Eugen Şerbănescu

După-amiază cu o nimfomană pe vârful muntelui Parâng

POLIROM

Eugen Şerbănescu

După-amiază cu o nimfomană pe vârful muntelui Parâng

roman

Editura Polirom

2011

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN eBOOK: 978-973-46-2089-0

ISBN 978-973-46-1854-5

Redactor: Alina Radu

Coperta: Laurenţiu Midvichi

elefant.ro

Întâmplările şi personajele neistorice din acest volum sunt pură ficţiune, orice asemănare cu situaţii şi persoane din realitate fiind întâmplătoare şi neintenţionată.

MOTTO

România este ţara pe care cu cât o cunoşti mai bine, cu atât o înţelegi mai puţin.

Jonathan Scheele

Dacă ai un vagin şi un punct de vedere, asta este o combinaţie mortală.

Sharon Stone

După-amiază cu o nimfomană pe vârful muntelui Parâng

Ştii că s-a inventat *sexul la distanţă*? Uite-aşa-bine, la distanţă, adică... prin computer! Sau prin laptop, dacă preferi dumneata! Nu, nu sunt eu inventatoarea, isteţule! E-adevărat că sunt o mare inventatoare în domeniu, ha, dar eu performez de aproape, de foarte aproape, de cât mai aproape... De încercat, *sure*, am încercat, dar doar aşa... din plictiseală. Nu e rău, ce să zic. Cu juisare, fireşte, altfel cum?! O juisare mai specială, dar bună şi asta la o adică! Vorba ceea, *faute de mieux, on couche avec son ordinateur*! Lucrurile se petrec, cum să spun, foarte curat, excitaţia reciprocă transmiţându-se... on-line. Avantajele? Nenumărate. În primul rând, niciun risc de îmbolnăvire. Adio prezervative, care, în treacăt fie spus, mă enervează cumplit! În al doilea rând, nicio complicaţie de ordin... metafizic. Pur şi simplu, faci sex cu respectivul şi... atât! Nu-ţi pierzi capul, nu-ţi pierzi controlul, nu te îndrăgosteşti, dar mai ales nu se îndrăgosteşte el, adică eviţi cea mai mare belea la care te poţi aştepta din partea unui bărbat! Aşadar, fără probleme... sentimentaloide, vinovăţii închipuite sau speranţe deşarte. Fără scene de isterie sau de gelozie (ah, urăsc gelozia bărbaţilor, mă scoate din sărite!), fără telefoanele stupide gen „unde eşti?, cu cine eşti?, de ce nu vii?, cât mai întârzii?“, fără vizite inopinate la domiciliu, fără nimic din toate tâmpeniile astea... care, zău, îi fac pe bărbaţi tare nesuferiţi. Pentru că, vezi tu, *aşa* vă compromiteţi voi toate şansele, insistând, acaparându-ne, venind peste noi şi luându-ne aerul – adică nu mai pot să ies cu nimeni, nu mai am voie să mă văd cu nimeni altcineva decât cu tine!? Ei, asta nu merge, nu se poate, e contra naturii! Nu poţi să pui stăpânire, nu poţi să pui monopol pe sexul meu! Sexul meu nu e feuda nimănui, nici măcar a mea! Sexul este un organism în sine, altul decât cel căruia îi aparţine anatomic – e o fiinţă separată, care trăieşte separat şi se schimbă de la o clipă la alta. E ca o cascadă sau ca un râu vijelios de munte, niciodată nu faci baie în aceeaşi apă. Adică niciodată nu faci sex cu „acelaşi“ sex. *Non bis in idem*... Chiar dacă partenerul este mereu acelaşi, sexul tău (ca şi al lui, de altfel) este de fiecare dată „altul“. Fiindcă după fiecare experienţă sexul se îmbogăţeşte, evoluează, capătă sensuri şi înţelesuri noi, nebănuite. Deci nu poţi să pui monopol pe el, că nu ai pe ce, e o structură în devenire, ca un scenariu de film. (Sexul e un film care se turnează chiar în timp ce rulează,

ha!) Or, făcând dragoste prin computer, scapi de acest risc major, riscul înfeudării personale, individul nici măcar nu ştie cum te cheamă sau unde locuieşti şi deci nu poate emite niciun fel de pretenţii, n-are de unde să te ia! Eşti perfect liniştită, îţi vezi de viaţa ta. Când am chef, stau acasă, în arealul propriu, şi *navighez*. Navighez pe coama valului. Dacă mă plictisesc, închid computerul şi... pa, adio şi n-am cuvinte! Sau poate navigăm şi mâine, la aceeaşi oră, cine ştie?

Iată de ce a face sex la distanţă este soluţia ideală pentru toate neacazurile. Cum funcţionează mecanismul? Păi, uite cum: faci dumneata rost de un set de două... cum să le spun? – dispozitive sau aparate. Un fel de cutii negre. Din care intră şi ies semnale sexuale, ha! *Sexual black boxes*. În America ar costa cam 500 de dolari bucata. Aici, în Europa, pot să coste mai mult, că-i marfă de import. Cutia electro-sexuală pe care o foloseşte bărbatul este prevăzută cu o fantă – care îţi dai seama ce întruchipează... Fanta se continuă în interior cu un fel de tunel-manşon, dintr-o textilă specială, folosită de NASA la costumele astronauţilor, capabilă să se muleze pe sexul masculin ca o mănuşă, subţire şi catifelată ca propria ta piele sau... ca un adevărat sex de femeie. Pe exteriorul acestui tunel – să-i spunem... feminin – sunt montate sute de senzori electronici şi sute de ventuze mici cât o gămălie de ac, toate echipate cu pistonaşe acţionate electro-magnetic. Buuun. Cealaltă cutie electro-sexuală, cea pe care o foloseşte doamna, nu are fantă, ci, normal, are un fel de baton de cauciuc – să-i spunem... masculin – în erecţie, ha! Acest penis de cauciuc este şi el prevăzut, dar nu pe exterior (pe exterior este lubrifiat), ci pe interior, cu sute de senzori electronici şi sute de ventuze de acţionare locală. Buuun. Acum, cutiile astea se conectează la computerele amanţilor, fiecare la el acasă. Transmiterea actului sexual propiu-zis se face în timp real. Mişcările bărbatului, de du-te-vino sau circulare, după stilul fiecăruia, executate, la el acasă, în tunelul-manşon al cutiei feminine, sunt recepţionate de senzori şi transmise on-line la celălalt computer, aflat la locuinţa femeii, care le transformă în impulsuri şi le trimite la ventuzele batonului masculin. Acesta, introdus în sexul doamnei, reproduce exact mişcările „originalului“ – provocându-i astfel pulsaţia erotică specifică. Pulsaţie care – în acelaşi timp – este captată de senzorii batonului masculin şi transmisă, tot on-line, înapoi la fanta feminină, la ventuzele de pe tunelul feminin, pe care îl mulează şi-l văluresc în consecinţă, producând, pe viu, reacţia sexului domnului. Şi tot aşa, acţiune şi reacţiune, acţiune şi reacţiune... Un principiu fundamental al Universului. Ţine cont că fluxurile astea se transmit

instantaneu, cu viteza luminii. Dacă adaugi sonorul – gemetele, exclamaţiile de extaz – şi imaginea excitantă de pe monitoare (cei doi vizionându-se reciproc), ai tabloul complet.

De fapt, ce se ascunde în spatele acestui „tablou complet“? Un transfer de emoţionalitate sexuală? Un duplex erotic? O... osmoză post-modernistă între realitatea concretă şi realitatea virtuală?... Nu cumva textila aceea de la NASA, subţire şi catifelată ca pielea de om, este chiar frontiera permeabilă dintre umanitate şi tehnologie, dintre trecutul bunicilor noştri, cu budigăi şi maiou, şi viitorul copiilor noştri, când organul vostru masculin va deveni, iartă-mă, un simplu joy-stick?! Un joy-stick care, e-adevărat, nu va mai muri niciodată... pe ecranele monitoarelor! Iar orgasmul, deşi real, oh, Doamne, şi numai eu ştiu cât de real poate fi un orgasm!, este în acelaşi timp şi virtual, întrucât nimeni nu poate pune mâna pe el, pe orgasm. Orgasmul – cea mai înaltă sistare a vieţii în favoarea plăcerii – se poate transmite prin orice: ţesut uman sau cip de calculator. Bineînţeles că trebuie să-l ai, ca să poţi să-l transmiţi, orgasmul! Dacă nu-l ai, adio şi n-am cuvinte, nu ţi-l poate inventa nici mama computerului! O să întrebi care e resortul sexului la distanţă. Înstrăinarea. Alienarea omului faţă de om. Neputinţa de a mai face curte unei femei ori neputinţa de a mai accepta curtea unui bărbat. Sau o imensă frică faţă de sexul celălalt, o groază de a nu fi refuzat, respins, ignorat, anulat. Deşi nu sexul opus, în ansamblul lui, te refuză când te refuză cineva, ci numai... un membru al acestuia, al ansamblului! Deci nu trebuie generalizat. Mai sunt milioane de alţi membri (alte membre, ha!) care nu te-ar refuza deloc, dimpotrivă – te-ar lua bucuroase dacă te-ar cunoaşte, dac-ar ştii că exişti! Dar nu ştie nimeni că exişti. Or, prin computer, exact asta faci – anunţi că exişti şi eşti disponibilă. Totul devine astfel mult mai simplu, niciunul dintre parteneri nu mai are nicio responsabilitate şi nicio vină. Merge contactul, cu atât mai bine, nu merge – computerul e de vină! Las la o parte diverse alte perversităţi conexe care sunt acolo, de un potenţial afrodisiac indubitabil – poţi să fii, de exemplu, în aceeaşi casă cu el, dar în camere diferite sau chiar în aceeaşi cameră, dar faci amor cu el fără să-l atingi! Adică ai partenerul la îndemână, dar nu-l foloseşti direct, ci prin Internet! Pentru variaţie, ha!... *In varietate voluptas!* Te uiţi când la el, direct – cum penetrează cutia aceeea, care ar trebui să fii *tu* –, când la monitor. Apare o senzaţie de dedublare stranie, parcă ai fi în două locuri în acelaşi timp. Ubicuitate curată! Foarte tare! Nu mai vorbesc dacă te afli la distanţă, să spunem tu la Bucureşti şi el la New York, fie că e vorba de un necunoscut, fie chiar de iubitul *en-titre*, invenţia

te ajută enorm, umple, orice s-ar spune, un gol... nu, nu *golul acela*, dragule, la care visaţi voi tot timpul!, ci un alt *gol, golul de comunicare!...* Dacă tipul e un necunoscut, explorezi on-line orgasmul pe care ţi-l va putea oferi pe viu, când veţi interacţiona în carne şi oase, nu de alta, dar e bine să ştii dacă merită osteneala întâlnirii... Iar dacă e iubitul oficial, îi ţii interesul treaz până vine din delegaţie, bursă etc. Compensezi adică distanţa, care este cel mai mare ucigaş al iubirii. Pentru că depărtarea geografică e fatală pentru un cuplu, produce nu numai despărţiri, ci şi tot felul de alte surprize, chiar drame. Am o prietenă, doctoriţă la Filantropia; a plecat trei luni de zile la Madrid, pe un contract cu un spital de-acolo, are 30 de ani, cam de vârsta mea, are şi o fetiţă de 14 ani (bine dezvoltată), ce mai – femeie serioasă! Vorbea la telefon aproape în fiecare zi cu prietenul ei, om serios şi el, profesor de istorie la Facultatea de Drept, l-am cunoscut şi eu, că vreau să intru în Barou. Când s-a întors doctoriţa acasă, necaz mare, fetiţa ei – gravidă. În sfârşit, n-a fost o problemă pentru maică-sa s-o rezolve, numai că adevăratul necaz a venit după aceea, când fata a dezvăluit *cu cine* rămăsese gravidă. Cu cine crezi? Cu profesorul de istorie!... Ha-ha-ha-ha!.... Vezi ce surprize poţi avea din cauza geografiei? Normal că, între timp, m-am culcat şi eu cu el, doar nu puteam să scap ocazia! *Occasio facit furem.* Întotdeauna am avut o predispoziţie pentru profesorii de la Drept. De ce? Pentru că... declamă. La pat, vreau să spun. Declamă nemaipomenit la pat. N-ai mai auzit de asta?! Cum fac?! Foarte simplu: rostesc clar şi răspicat, ca nişte stentori, versete romane. E foarte interesant. Şi ceea ce mă face să înnebunesc de plăcere este că, *în acele momente*, în timp ce mă penetrează... sunt complet indiferenţi, adică nu-mi dau nicio atenţie, ca şi cum aş fi un obiect acolo... neimportant... al inspiraţiei lor retorice. Nu *erotice*, dragule! *Retorice*! Ceea ce, de altfel, e cam acelaşi lucru! Nu degeaba *retoric* e anagrama lui *erotic*! Eu cred că, aşa cum retorismul este elocinţa spiritului, erotismul este elocinţa sexului. Câte procese la bară câştigă sexul, oho! Şi câte favoruri sexuale am văzut eu în justiţie, n-ai tu păr în cap! Nu mai vorbesc câtă adrenalină se varsă în marile pledoarii!! Tone. La urma urmei, ce sunt marile triumfuri retorice, acele discursuri briliante care aruncă audienţele în aer, dacă nu juisări ale spiritului! (Ale spiritului celui care pronunţă discursul, dar şi ale celor care ascultă; se intră, mă-nţelegi, într-o rezonanţă de juisări.) Bunăoară, împăraţii romani pe care-i aduc mereu în pat când sunt cu un bărbat... (Totdeauna în pat suntem cel puţin trei, doi reali şi restul fantasmatici – fantasmaticii mei, dar poate şi fantasmaticele lui...) Ei bine, aroganţa lor imperială mă striveşte şi nemilos, şi delicios în acelaşi timp. N-ai idee ce poţi simţi în acele momente, senzaţia aceea copleşitoare, de care nu te poţi apăra, *de cădere în sus*, complet detaşată de

orice grijă de orice apăsare... *de minimis non curat praetor*... sau, dacă preferi, *aquila non captat muscas*... Deşi, în cazul meu, s-ar potrivi... *ad augusta per angusta*... Ha, ha, ha, ce, nu sunt suficient de strâmtă pentru tine, iubitule?... Aşadar, principiile Dreptului roman, dar şi proverbele lor, recitate cu nesaţ, în timp ce... mă harponează cu prelungi lovituri neglijente şi dispreţuitoare de şolduri, sunt afrodisiace rău de tot, mă excită mortal. Nu-i de glumă, în acele momente mă posedă chiar marii senatori ai Romei, care şi-au abandonat o clipă, special pentru mine, treburile lor importante de stat, poate tocmai au venit de la vreo întrevedere secretă cu Nero sau Caligula sau Traian sau Titus-Livius, tizul meu, poate chiar uneltesc asasinarea lui Cezar, mai ştii?... Sau poate tocmai pun la cale creşterea frontierelor imperiului, de exemplu, cucerirea Franciei, da, sau, vorba ta, cucerirea Daciei, de ce nu?!... Bărbaţii ăştia întorceau istoria cu fundul în sus şi-i făceau apoi ce voiau, n-aveau greţuri, vărsături sau dureri de cap, îţi dai seama... Cred că istoria a juisat de multe ori sub togile lor imaculate... Ei bine, la apelul meu, ei fac un salt înainte de două mii de ani şi ies din tunelul timpului pentru a intra în... tunelul sexualităţii mele nesăţioase, ca într-un ochean întors în timp. E minunat. Dintr-odată eu sunt... revanşa, revanşa istoriei: acum Dacia îi cucereşte pe ei, decăzuţi din cezari în muritori, îi inhalează pe toţi la un loc, îi dizolvă, îi aneantizează... în spasmele şi volutele sexului meu carnivor. (Există şi sexuri vegetariene.) E monstruos de senzual recursul la istorie, mie una îmi produce orgasm după orgasm. Şi intru astfel în rezonanţă cu ritmul cadenţat, de marş forţat al marilor cohorte romane, în mirosul acru al scuturilor şi-n zăngănitul zalelor peste pulpele lor goale... mărşăluind asudate peste punţi şi peste poduri şi peste viaducte, în timp ce eu mă zbat, ba nu, mă zbengui în suliţele lor de soldaţi stătuţi, trepidez toată până la autodistrugere... până când lava le ţâşneşte fierbinte, ca la Pompei şi la Haerculanum... Ah, ia-mă acum, ia-mă, te rog, te implor!... Altfel nu pot să scap de ei... ah, da, da, da.... DA!!!!!!!....
Ave, ave, ave... muritorii, Cezarina va salutat....

Uff, te-ai speriat? Ca scriitor ai văzut multe la viaţa ta, nu? Nu, nu mă cheamă *şi Cezarina*. Mă cheamă, după cum ştii, Livia. Şi Anabela. Livia Anabela Hosta. Îmi plac fotoliile astea, chiar în faţa ferestrei, le-ai aşezat special pentru mine? Pentru picioarele mele?! Ha, nu sunt chiar aşa de lungi pe cât aş vrea. Deşi, fie vorba între noi, lungimea picioarelor n-are nicio legătură cu... senzualitatea! Dac-ai şti câte femei cu picioare potrivit de lungi, normale, ba chiar scurte, sunt mult mai diligente la pat decât cele mai sofisticate modele! Pentru că responsivitatea erotică a femeilor n-are nicio

legătură cu silueta lor. Dar voi faceţi confuzie. Între aparenţă şi esenţă. De altfel, bărbaţii trăiesc într-o confuzie totală în relaţia cu femeile de când se nasc până mor. Foarte bine, foarte bine! Asta îmi convine şi mie. Pot să vă manipulez mai bine. Normal, ce, voi nu ne manipulaţi pe noi?! Ha! Toată lumea manipulează. Şi copilul din leagăn îşi manipulează părinţii. Manipularea face parte din instinctul de conservare, dragule. Iubirea cea mai sinceră, nesusţinută de o manipulare discretă, de bună-credinţă, din partea amândurora, colapsează în două zile. Apropo, mă placi mai mult pe tocuri sau în picioarele goale? În picioarele goale?! Vezi, ai marcat un punct! Ştiu că nu eşti sincer, dar nu contează... Sinceritatea bărbaţilor oricum mă irită. Ştiu că vă placem pe tocuri. Goale şi pe tocuri. Vă place cum ni se zguduie fesele, nu? Dacă nu v-aş cunoaşte... Stau în burta voastră turceşte. Aşa cum voi *aţi stat* în burta noastră când eraţi mici, noi stăm în burta voastră *acum*, când sunteţi mari! De fapt, tot mici sunteţi, dar dacă vă place să vă daţi mari, treaba voastră... *Anyway*... Ia să vedem perspectiva... Pot să deschid fereastra? Ce vârf e acela? *Mândra*... Uite ce frumos se decupează pe cer, parcă e pictură, de la Hollywood! Ce aer curat!... Te linişteşte muntele? Nu, nu neapărat Parângul, muntele în general... Şi pe mine. Singurul lui dezvantaj este că n-are viaţă socială. Ceea ce, pentru mine, e fatal. N-aş putea să locuiesc aici. Însă pentru evadări în genune... genuine vreau să spun... nu e rău... Ce linişte!... Ascultă!... Parcă latră câinii în fundal! Ba nu, chiar în curte, chiar sub noi, unde naiba? Sub pervaz? Hei, dragule, de ce latri? Hai, vino la mine, vino la mine!... Uff, prăpăditule, eşti frumuşel!... A câta oară venim aici? A treia?! Numai atât?! Parcă venim aici de-o veşnicie. Uite, să-ţi fac o tumbă! Tabadup, tabada, tabadup!... Te-aşteptai la chestia asta de la o avocată serioasă? Păi vezi că nu mă cunoşti? *Natura non facit saltum*... Dar eu fac salturi! Tabadup, tabada, tabadup!... Crezi că am corp frumos? Sâni frumoşi? Ce au?! Metafizică?! Ah, eşti drăguţ... Dă-mi, te rog, un halat, ceva... Nu, şampanie nu beau, mulţumesc. Ţi-am mai spus... nu beau alcool. Puţină apă, te rog... Apă plată... Mulţumesc. Ce curtenitor eşti!... Nu ştiu, ar trebui să mă trimiţi s-o iau singură! Şi să-ţi aduc şi ţie... Mi-ar plăcea să mă pui să te servesc, să fii mai dictatorial... Când suntem doar noi doi, bineînţeles. Atâţia mă servesc la Bucureşti, că m-am plictisit!...

Va să zică, un laptop şi un şemineu... Doar atât îţi trebuie pentru inspiraţie? Vii des aici? Cum îi spune? *Căsuţa din poveşti*... Înţeleg că nu-i a ta, dar a cui? A Uniunii Scriitorilor!? I-auzi! Credeam că Uniunea Scriitorilor nu mai are facilităţi locative. Nici la munte. Nici la mare. Nu le-aţi pierdut pe toate

după Revoluţie? De îndată ce Partidul Comunist a dispărut, nemaifiind nevoie de propaganda voastră mascată, de complicitatea voastră cu regimul, *oops*, aţi pierdut şi facilităţile! Oricum, voi, scriitorii, sunteţi cam săraci şi nici n-aveţi putere, *no offense*. N-aveţi putere socială... Cei care aveţi emisiuni pe la televizor sunteţi mai cunoscuţi, aveţi ceva notorietate, dar restul... pe cine interesează ce scrieţi voi? Bateţi apa în piuă, în loc să scrieţi marile romane ale căderii comunismului... S-a schimbat o lume, băieţi, materie epică din belşug, dar unde sunt scriitorii care s-o toarne în pagină? Barem ăilalţi, ăia de dinainte de Revoluţie, au avut şi ei acolo ceva, *un obsedant deceniu*, voi nici măcar atâta n-aţi inventat! Ei bine, îţi dau o veste: cenzura comunistă a generat creatori mai autentici decât toate libertăţile astea... *postcomuniste* la un loc! Bizar, nu? Te-ai fi aşteptat ca, după căderea sistemului, să apară o inflaţie de capodopere de sertar, adică lucrările acelea, ştii tu, care fuseseră strangulate de cenzură, nu putuseră să vadă lumina tiparului din cauza regimului opresiv şi de-abia aşteptau momentul potrivit să explodeze! Ei, unde sunt? Păi asta e, că nu sunt! Au trecut atâţia ani şi... nimic! Sertarele au fost, de fapt, goale. E înfricoşător să ajungi la concluzia că regimul comunist a fost, de fapt, în pofida voinţei lui, un catalizator de talente şi un făuritor de opere de valoare, nicidecum un deşert spiritual (cum s-ar fi vrut el însuşi). E tare, nu? Adică puşcăria te inspiră mai mult decât libertatea? Oare spiritul uman devine mai fertil când este agresat, când e pus sub presiune, când e băgat *la mititica*, decât când se află *à l'aise* şi poate călători şi se poate exprima după voie*?* Starea de detenţie (fie şi mascată, cum a fost comunismul, cum e, de fapt, orice dictatură) să fie, ea, prolifică pentru artişti? Brrrr! M-apucă groaza!.. Reiese că, în comunism, obstacolele reprezentate de dogmă şi de cenzura ideologică au obligat creatorii la muncă şi la sudoare, frate! Le-au impus cel puţin... recursul la metodă, ha!... şi-anume metoda ambiguităţii, combinată cu încifrarea ideilor. Or, căutând ambiguitatea şi încifrarea ca pe o cale de ocolire a dogmei şi ideologiei, scriitorii, dar şi alţi creatori au nimerit, nu de puţine ori, tocmai peste *cealaltă* ambiguitate şi încifrare, cea *artistică*, au dat adică peste codificarea proprie oricărei opere autentice! Şi astfel au apărut cărţi valabile şi perene! Comunismul chiar a produs opere substanţiale, care stau în picioare bine-mersi, nu?! Ce se observă astăzi? Că dispariţia dogmelor ideologice şi implicit a opreliştilor de exprimare este confundată de cei mai mulţi cu dispariţia necesităţii codificării artistice. Pentru ei, libertatea de creaţie înseamnă pur şi simplu să spui lucrurilor pe nume, să prezinţi emoţia enunţiativ, declamativ, ca pe o marfă de tarabă, în loc s-o sădeşti, s-o creezi în mintea receptorului... s-o codifici. Ceea ce, vezi bine, este profund greşit. Fără codificare artistică n-ai operă estetică. Iar fără

estetică n-ai plăcerea lecturii. Lectură care, la rândul ei, avea un farmec special atunci, în dictatură, şi e altfel acum, în extra-dictatură. În vremea aceea, literatura era o cale de supravieţuire. Deopotrivă şi a autorilor, şi a receptorilor. Cititul, incluzând aici tot traseul, de la ce citeai la ce gândeai despre ce citeai, era unul dintre puţinele acte personale care îţi mai rămâneau sub control *ţie*, şi nu regimului. (Altfel, un act atât de intim cum este actul sexual fusese ultra-comunizat, fiind complet mistificat de frica sarcinii de care nu se putea scăpa sau din cauza condiţiilor precare de desfăşurare: frig în case, lipsa apei calde etc.). Or, actul lecturii, actul ca atare, se putea încă desfăşura nestingherit, nereprimat, în stare pură. (De-asta eu am spus întotdeauna că *lectura* are acelaşi grad de intimitate ca şi *sexul*.) În extra-dictatură, adică în tranziţia asta *à la roumaine*, care nu se va termina niciodată, lucrurile se schimbă: lumea, normal, vrea să trăiască, nu să citească. E timpul trăirii, dragule... (Timpul mărturisirii nu va fi niciodată, ha!..) Eu îi înţeleg, destul au citit, destul s-au refugiat, nu-i aşa, în alte realităţi, când realitatea înconjurătoare era aşa cum era... Când ieşi din detenţie, nu-ţi arde de citit. Îţi arde de trăit. Îţi arde buza de recuperat viaţa. Că unii, după cum văd eu, cu uimire, de când m-am întors din America, recuperează anapoda, mănâncă, lacomi, fructele libertăţii,amestecându-le de-a valma – necoapte, dulci, stricate, fermentate –, apoi se strâmbă, făcându-şi gura pungă (asta e, domne, libertatea? Dacă ştiam, nu mai făceam revoluţie), şi scuipă sâmburii pe jos, iar copacul îl lasă neudat, în pericol de a se usca – asta nu mai e vina copacului. Că nu ştiu să se bucure de libertate, se sperie de ea, o siluiesc, şi o stîlcesc, şi o neagă, şi o scuipă prosteşte, şi-i dau cu piciorul în coaste, uitând din ce-au scăpat – asta nu mai e vina libertăţii. Unii poate nici nu ştiţi că aţi fost în detenţie... Poate nici acum n-aţi aflat că v-aţi eliberat, şi-asta e posibil... Bun, de acord, nu e vina voastră. Dar a cui? Eram condamnaţi să supravieţuim într-un fel sau altul, de acord. Unii am fugit în străinătate, alţii aţi supravieţuit aici. Şi v-aţi obişnuit atât de tare cu puşcăria, că mai-mai v-aţi întoarce în ea, nu-i aşa?! Nu e vina voastră, a celor care aţi rămas, şi nu e vina nici a noastră, a celor care am plecat... Nimeni n-are nicio vină, aud asta la fiecare pas... Oricum, cu trecerea timpului, nimeni nu va mai şti a cui a fost vina, care nu e singulară şi nu e de ieri, de azi, nu, vina s-a acumulat, ca straturile geologice, ehe, vina e istorică... Şi va rămâne în paginile de istorie[1]. Pentru cine are timp s-o răsfoiască. Eu nu am. Să judec cu mintea de-acum istoria, mai veche sau mai recentă, ar fi o greşeală. Sau cel mult o aventură, sortită eşecului. Istoria trebuie judecată în contextualitatea vremii de care se ocupă. Or, eu trăiesc acum şi nu atunci! Contextualitatea vremii este imposibil de înţeles de un ne-contemporan. (Uneori este aproape la fel imposibil de

înţeles chiar şi de către un contemporan...) Am senzaţia că mi se aşază tot mie pe umeri o vină care nu e a mea, dar pe care nici nu pot s-o atribui sută la sută cuiva anume. Şi-atunci, m-apasă ca şi când mi-ar aparţine mie *ab initio*. Ştiu că mi se trage din comunism, când tot timpul te simţeai vinovat de câte ceva, te simţeai vinovat de cele mai fireşti gesturi, de propria viaţă. Şi-atunci de ce să-mi mai bat capul? Nu sunt cinică, dragule, sunt realistă. Încerc să mă protejez, ba chiar să mă salvez. De fapt, toată viaţa n-am făcut decît să încerc să mă salvez. Sunt conştientă că m-am născut sub comunism, sunt produsul lui sută la sută, chiar dacă, după aceea, am umblat atât de mult în Lumea liberă. Dar dacă nu te-ai născut de la început în libertate, nu vei face decât s-o mimezi, libertatea, cu mai mult sau mai puţin talent, toată viaţa. Şi-atunci ce să fac, să mă sinucid? De fapt, eu am trecut de partea cealaltă a sinuciderii, orice disconfort, dezagrement, umilinţă le-am transformat în plăcere. De aceea, mai bine mă culc cu un bărbat decât să citesc o pagină de istorie, al cărei timp oricum nu-l mai pot da înapoi. Un bărbat îl poţi da mereu înapoi, ca un resort pe care-l armezi şi-l destinzi de câte ori vrei, ăsta-i şi fermecul lui, repetabilitatea cu variaţiuni, ha, pe când istoria, n-ai ce să-i mai faci, n-ai cum s-o mai dai înapoi. S-a petrecut şi gata! Aşa că propun să sărim acest capitol, vrei?!

Am vrut să dau la Filosofie. Până la urmă am dat la Italiană, secundar Latină. Am făcut un an la Craiova. Pe urmă am plecat în Italia, pe urmă în Bosnia, apoi în Olanda, pe urmă în America. Acolo am făcut Dreptul, la New York University. Eşti impresionat? De ce?! Păi vezi că nu mă cunoşti?!... Ah, sunt foarte ambiţioasă, te-anunţ de-acum, sunt Leoaică. Mi-am resetat creierul de mai multe ori... de fiecare dată când am schimbat ţara, am resetat şi creierul... Nu, altceva nu mi-am resetat, doar creierul, el resetează şi... restul, isteţule!... Vorbesc şase limbi străine; pe unde am fost, am învăţat imediat limba. În rest, sunt... cum să spun?... Umilo-dârză. Cu timpul, mi-am transformat inteligenţa – iartă-mi lipsa de modestie – din strălucită în diabolică.

Te-am speriat? Ha-ha-ha... Dacă mă provoci... Altceva?! Ce mai vrei să ştii despre mine?! Dieta? Am faze: în America, eram vegetariană, aici în România, sunt omnivoră. Ce-mi place cel mai mult? Hmm... Îmi place să demontez. Orice. De la jucării la bărbaţi. Deconstructivismul bărbaţilor, plăcerea mea numărul unu, ha! Mai ales psihologiile lor. Nu posologii, dragule... Psihologii!... Dar şi posologii, ai dreptate, posologii şi moduri de

întrebuinţare. Ale bărbaţilor şi ale pisicilor. Între bărbaţi şi pisici există o înrudire, orice s-ar spune. Şi unele, şi ceilalţi sar pe tine. Îmi plac pisicile la nebunie. E animalul meu favorit. Am acasă două birmaneze. Sunt atât de drăguţe... Le mângâi tot timpul, ca pe nişte amulete vii... mă uit în ochii lor şi ele se uită la mine de departe, de departe... misterioase ca un sfinx. *Et pour cause!* Şi eu am ochi cenuşii-marin!... Dar tu? Ai ochi verzi, desigur. Mi s-a spus că observi mai multe decât laşi impresia... Normal că m-am informat despre tine, ce părere ai, crezi că mă combin cu necunoscuţi? De unde ştiu? Pe surse... Mă priveşte, sursele nu se deconspiră. Ia să vedem, tu ce-ai observat la mine? Fire voioasă... Asta ştiu, vede toată lumea că sunt voioasă, tu spune-mi ceva ce nu se vede... Atunci să-ţi spun tot eu. Sunt voioasă, e-adevărat, dar câteodată m-apucă o disperare groaznică. Nu ştiu de unde-mi vine. Nu, nu e vorba de singurătate. Parcă aş vrea să fiu în mai multe locuri în acelaşi timp. Şi nu pot... Nu pot! Nu pot să fiu *ubicuă*, asta mă deprimă... În momentul în care intru la un *cocktail*, la o recepţie sau la un dineu, în aceeaşi clipă m-am şi plictisit, aş vrea să fiu în altă parte, să cunosc alţi oameni, să primesc alte cărţi de vizită, deşi nici pe-acelea nu le-aş citi, nu ştiu, e foarte complicat... Păi da, tu ai fost un norocos, pe-a ta am citit-o chiar a doua zi, în pat, la *breakfast.* M-a intrigat că n-aveai niciun titlu. Cine o fi omul ăsta care îmi dă o carte de vizită aşa, fără niciun titlu? Nici ministru, nici senator, nici deputat, nici om de afaceri!... E nebun? Ce tupeu! Doar nu crede că o să-l sun eu? Dar, dacă n-are niciun titlu, ce caută la *Ziua Americii*? Erai cu profesorul Şaru V. şi m-am oprit să-l salut, avem prieteni comuni, acesta a fost norocul tău! Se vede că nicio întâlnire nu e întâmplătoare, dragule... Şi l-am sunat, a doua zi, şi mi-a spus că eşti scriitor şi că-ţi merge vestea că eşti cam enigmatic şi distant. A, atunci se schimbă situaţia! Ia să vedem noi cât de distant e! Şi te-am sunat... Pur şi simplu din curiozitate. N-am niciun interes cu tine, ce interes să am cu un scriitor!? Eu am interese cu oameni de afaceri, politicieni, alte cercuri... Însă vreau să spun că nu eşti enigmatic, eşti doar selectiv. Din cauza asta laşi impresia că eşti distant. Pe dinăuntru, însă, eşti destul de cald. Eşti chiar un exploziv. Ha, exploziv cu efect întârziat! Dar nu ştiu dacă pot să am încredere în tine. Da, toţi spuneţi la fel şi pe urmă mă vorbiţi la colţ de stradă. Însă tu... trebuie să recunosc, până acum, nu te-ai lăudat nimănui. Ăsta e un fapt, nu mi-am auzit vorbe de la tine. Eşti discret. Tipii cu care am mai ieşit şi, după aia, povestesc colegilor, prietenilor – aici, în România, pentru că, în străinătate, bărbaţii nu vorbesc despre aventurile lor – ce fac eu, cum fac, uneori cu lux de amănunte, mă scot din sărite. Îmi vine să-i împuşc. „Cine, avocata aia blondă şi sexy care s-a întors din America? Care a avut emisiunea aceea nostimă, cu tinerii de succes, la televizor? Am avut-o,

bineînţeles, e bună rău...“ Miticismul ăsta de mahala este nociv, mai ales acum, după intrarea ţării în Europa, unde e mai multă discreţie. Nici nu mă repatriasem bine şi unii mă şi avuseseră! Normal, nu-i aşa, până nu-ţi anunţi prietenii, familia, cercul de relaţii, eventual presa, că te-ai culcat cu celebritatea X sau Y, nu te simţi fericit! E ca şi în politică, degeaba faci o acţiune de binefacere dacă nu o şi mediatizezi, e ca şi cum n-ai fi făcut-o deloc! Ce observ eu de când m-am întors: românilor le place tare mult să se laude cu cuceririle lor sexuale. Ajung până acolo încât preferă ca lumea să ştie că s-au culcat cu o VIP, fără să se fi culcat cu ea în realitate, decât să se fi culcat cu ea în realitate, fără să ştie nimeni! Chestia asta mă enervează. După ce au norocul să se culce cu mine, se mai şi laudă?! Păi da, să te culci cu mine e un noroc, cred că ţi-ai dat seama... Îi copleşeşte pe mulţi, ca la premiul cel mare la Loto, o iau razna. N-am ce să le fac, aşa-s bărbaţii. Eu asimilez avansuri de toate felurile, şi mai fine, şi mai abrupte, de genul „Pledaţi şi la bară? Cunosc o introducere care v-ar plăcea...“. Nu mă deranjează niciun tip de avans, oricât ar fi de impertinent. Pe toate le primesc cu zâmbetul pe buze, relaxată. Dacă nu-mi place cineva, n-are nicio şansă, indiferent de tipul avansului, iar dacă îmi place, are toate şansele, indiferent de tipul avansului, repede ajunge cu mine în pat, totul curge de la sine, ai văzut şi tu, eu nu fac un eveniment din chestia asta, mă bucur de tine, mă simt bine cu tine şi-atât. Nici nu pun condiţii, nici nu dramatizez, pe când bărbaţii, *după*, dramatizează întotdeauna: fie triumfă, exultă, de parcă aş fi prima femeie din viaţa lor, de parcă ar fi cucerit o redută şi trebuie neapărat să se împopoţoneze cu decoraţia în piept, Legiunea de Onoare, nu alta! Fie cad în depresie şi se ţin ca scaiul, nu mai poţi să scapi de ei. De tine mi-a plăcut din prima clipă: nu mi-ai făcut niciun avans, nu mi-ai cerut nimic, nici întâlnire, nici număr de telefon, nici carte de vizită, nici când ne mai vedem, nici când nu ne mai vedem... Am vorbit puţin... ceva serios, mi se pare... exact, despre războiul din Irak, după asta mi-ai dat cartea de vizită, te-ai scuzat şi-ai trecut, firesc, la alţi invitaţi. Şi mi-am zis, uite un tip care nu-mi cere nimic, nici nu încearcă să mă agaţe sau să mă acapareze toată seara, cum fac alţii... Pe urmă mi-am dat seama care a fost tactica ta... Ai împins meciul în prelungiri. Până când am cedat şi te-am sunat. Cum ar veni – moarte subită! Golul de aur... Bravo! Ai riscat... şi ai câştigat! Într-adevăr, *golul de aur* eram chiar eu!...

Acum, te ascult. Vorbeşte-mi *tu* despre mine. Ce impresie ţi-am făcut, ce imagine ai avut prima dată când m-ai văzut? Eh, nu sunt chiar aşa înaltă... Un metru şaptezeci şi şase... Cu tocuri, ies la unu optzeci şi ceva. Nu, în

Playboy n-am pozat, dar nu e timpul trecut, ha!... Şi altfel? Misterioasă... intangibilă, pierdută în mine însămi... Nu e rău. Eşti inspirat, îţi prieşte *Mândra*... Îţi priesc eu? Ha-ha-ha!... Dar ochii? Îţi plac ochii mei? Păi da, când sunt cenuşii, când sunt albaştri-marin, depinde... Hipnotizez şi bărbaţi, şi femei, deopotrivă?! Cu atât mai bine! Magnetism latent?!... Femeia-puzzle, şi angelică, şi demonică?! Asta da, eu sunt. Ce-mi place!!... Tabadup, tabada, tabadup!... Magnetism latent... Foarte bine, foarte bine, e secretul puterii, magnetismul guvernează lumea. Şi părul, ai uitat părul! Ce emană?! Feromoni?! Ce-mi place!!... Semăn cu Rene Russo? Poate ea seamănă cu mine!... Tabadup, tabada, tabadup!... Odată, o coafeză tâmpită de pe Madison Avenue mi-a tăiat părul mai mult decât trebuia. Am vrut s-o dau în judecată, n-am fost om zile întregi, eram hotărâtă să le cer daune materiale, nenorociţii, dar n-am mai apucat, că m-am repatriat. Da, m-am repatriat acum câţiva ani. Ocazie cu care mi-am schimbat complet *look*-ul. Înainte eram brunetă, apoi am fost roşcată. Dacă mi-ai vedea fotografiile din acea vreme, nu m-ai recunoaşte. Nici eu nu mă mai recunosc. Brusc, am avut revelaţia că românilor le plac blondele. Şi m-am făcut blondă. La New York, în preziua plecării. De fapt, sunt mereu alta, asta e ideea. Bosch, nu frigiderul, pictorul, ar fi fost mândru de mine, el e maestrul schimbărilor astea, din înger în demon şi invers, şi al păcatelor senzuale. Mă obsedează nebunia lui luciferică, pedepsele lui sexuale mă fascinează şi mă excită în acelaşi timp. De fapt, în orice tip de fascinaţie – cât ar fi de non-erotică – există o excitaţie sexuală sublimată, nu? Odată mi-am creat o adresă de e-mail, o am şi acum – *Hieronymmus@excite.com.* Cu doi de *m*, te rog, pentru că celălalt, originalul, cu un singur *m*, era dat... Adresa asta avea un succes enorm. Primeam mesaje nu numai de la bărbaţi, dar şi de la femei, însă de la femei nu mă prea interesau, pentru că dacă îl căutau pe *Hieronymmus*, îţi dai seama, atunci nu erau *lesbi*. Deşi, între noi fie vorba, toate femeile sunt lesbiene, în afară de cele care nu ştiu... Ah, ce întrebări indiscrete îmi pui! Da, îmi plac şi femeile... câteodată... Rar. De ce-mi pui atâtea întrebări, vrei să scrii o carte despre mine? N-ai să reuşeşti. Cuvintele sunt slabe... Dacă erai pictor, era altceva. Da, Bosch e maestrul meu favorit. Prin muzee, şi la Viena, şi la Prado, şi la Frankfurt, şi la Rotterdam, şi la Washington, numai pe el îl caut, stau ore întregi, ca hipnotizată. *Grădina deliciilor* şi *Judecata de apoi*... Ce fantezii înfricoşătoare, dar cum să spun... excitante! O lume fabuloasă, monstruoasă, dar foarte... reală. Dac-aş fi trăit în Spania, mi-ar fi plăcut să fiu un inchizitor cu chipul diafan, să anchetez, să interoghez. Nu, nu bărbaţi, cum aş putea să vă torturez tocmai pe voi!... Femei. Femei păcătoase. Eh, le urăsc... da’ de unde! Câteodată le şi iubesc! Pedeapsa mea favorită pentru păcătoase? Hm... Secret. Deja devii periculos... Dar, în

definitiv, de ce nu? Nu ştiu de ce, am încredere în tine, pari un tip *cool*, inofensiv, cufundat într-o lume a ta... literară... Dar poate, în real, eşti o fiară, ştiu şi eu? Uite cum mă trage el de limbă!... O.K. Dar să nu te şochezi!... Păi, aş pune să fie dezbrăcată, să fie unsă cu ulei de măsline, apoi aş îngropa-o pe jumătate în mâlul unei mlaştini, până la mijlocul coapselor, poate chiar mai sus, puţin înainte de curbura feselor, cu mâinile legate la spate de un stâlp, şi aş lăsa-o acolo, noapte după noapte, cu un plasture pe gură, ba nu, fără plasture, să ţipe, să se audă singură ţipând. Cu veveriţe jucăuşe în jur, dar şi cu nevăstuici răutăcioase, care iau mai mult decât le trebuie, şerpi neveninoşi, dar umezi şi reci, cu limbile ascuţite, păienjeni nesătui, broaşte hidoase, râme lungi, insidioase, lipitori însetate, lilieci hrăpăreţi, şobolani mici, dar pofticioşi, în sfârşit, toată fauna intimă a locului. Dacă încearcă să se mişte, să se zbată, se afundă şi mai tare în mâlul cleios. Deci trebuie să stea nemişcată, la dispoziţia tuturor „vizitatorilor“, trebuie să fie „o gazdă“ perfectă, ha. Eh, sunt crudă, nu sunt crudă deloc, doar că îmi place disciplina. În fiecare dimineaţă aş veni la interogatoriu până ar spune tot, tot adevărul... Care de fapt nu mă interesează, pentru că îl ştiu dinainte. Mă interesează doar s-o văd cum mărturiseşte, cum se confesează... S-o văd cum încă mă mai minte, dar din ce în ce mai puţin, noapte după noapte petrecută în compania animăluţelor acelora înfometate, care o inspectează peste tot, cu insistenţă, încercând şi ele, pe alocuri cu succes, să-şi creeze un drum în... viaţă – până ce nu mai opune nicio rezistenţă, devine un *eu aneantizat*, vegetal, se topeşte în peisaj şi începe să-şi inventeze tot felul de vinovăţii şi păcate apocaliptice numai ca să-mi facă plăcere, să-mi dea satisfacţie, să-mi producă delicii vizuale, mentale, ca s-o iert... deşi ştie că n-o voi ierta niciodată, că soarta ei de „gazdă“ e pecetluită... Totuşi încearcă, încearcă, fabulează obscen în perioadele de *respiro* ale „vizitatorilor“ nemiloşi, ce altă speranţă mai poate să aibă?... Eu?! Ce să mărturisesc, n-am ce să mărturisesc!... Nu sunt vinovată. Nu sunt vinovată de nimic. Credeam că eşti scriitor, nu psihanalist!... Nimeni nu e vinovat de nimic, am stabilit odată, nu? Nici măcar de moartea lui taică-meu nu sunt vinovată. Confesiunea mea?! Ha, ai vrea tu... Confesiunea mea... erotică?! Ce idee!! Hm, ce satisfacţie ai avea? Mai mult decât să mă ai, ce mai doreşti să ştii? Să mă ai pe de-a-ntregul?... Şi crezi că, dacă ai avea confesiunea mea, m-ai avea pe de-a-ntregul?... Îţi faci iluzii... Nimeni nu mă poate avea pe de-a-ntregul. Sunt de necuprins, ha! Deci, găseşte altceva!... Interes scriitoricesc?! Nu cred în interesul scriitoricesc al bărbatului... Bărbatul e bărbat. El are totdeauna un gând ascuns, vrea să-ţi afle secretele ca să-ţi controleze viaţa.

Ce să faaaci?!! Să scrii o carte?!! Extraordinar! Deci am avut dreptate! Uite de ce m-a sedus el pe mine, ca să scrie o carte!... Păi, da, e-adevărat, *eu* ţi-am dat telefon, dar *tu* m-ai sedus!... Pentru o carte?! Adică, mai rău decât să-mi controlezi viaţa, vrei să mi-o exploatezi pentru interesul public!... Să devii celebru pe spinarea mea!... Ba nu, gloria nu va fi şi a mea, nu se-mparte, gloria e doar a ta, lumea te vede pe tine pe copertă, nu mă vede pe mine. De ce? De-aia, pentru că nu pot să-mi dau numele! Ce, vrei să emigrez din nou? Şi-atunci, cine profită, eu sau tu? Şi ce dacă suntem la *Căsuţa din poveşti*? Povestea mea... nu e o poveste ca toate poveştile. *O mie şi una de nopţi*, privite pe sub fustă... Nu ştiu, e o nebunie ce-mi ceri. Te joci cu focul... Fii atent, îţi fac o propunere. Ţi-o fac o singură dată, dacă o scapi, *forget it*! A doua oară n-o mai auzi. N-ai s-o mai auzi niciodată. E un pact, o înţelegere, cum vrei s-o iei. Deci... fie. Îţi voi face... o confesiune, în această după-amiază. Bineînţeles că sinceră, sinceră şi adevărată, de-o să ţi se facă părul măciucă. Deşi, pe mine, adevărurile trecutului meu nu mă interesează, adevărul – în general – nu mă interesează. Mai devreme sau mai târziu sucombă sau se sinucide. Dacă e s-o luăm aşa, n-are nicio valoare, n-are identitate, pentru mine e o piatră de moară, dacă i-aş da atenţie, mi-ar hăitui gândurile şi m-ar împiedica să mă bucur de viaţă. Iar ceilalţi, cei din jurul meu, şi-aşa ajung invariabil la adevăruri false despre mine, la adevărurile care le convin *lor*, care le fac *lor* viaţa confortabilă, nu *mie*. Aşa că l-am decartat de mult. Dar, pentru tine, să spunem c-aş face o excepţie. Voi flirta, uneori – poftim, ştiu că asta vrei –, voi face chiar dragoste cu *adevărul*. În faţa ta. Voyeuristule!... E singurul bărbat cu care nu m-am gândit s-o fac până acum. Şi nici măcar bărbat nu e tot timpul. Când e bărbat, când e femeie... E hermafrodit rău *adevărul*, nu crezi?! Pe vremuri nu exista decât un singur adevăr, adevărul partidului... Am învăţat asta încă din şcoală. Şcoala era toată împănată cu minciuni, filosofia întoarsă cu fundul în sus, socialismul ştiinţific falimentar, istoria falsificată şi ea. La examen nu ştiai niciodată dacă spui adevărul disciplinei respective sau adevărul partidului. Nu ştiai niciodată cât din ce spui la tablă e-adevărat... Şi-atunci, ce era să fac, m-am adaptat... Adevărul e un corset de care m-am dezbrăcat de mică, dragule, de când eram pionieră... Salut voios de pionier, ha!...

Va să zică doreşti un... o... Şeherezadă post-modernistă... la poalele Parângului... de ce nu? Eu să povestesc şi tu să scrii o carte. Foarte bine, foarte bine. Dar e şi un *deal*. Iată: din clipa în care încep să vorbesc despre

viaţa mea, noi doi am terminat-o. Rămânem prieteni şi atât. Te faci că nu-nţelegi? Vrei să-ţi fac un desen?... Nu mă mai culc cu tine, aşa e mai clar? Păcat, nepăcat, absurd, ne-absurd, ăsta-i *deal*-*ul*. *Take it or leave it!*... Mă rog, dacă vrei, se poate numi şi-aşa – pactul cu diavolul2... Nu, eu nu sunt acea „Hosta“ la care te gândeşti tu, nu sunt gazda primitoare, cum te-am păcălit adineauri! Eu sunt chiar Bosch, dragule, în carne şi oase!... Îi voi picta acum, în faţa ta, pe toţi cei pe care i-am avut! Acum să te văd. Eşti în stare să renunţi la mine, la trupul meu, adică la erotismul meu... concret, viu, din care te înfrupţi – după câte observ – cu multă fervoare, în favoarea erotismului meu... abstract, povestit, trăit cu alţii? Asta-i întrebarea! Cine e mai tare, cine va învinge, bărbatul sau scriitorul?... Perfidă dilemă, nu? Ha-ha-ha, te-am băgat în ceaţă. Ori sexul meu, pe care atâţia îl râvnesc, ori mărturisirile mele de alcov – ce-mi place, ce-mi place ideea! Nu, nu sunt crudă deloc!... Alege! Ba nu, eu nu pot să aleg pentru tine, tu trebuie să alegi!... *Sorry*, nu se poate să le iei pe-amândouă – şi confesiunea mea, şi erotica mea – pentru că una o exclude pe cealaltă. În confesiune, o să-ţi spun, vrând-nevrând, nişte lucruri care... în sfârşit, foarte intime, pe care niciun bărbat cu care mă culc n-are voie să le ştie. De îndată ce ţi le-am dezvăluit, nu mă mai culc cu tine... E o chestiune de... cum să-ţi spun... de igienă a senzualităţii, de mecanică sexuală – dacă-mi ştii fanteziile, nu mă mai exciţi. Asta e situaţia. Ăsta e preţul! Vrei aşa, bine, nu vrei – iarăşi bine. Uităm episodul.

Ai tăcut? Te-ai apucat de fumat, aşa, dintr-odată? Îţi dau termen să te hotărăşti până termini ţigara. Mă grăbesc?!... Mă grăbesc pentru că şi eu sunt pe punctul să mă răzgândesc; mă simt aşa, puţin sfâşiată... îmi rup bucăţi din mine, din viaţa mea, şi ţi le aşez ţie pe tavă... e naşpa. Haide, ia-mă pe mine, alege-mă pe mine, cea din clipa asta, în carne şi oase!! Cealaltă... cea din confesiuni nici nu există, e istorie! S-au scris o mie de confesiuni, ce-ţi mai trebuie încă una, *a o mie una*? Ce-ţi trebuie o carte? Ce să faci cu ea? Eu sunt vie, cartea e moartă. Litere moarte. La ce-ţi foloseşte? Vrei să-mi scot halatul? Să-ţi reîmprospătez memoria, să vezi ce pierzi? Vrei aici, lângă cercevea? Poftim! *Striptease* cu cerceveaua, să vedem dacă pot s-o excit, asta da, provocare în Parâng! Tabadup, tabada, tabadup!... Uită-te, culcă-te puţin la podea, din unghiul ăla insolit, în *contre-plongée*, nu m-ai văzut niciodată... Ce părere ai? Nu-i aşa că ieşi mai în câştig cu mine decât cu nişte pagini gălbejite? Şi-apoi, poţi tu să scrii altă carte, ai tu alte subiecte, de ce tocmai cartea asta, cu mine? Ai transpirat? De ce taci? Spune ceva... Mai ai trei fumuri, două, un fum... Scrumiera e acolo. Te-ai

hotărât? Şi care e răspunsul? Nu-mi tremură nicio voce, dar care e răspunsul? Sunt doar curioasă...

Cartea?! Alegi cartea?! Eşti nebun? Nu pot să cred! A, nu, e inadmisibil! Eşti sub orice critică! Păi, mă jigneşti, sigur că mă jigneşti! Ar trebui să mă scol şi să plec, acum, în clipa asta, şi nici să te mai cunosc vreodată! Tu ştii câţi bani am investit eu în corpul meu şi tu îi dai cu piciorul? Mă aduci în criză de nervi! Păi, sigur că mă aduci, eu ţi-am propus aşa, în glumă, şi tu ai luat-o în serios! Un asemenea afront n-am mai păţit niciodată! Şi eu care credeam, iartă-mă, că eşti un bărbat adevărat! Ce deziluzie! Adio Livia Hosta, de-acum înainte nu mă mai atingi. Vrei trecutul sexului meu? Foarte bine, foarte bine. Îl vei avea. Dar mă voi răzbuna, te-anunţ de-acum. Mă voi răzbuna în felul meu... De exemplu, chiar mâine o să vin aici cu alt bărbat, chiar aici, în camera asta, chiar pe fotoliile astea, ce zici? Nu ai nicio rezervare, anulez eu orice rezervare! Îţi găseşti tu altă cameră, tot aici, în cabana asta! Să te gândeşti la mine oferindu-mă altuia... când o să baţi pe *laptop*... O să baţi singur darabana pe *laptop*, ha! Carte, îţi dau eu carte! Nu sunt crudă. Dar când văd că renunţi la mine pentru nişte... amărâte de cuvinte, însăilate pe o pagină, m-apucă... furia! Phii... Deci asta a fost în capul tău de la început, de când mi-ai dat cartea de vizită! O carte! N-are rost să negi, acum e clar! Jalnic!...

O.K. M-am calmat... Deci să scriem împreună o carte... Foarte bine, foarte bine. Ascute-ţi bine urechile, o altă după-amiază ca asta nu vei mai întâlni în viaţa ta. Orice ţi-aş povesti, să nu pui întrebări. Nicio întrebare. Decât întrebări aşa, punctuale... Dar nu întrebări esenţiale – cine, cum, unde? Înţelegi din prima – bine. Nu înţelegi – te priveşte. Reţii – bine; nu reţii – treaba ta. Note? Mă rog, poţi să iei şi note dacă vrei, nu mă deranjează. Poţi să scrii totul atâta vreme cât nu-mi dai numele. Trebuie să faci în aşa fel încât să pară ficţiune. Nu-ţi va fi greu. Tot ce-am trăit eu pare ficţiune. Schimbi nume, date, locuri, te priveşte. Dar nu complet. Ceva din mine trebuie să rămână. Eu sunt eu, asta să fie clar. Dacă tot scrii, nu trebuie să fie confuzie! N-am chef să se împăuneze alta cu... viaţa mea. Nu ştiu cum o să faci, te priveşte, tu eşti scriitorul. O să ai materie suficientă, n-ai grijă. Aşadar, de unde s-o luăm? De fapt, nu prea contează, de unde am lua-o, tot EU sunt...

Când m-am măritat, nu mi-am păstrat numele de fată. Nu suna prea exotic. N-ar fi atras atenţia, n-ar fi avut niciun fel de rezonanţă... *extranee*. Plus că mi-ar fi adus aminte tot timpul de copilărie, care... în sfârşit... în cazul meu, n-a fost prea plăcută. Aveam şaisprezece ani când un profesor cu care făceam meditaţie la matematică, un tip între două vârste, cu părul uşor grizonant, m-a luat la Bucureşti... să-mi arate Capitala... Ne-am plimbat prin Herăstrău, prin Cişmigiu, am luat masa la *Capşa*, seara m-a dus la teatru, încerca să-mi explice că între noi ar putea fi o prietenie... specială. Se făcuse noapte şi, ca să mă convingă, m-a dus unde crezi? La barul *Melody*! Bun, fie şi *Melody*... Ne-am aşezat la o masă lângă scenă. Se cunoştea destul de bine cu gazdele, ceea ce m-a cam surprins, de unde până unde el, de la Calafat, avea prieteni la *Melody*, tocmai în Bucureşti? Societatea era pur masculină. Eu eram singura femeie (vorba vine femeie, eram virgină), minus fetele care dansau. Se făcea *striptease*. Pe străzi era întuneric beznă, în case era frig, oamenii făceau amor îmbrăcaţi în paltoane, cozi interminabile, de la 4 dimineaţa, la gheare de pui, femeile mureau pe masa ginecologică, sub ochiul vigilent al procurorului, şi ăştia, în buricul târgului, făceau *striptease*! Eram speriată de moarte, parcă intrasem în altă lume. Ştiam că nu putea să mi se întâmple nimic din ce nu voiam să mi se întâmple – profesorul era, totuşi, un prieten de familie, maică-mea insistase să fac excursia asta la Bucureşti împreună cu el (ulterior, am aflat că era amantul ei, încă de pe vremea când tata fusese arestat) –, cu toate astea, ce se întâmpla acolo era atât de diferit de viaţa mea cotidiană, de ceea ce ni se spunea la şcoală şi de discursurile lui Ceauşescu de la televizor, încât eram total năucită. Nu se potrivea deloc cu ce trăisem până atunci. De când m-am născut, mi s-a impregnat – de către părinţi şi, mai apoi, de toată lumea, prin gesturi, cuvinte trunchiate, tăceri, schimburi de priviri, toate încărcate de un aer de vinovăţie asumată (faţă de cine, nu-mi dădeam seama la început) – că unele lucruri n-ai voie să le spui, că indiferent ce simţi, ce crezi şi ce gândeşti în sinea ta, nu trebuie să spui nimic în public. Încet-încet, pe măsură ce creşteam, a reieşit că nu trebuie să spui ce gândeşti pentru că partidului nu-i place. În schimb, am învăţat că partidului îi place să te faci că-ţi place. Cine era partidul nu-mi era clar. Mi se spunea, de exemplu, că partidul sunt şi eu – mă rog, pionieră, utecistă etc. Dar dacă şi eu eram partidul, de ce n-aveam voie să vorbesc? Înţeleg, să nu vorbească ăia care nu erau partidul, dar eu şi alţi copii, care eram, nu-i aşa, pepiniera, noi de ce să nu vorbim? Mai târziu am înţeles că partidul, cumva, nu-şi dădea voie lui însuşi să vorbească, se chinuia pe el însuşi. Adică partidul era masochist. Dar dacă partidul era masochist, atunci cine erau sadicii? Pentru că nu poţi fi masochist dacă nu există sadici – e la mintea cocoşului, ăştia sunt strâns

lipiţi, se inventează unul pe altul! A mai trecut ceva timp şi am început să bănuiesc că tot acelaşi partid era şi sadic. Adică masochist şi sadic în acelaşi timp, ceea ce şi în viaţa sexuală se întâmplă, după cum bine ştii, numai că în viaţa de partid erau milioane. Partidul era făcut din sadici şi masochişti, din dominaţi şi dominatori, din controlaţi şi controlori. Asta n-ar fi fost încă atât de rău, problema era însă că se (pre)schimbau între ei, aveau faze şi nu mai deosebeai care erau unii şi care erau ceilalţi, ca să ştii ce atitudine să adopţi. În plus, mulţi sadici nici nu erau sadici veritabili, după cum nici mulţi masochişti nu erau masochişti veritabili, pe care să pui bază. De exemplu, un sadic, trecut la munca de jos, repede devenea masochist, iar un masochist promovat în structurile de conducere a doua zi devenea sadic. Însă lucrurile mi-au devenit şi mai complicate pe măsură ce mă maturizam. Nebunia era şi mai mare, întrucât cel care făcea pe sadicul era la curent cu perspectiva de a fi forţat să devină, într-o zi, masochist. Ştia că nu va putea să se sustragă acestei implacabile, fatidice metamorfoze de partid. Vedea ce păţiseră colegii lui care refuzaseră. Fuseseră fie omorâţi, fie băgaţi la puşcărie, dar, în majoritate, omorâţi. Deci transformarea din sadic în masochist era obligatorie dacă voiai să trăieşti, altfel te aştepta eliminarea fizică[3]... La rândul lui, masochistul – de-asta spun că unii nu erau masochişti veritabili, ci nişte caricaturi – nu-şi dorea, în sinea lui, decât să devină într-o zi sadic, să-şi scoată pârleala şi să se răzbune, dar nu neapărat pe sadicul care fusese însărcinat anterior cu chinuirea lui, ci aşa, în general, eventual pe alţi masochişti din rândul cărora va fi provenit şi el. Ideea asta mi s-a cristalizat în America, pe când jucam un joc *sexy* pe computer, cu sado-masochişti. Şi m-a străfulgerat! Păi sigur! Modelul dictaturilor este modelul sado-masochist travestit politic! Comunismul este tot un joc, un joc forţat-consensual – adică o aberaţie, dar nu contează, tot joc rămâne. De aceea nu trebuie luat în serios. Dacă iei un joc în serios, sfârşeşti cu un picior rupt sau cu capul spart. Cei care au luat în serios sado-masochismul comunist au sfârşit în puşcării sau în morminte. Existau multe soluţii de supravieţuire la care nu s-a gândit nimeni. De exemplu – toată lumea să intre în partid! Uite-aşa, o ţară întreagă, 20 de milioane şi alte zeci de milioane din celelalte ţări vecine şi prietene, din lagăr, să facă cerere să intre în partid. Fiecare, desigur, în partidul din ţara lui, care era, de fapt, acelaşi partid. Nu i-ar fi lăsat să intre pe toţi?! Cine? Chiar partidul? Foarte bine, foarte bine. Atunci, de-abia atunci trebuia făcută revoluţia! Stai, nu mă înţelege greşit: nu revoluţie pentru dărâmarea partidului! Nici vorbă! Revoluţie pentru intrarea în el! Deci nu placarde cu „Jos comunismul!“, ci placarde cu „Vrem în partid!“. Milioane de placarde, mitinguri, demonstraţii de stradă, cu sloganul *Vrem în partid, lăsaţi-ne să intrăm în partid!* Cine ar

fi îndrăznit să reprime o revoluţie al cărei stindard era generalizarea bazei de masă a comunismului, nu prăbuşirea lui? Nimeni, evident! Şi-atunci, te-aş întreba, pe unde mai scotea partidul cămaşa? Ori exploda prin supradimensionare, ori se desfiinţa de la sine, pentru că şi-ar fi atins scopul primordial, raţiunea pentru care a fost înfiinţat: bunăstarea şi fericirea generală. Adică i-ar fi băgat pe toţi în ea, în fericire, ha, şi, în consecinţă, n-ar mai fi fost nevoie de el, de partid, se dizolva de la sine!! Păi, nu s-a făcut din cauză că mulţi dintre masochişti erau totuşi veritabili şi le plăcea să fie chinuiţi. Alţii se făceau că sunt veritabili, sadicii aveau şi ei faze, incoerenţa orientării sexualo-politice era prezentă peste tot, se ajunsese la paroxism. În asta a constat neînţelegerea, confuzia, lipsa de orizont – roşu, ha-ha-ha.

Stăteam zăpăcită de asistenţa exclusiv masculină şi de ambianţa promiscuă din acel bar de noapte, pierdut în pântecul oraşului. În jur, în semiîntuneric, chelneriţe cu fuste scurte turnau în pahare băuturi fine şi tari, imposibil de găsit la Alimentara. Mi-au adus şi mie un whisky. Am refuzat, era prea tare, apoi mi-au adus un Campari, am refuzat, un Martini, am refuzat, până la urmă am acceptat un Cinzano, pentru că profesorul mi-a şoptit printre dinţi să nu mai refuz. El se tutuia cu tipii de pe la alte mese, se pare că pe unii îi meditase pentru bacalaureat sau cel puţin aşa pretindea. (După revoluţie, am aflat că fusese informator.) Toţi erau bărbaţi impozanţi, cu costume, majoritatea gri, şi cravate cu noduri echilaterale. Fumau Kent. Mărăşeşti sau Carpaţi n-am văzut. Fetele dansau goale pe o estradă, cu zâmbete largi, dar crispate, iar ochii le priveau în gol, în lumina unor reflectoare mici şi roşii. Bărbaţii şi-au scos hainele, discutau aprins, dar în şoaptă, unii nu dădeau nicio atenţie la ce se petrecea pe scenă. Totuşi, câte o fată dispărea în culise şi imediat un bărbat dintr-ăştia în gri se ridica şi pleca după ea, dar nu se ascundea, nu se fofila, mergea foarte ţanţoş, ostentativ chiar, ca şi cum dorea să fie văzut, să fie invidiat... Profesorul, parcă şi el stingher, îmi zâmbea încurajator. „Îţi place?“ M-am strâmbat. „Oarecum...“ Nu-mi plăcea, în primul rând, de el. Dar dacă nu mi l-ar fi băgat maică-mea pe gât, poate ar mai fi avut o şansă. Încerca să-mi facă puţină conversaţie, dar eu eram prea inhibată ca să-i răspund. În schimb, am tras cu urechea şi mi-am dat seama că unii meseni vorbeau limbi străine. Am tras şi cu coada ochiului, ăştia n-aveau noduri echilaterale. „Sunt şi străini...“, i-am şoptit. El a făcut semn că da. „Lume bună. Te simţi bine? Putem să continuăm discuţia noastră? Zău, nu e nevoie să ajungem în noaptea asta acasă, am aranjat eu cu mama.“ Iar m-am strâmbat. Era libidinos, îmi făcea silă. Doi tipi, foarte spilcuiţi, stăteau chiar la masa de lângă noi. Miroseau frumos şi

vorbeau franţuzeşte. Jos, sub masă, unul ţinea o mapă diplomat, de-alea de văzusem prin filme. La un moment dat, s-a auzit o voce mai din spate, autoritară. „Mai în faţă!...“ Imediat, fetele de pe scenă au făcut un pas înainte, devenind mai vioaie, iar una dintre ele, superbă, cu picioare lungi şi rumene, dar tot cu privirea fixă, ca de păpuşă, a venit chiar la marginea estradei, la doi paşi de masa noastră. A început să se unduiască spre francezi, ca o liană, exhibându-şi, în răstimpuri, sexul, care nu avea păr pubian, mângâindu-l cu vârfurile degetelor şi chiar deschizându-l cu voluptate. O clipă i-am zărit interiorul, mult mai aprins decât reflectoarele de pe margine. S-a întors cu spatele, s-a aplecat şi, cu vârfurile degetelor, a făcut aceeaşi operaţie, arătându-şi iarăşi interiorul ud-violaceu, oare aşa erau toate interioarele, m-am întrebat, chiar şi al meu? Un nod mi s-a urcat în gât, profesorul şi-a aprins o ţigară Aroma, eu mi-am mutat privirea, broboane de sudoare apăruseră pe tâmplele francezilor, poate şi pe-ale altora, dar eu numai pe-ăştia îi vedeam, şi nu ştiu ce mi-a venit, poate ca să evadez, să scap de imaginea sexului aceluia torturat, întins ca pe tocător, m-am auzit spunând: *„Bonsoir. Comment allez-vous?*“. Profesorul s-a înecat cu ţigara, dar francezul şi-a mutat privirea la mine, oarecum surprins, a zâmbit şi mi-a răspuns: *„Merci, ça va. Et vous?*“. *„Ça va...*“ *„Vous êtes très jolie*“, a continuat el. *„Mais trop jeune pour moi... Pourrais-je vous demander une faveur?...*“ *„Mais bien sûr...*“ am răspuns, „Ce faci?“ m-a tras profesorul de cot. „Nu e voie să vorbeşti cu străinii!“ „Sunt utecistă, am pregătirea politică şi de luptă cu străinii... De mult voiam să exersez pe viu.“ „N-are nimeni voie să exerseze nimic. Potoleşte-te!“ mi-a aruncat el printre dinţi. Dar eu mă şi sculasem şi mă aşezasem la masa vecină. *„Champagne?*“ mă îmbie francezul. *„Merci, vous etes tres gentil*.“ Mi-a turnat, am închinat, am băut. Era dulce şi bună. Apoi francezul s-a aplecat spre mine, confidenţial. „Rugămintea era... Puteţi să-i spuneţi domnişoarei de colo că o aştept la hotel Ambasador, la camera 246?“ „Desigur.“ „Mulţumesc, domnişoară.“ „Cu plăcere.“ M-am ridicat şi m-am dat lângă estradă. Fata cu privirea fixă s-a aplecat şi eu i-am şoptit mesajul la ureche. „Mersi, păpuşă“, mi-a zâmbit ea, cu un surâs obosit. Şi-a reluat dansul acela obscen, dar tot fără viaţă. Când m-am aşezat înapoi la masă, degetele profesoraşului meu tremurau. „De ce-ai făcut asta, de ce-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?“ „Nu înţeleg... Ce-am făcut?“ Deodată, din întuneric, un cap ameninţător s-a ivit între noi şi o voce de gheaţă i s-a adresat în şoaptă. „E de la noi puştoaica sau ai înnebunit?“ Puştoaica eram eu... Profesorul a început să tremure tot. „Nu...“, s-a bâlbâit el, „e... cu mine“. „Ce dracu’ ai adus-o aici?“ a mârâit vocea. Apoi, către mine: „Ce ţi-a spus, domnişoară?“. „Că o aşteaptă la camera numărul 246“, am răspuns eu foarte mândră. „Bine. Beţi-vă băutura

şi... Stai puţin, vrei să spui *camera 346*!“ „Ba nu, *camera 246*. Ambasador, 246.“ „Inter 346, domnişoară!“ a scrâşnit vocea. „Ba nu, Ambasador 246“, am insistat eu. „Eşti sigură?“ „Absolut sigură. Studiez franceza de mică...“ „Futu-i...“ a scrâşnit iar vocea. „Şi-a tras două camere, nemernicu’! Şi la Ambasador n-am pus tehnică! Gâţii mamii lui... Îmi trebuie timp!“ Şi a şi dispărut pe cât de brusc apăruse. Când şi-a dus paharul la gură, dinţii profesorului clănţăneau, iar palmele îi transpiraseră. Apoi iar s-a auzit vocea aceea autoritară, pentru fete: „Spectacolul continuă încă o oră!“. „Hai să mergem“, a spus profesorul. „Da, sunt obosită. Îmi trebuie un somn bun. Dormim în tren?“ „Îţi trebuie o bătaie bună, dar n-are cine să ţi-o dea...“ scrâşni el printre buzele lipite. Ultima imagine pe care am păstrat-o, înainte de a urca scările spre ieşire, a fost fata aceea goală, care se arcuia în poziţii neverosimile, ca o jucărie stricată, cu vulva deschisă între picioarele bombate, în timp ce francezii, cu pahare de şampanie în mâini şi cu ochii febrili, închinau spre ea, în cinstea ei...

Când am ajuns acasă, la Calafat, încă mai eram obsedată de sexul acelei fete. Eu nu mă gândisem niciodată cum arată sexul meu. Îl simţeam, dar nu-l cunoşteam. Nici nu-l văzusem vreodată. Mi-am procurat o oglindă mică, de buzunar, pe care am coborât-o între picioare. Nu poţi să înţelegi, pentru că n-ai cum. Un bărbat nu poate să înţeleagă senzaţia pe care am avut-o când mi-am văzut, de aproape şi frontal, propriul sex. O senzaţie de uimire amestecată cu teamă. Nu semăna deloc cu sexul fetei de la *Melody*. Am ştiut, atunci, că fiecare sex e altfel. Pe urmă am înţeles cât de insensibili sunt bărbaţii la acest amănunt; indiferent de educaţie, cultură sau poziţie socială, ei nu observă şi nu recunosc nici 5 la sută din identitatea sexului partenerei. Poate îl deosebesc după plăcerea diferită pe care o... extrag prin introducere, ha, dar la nivel vizual, iartă-mă, sunteţi chinezi. Aşa cum europenii, caucazienii nu-i deosebesc pe chinezi, deşi ei între ei se deosebesc foarte bine. Sexul femeii este o chinezărie? Da, dar cine-i bijutierul? Cert este că, la acea vreme, mă uitam minute întregi la mine. Am desfăcut picioarele, m-am aşezat în diverse poziţii, fiecare unghi îmi spunea ceva nou şi straniu. Cu degetele mă deschideam, atât cât se putea, lăsând drum liber ochiului oglinzii, dar parcă degetele nu erau ale mele. Uneori, în timpul acestor şedinţe, un freamăt general mă năpădea şi-mi trecea prin minte că viaţa e cu totul altceva decât materialismul dialectic şi istoric pe care îl buchiseam la şcoală. Ştiam de ce se învârt băieţii în jurul meu, dar nu-mi venea să cred în ruptul capului că sunt capabili (aşa cum citeam prin cărţi) de cele mai mari nebunii din lume doar pentru... ce vedeam eu în

oglindă. Mi se părea absurd. În afară de freamătul acesta general – care mă traversa, în răstimpuri, ca un stol de păsări rătăcite – nu simţeam nimic. Nu aveam, nici pe departe, însemnele armei atomice pe care o deţineam de fapt. Da, la purtător. Ce vedeam în oglindă încercam să recunosc răsfoind nişte planşe dintr-un atlas anatomic împrumutat de la o colegă care se pregătea pentru Medicină, dar nimic din ilustraţie nu se potrivea. Planşa îmi apărea ca o pictură urâtă, grobiană, o sperietoare. Mai târziu, un prieten chirurg mi-a vorbit despre talentul chirurgilor de a recunoaşte, dintr-o ochire, câmpul operator al pacientului, care, de fiecare dată, e altfel decât ce învaţă studenţii prin anul întâi sau doi la facultate. El spunea că – deşi există tomuri întregi de desene şi fotografii ale corpului omenesc – fiecare pacient deschis rămâne o aventură, o aventură survenită pe un teren imposibil de cartografiat, şi, în timpul ăsta, sângele curge, curge... În orice caz, nici acum lucrurile nu s-au schimbat, aşa cum există o parte a minţii mele căreia nu pot să-i vorbesc, există şi o parte a sexului meu – nu ştiu care, pentru că se mută – căreia nu pot să-i vorbesc, cu care nu pot să comunic. Orice s-ar spune, sexul are o conştiinţă a lui, separată de conştiinţa purtătorului. Am decis, totuşi, că seamănă cu un ochi de rândunică. Un ochi de rândunică parcă mereu rănită, dar care învie mereu, ca prin minune. Convieţuim amândouă în acelaşi trup, ne dăm bineţe în fiecare dimineaţă, ne luăm rămas-bun seara. Mai rememorăm deliciile zilei. Exultăm la unison. Ne refugiem una în alta când suntem disperate. Trăim, cum să spun, într-o comuniune de idei şi sentimente reciproc avantajoase, într-o perfectă simbioză. Altă soluţie n-avem, nici ea, nici eu. Mai ales EU.

Am intrat la Italiană, dar peste un an am început să mă plictisesc. Eram şefă de promoţie, dar nu-mi găseam locul. La ceaiuri sau la petreceri, când dansam şi simţeam genunchii băieţilor despărţindu-mi picioarele prin rochie, freamătul acela din mine devenea insuportabil. Nu voiam să mă dau niciunuia, prelungeam aşteptarea, îmi plăcea să mă chinui. Într-o zi, când eram în vacanţă acasă, un văr de-al doilea m-a chemat la Oltcit, la fabrică, să traduc pentru un italian, care venise cu o ofertă de curele Pirelli. Îl chema Roberto. Era brunet şi proaspăt. Şi mirosea frumos. Venise pregătit pentru întâlnirea cu femeile românce, adusese parfumuri, ciorapi de mătase, lenjerie intimă, până şi *o.b.*-uri, *super* şi *super plus*, ha! Auzise că la farmacie nu se găseau asemenea chestii şi se speriase, n-avea timp de pierdut. Dar eu eram tot virgină. M-a învăţat cum să fac sex oral, dar atât. Ceea ce, de fapt... nu era deloc puţin. O ucenicie italienească de bună calitate. Da, un fel de Monica Lewinsky *avant la lettre*, numai că el nu era

Bill Clinton şi nu ne aflam în Biroul Oval, ci într-o cameră de hotel, modestă, cu un covoraş de iută în faţa patului, care mi-a zgâriat genunchii. După câteva şedinţe, abia începusem să nu-l mai zgârii cu dinţii, când m-a mângâiat într-un anume fel pe sub fustă, m-am înroşit la faţă, stolul de păsări bătea din aripi să iasă din mine, un val de căldură mi-a izbucnit prin toţi porii şi am tresăltat năprasnic de câteva ori, invadată de o plăcere stranie, ameţitoare. Eram, dintr-odată, o acrobată care se învârte în gol, fără plasă dedesubt, sub cupola circului, cu maxilarele încleştate de căluşul partenerului, în rest parcă nu mai existam! Tocmai avusesem primul orgasm din viaţa mea. A râs, bucurându-se ca un copil căruia îi merge trenuleţul electric pe covoraş. Mai mult n-a vrut să se atingă de mine, l-am rugat, l-am implorat, degeaba. Da, exact ca şi Clinton... Minus trabucul, desigur. Însă mi-a promis că, dacă-mi rezolv problema, mă aşteaptă în Italia şi-mi găseşte şi un *job*. Zis şi făcut. Aveam un vecin, un căpitan de Miliţie, care îmi cam făcea curte. I-am oferit virginitatea mea contra unui paşaport. Merita. Pe vremea aceea, un paşaport merita orice. Dar el a ridicat din umeri şi s-a stropşit la mine. „N-am cum să te ajut. Rezolvă-ţi problema şi pe urmă." Şi ăstuia îi era frică să mă dezvirgineze. Câtă laşitate! M-am enervat. Nu mă voia nimeni. Parcă eram ciumată. Cum să fac? Erau câţiva băieţi drăguţi, care roiau în jurul meu, dar fără experienţă. Aşa că m-am hotărât la un lector de la catedra de Limbi romanice, om serios, mai în vârstă, căsătorit, despre care toată facultatea ştia că e îndrăgostit de mine. De câte ori îşi oprea privirea asupra mea, la seminarii, pierdea şirul. Am rămas singură în clasă cu el într-o seară, după ore. I-am spus că sunt impresionată de sentimentele lui şi că sunt gata să-i răspund. A replicat foarte elegant, dar cu prudenţă. Din vorbă-n vorbă, l-am adus la cămin. Colega mea de cameră era plecată la părinţi. Părea un om normal, dar pe urmă am învăţat că bărbaţii au şi ei secretele lor. Ne-am dezbrăcat. M-a rugat să-mi pun cămaşa de noapte. Chestia asta m-a cam surprins, eram goală, ce-i mai trebuia cămaşă de noapte? M-am conformat. M-a mângâiat peste cămaşa de noapte. Era cam crispat şi m-a rugat să am răbdare cu el. Auzi, în loc ca *el* să aibă răbdare cu mine, *eu* să am răbdare cu el! Să te prăpădeşti de râs, nu alta! La un moment dat, s-a aşezat între sânii mei şi a început să se masturbeze. Şi pe urmă a venit peste mine, peste faţă, peste ochi... Nu ştiam ce să zic, ce să fac. L-am întrebat de ce face asta. A început să plângă. Eram complet năucită. Într-un târziu mi-a explicat că aşa îl văzuse pe taică-său, care fusese deţinut politic la Aiud. Nu, taică-său nu fusese membru al niciunui partid înainte de război, fusese secretarul primăriei, numărul doi în oraş, cel mai tânăr funcţionar public din ţară, avea vreo douăzeci şi ceva de ani şi se făcuse vinovat de faptul că nu fusese schimbat niciodată, nici de primarii

ţărănişti, nici de cei liberali, nici de dictatura carlistă, nici de cea antonesciană, deci „pactizase cu duşmanii poporului“, era „trădător de neam şi ţară“. Când l-au luat, copilul încă nu venise pe lume. Între altele, fusese forţat să se masturbeze în faţa anchetatorilor şi, de asemenea, la reeducare. Când s-a întors, nu mai putea altfel, decât aşa. Şi soţia, care născuse între timp, îl suporta. Copilul îi auzea şi îi vedea, dormeau cu toţii în aceeaşi cameră, într-un subsol. A crescut aşa... S-a căsătorit de tânăr. Soţia lui era singura femeie pe care o cunoscuse. L-am întrebat dacă procedează la fel şi cu ea. Îl părăsise, dar nu divorţau ca să nu-i dea afară din serviciu. Ne-am culcat. Spre dimineaţă l-am simţit cum se masturba din nou. Pe cămaşa mea de noapte. Mi s-a făcut silă. L-am dat afară. M-a apucat o furie oarbă şi m-am dezvirginat singură, a fost penibil. Eh, în sfârşit... Şi-asta intră tot la confesiune? Mă rog, dacă insişti, deşi nu-mi face nicio plăcere... M-am aşezat în faţa oglinzii, am desfăcut picioarele şi.... cu pistonaşul acela de carton... *super plus*... adus de Roberto... mi-am schingiuit, cu sânge rece, ochiul de rândunică până a plesnit... am reuşit, în final, să-l ucid, cu lovituri repetate. Da, un fel de auto-viol...[4] Apoi am leşinat. M-am trezit, transpirată toată, singură. Mai leşinasem o dată, cu mulţi ani în urmă, la moartea tatii, atunci mă duseseră la spital. Acum eram singură. Zăceam în agonie, o durere atroce mă săgeta *acolo* şi iradia până-n inimă. Am aţipit şi m-am trezit de câteva ori. Îl visam pe tata, care clătina, mustrător, din cap, cu sângele şiroindu-i pe faţă, săream, şiroind de sudoare, recădeam iar... Asta a fost. Ore întregi. Dar până a venit colega, seara, mi-am mai revenit... Şi eram palidă. Bineînţeles că nu i-am spus. Mi-era ruşine. Durerea mistuitoare se transformase într-o arsură. După câteva săptămâni, arsura se mai potolise, pulsa doar. Iar după alte câteva săptămâni, ochiul de rândunică a înviat... Hm, da, ca pasărea Phoenix... De-atunci am rămas cu senzaţia că fâlfâie continuu, parcă ar zbura fără întrerupere, nu se odihneşte niciodată, ca şi când i-ar fi frică să nu moară din nou, în somn. Uneori mă gândesc că bărbaţii din viaţa mea nu fac decât să-l panseze tot timpul, cu balsamul lor răcoros, un fel de apă vie. Peste câteva zile, am plecat acasă, la Calafat, m-am dus la căpitanul de Miliţie. Bineînţeles că a vrut să mă păcălească, nu el dădea paşapoarte. Dar nu ştia că, de fapt, *eu* îl păcălesc pe el, îmi trebuia un bărbat ca aerul. A fost prima manipulare din viaţa mea nu pe bază de sex, ci *pentru sex*. Şi de-atunci nu m-am mai oprit. Îi lăsam să creadă că o fac împotriva voinţei mele, asta îi excita teribil. Apoi, am evoluat. Am descoperit că, *după*, mulţi bărbaţi au un sentiment de culpabilitate. Imediat profitam şi ceream servicii. Bani? Bani n-am cerut niciodată. Bineînţeles că am făcut cumpărături şi altele cu banii lor, eu de unde să am bani, din salariul prăpădit de doctoriţă al maică-mii? Maică-mea aducea „atenţii“, nu

bani – o gâscă, ouă, brânză – de la pacienţi, tot ei ne reparau frigiderul, televizorul, aragazul – totul pe gratis. Că nici ei n-aveau bani şi se făcea schimb în natură. Aşa se trăia atunci, prin troc. Eram în Evul Mediu, întâmplător comunist. Măcelarul îi dădea carne pe sub mână farmacistului, care îi făcea rost de medicamente străine responsabilului de *service auto*, care îi repara pe gratis Dacia fetei de la *Duty Free Shop*, care îi furniza Kent şi whisky preşedintelui gospodăriei agricole de stat, care îi făcea rost de legume şi fructe colonelului de la Circulaţie, care îi returna permisul de conducere profesoarei de matematici, care îl medita pe băiatul chirurgului, care îi făcea chiuretaj ilegal fetei generalului de Securitate, care îi dădea paşaport amantului procuroarei – al cărei soţ, membru în CC, voia să scape de el, de amant –, care-i dădea NUP măcelarului în caz că ieşea ceva nasol cu carnea pe sub mână, NUP preşedintelui CAP în caz că legumele şi fructele lipseau la cântar, NUP fetei de la *shop* dacă marfa nu ieşea la inventar etc. Pentru că, vreau să spun, toţi ăştia mâncau, fumau şi beau, nu glumă. Era un circuit perfect... circuitul serviciilor în natură. După ce m-am culcat cu miliţianul, a reieşit că mai trebuie să-l cunosc şi pe prietenul lui de la Securitate. Că nu Miliţia dădea paşapoartele, ci Securitatea. Foarte bine, foarte bine. L-am consumat rapid. După asta, ofiţerul de la Securitate, care nu era de la Paşapoarte... ci urmărea partidele istorice, alea de dinainte de război, PNŢ-ul şi PNL-ul, precum şi camarila regală, studenţii şi popii, m-a prezentat unui ofiţer chiar de la Paşapoarte, de la Craiova, că era şi la ei pe specialităţi. Cu atât mai bine. Aveam o poftă nebună de bărbaţi, dar plăcere nu prea aveam, adevărata plăcere o obţii după treizeci de ani. Toţi erau la fel, foarte duri, chiar dictatoriali, uşor rudimentari aş spune, nu se dezbrăcau niciodată, doar mă puneau să le trag şliţul şi-mi ordonau... diverse ipostaze, dacă nu înţelegeam, îmi mai trăgeau câte-o palmă, ţipau isteric, de parcă eram vinovată cu ceva, îmi induceau acest sentiment, de vinovăţie, *tu nu exişti, nu exişti* – scrâşneau din dinţi. La început m-am revoltat, dar pe urmă, când îi simţeam în mine, uitam tot, freamătul acela chinuitor dispărea ca prin minune şi apărea... ce să spun, apărea plăcerea, ca un zbor în neant, parcă eram o lebădă adormită, suptă de vârtej, uitam şi de paşaport, şi de toate, scânceam şi le mulţumeam şi-i rugam să nu iasă, să nu mă lase, râdeau niţel cam tâmpi şi mă harponau şi mai tare, până plângeam de durere şi-i imploram, printre lacrimi, să mă ierte, mă zbăteam să scap, asta îi aducea în pragul demenţei şi-atunci explodau în mine, înjurând bezmetic, probabil ofticaţi că trebuie să-mi cedeze, horcăiau îngrozitor. Aşa am dus-o un timp, dar cel de la Paşapoarte a vrut să mă plaseze unuia de la partid, secretar cu propaganda. Atunci m-am trezit puţin, am pus piciorul în prag, în sensul că-mi trebuia paşaportul. L-am ameninţat că mă duc peste nevastă-

sa. N-ai să crezi, în două zile am avut paşaportul. A fost primul şantaj sexual din viaţa mea. Şi de-atunci nu m-am mai oprit... Deocamdată m-aştepta Roberto şi începusem deja să fiu curioasă cum fac italienii dragoste. N-aveam de unde să ştiu că peste doi ani venea revoluţia...

Revoluţia a venit, dar eu eram deja în Bosnia, la Sarajevo, unde mă căsătorisem cu un inginer electronist localnic, pe care îl cunoscusem, la Roma, într-o cafenea. S-a îndrăgostit pe loc. Mi-a plăcut cum vorbea, i-am făcut o vizită, în Bosnia, şi ne-am căsătorit. Nu vreau să vorbesc prea mult despre el, e o persoană pe care vreau s-o uit. Trăisem cu Roberto, fericită, o perioadă, deşi era însurat şi avea şi un copil, învăţasem şi italiana, dar nu mai puteam continua cu el, mă plictisisem, i-am cunoscut şi prietenii, italienii sunt ca şi românii, foarte buni la pat şi foarte nervoşi, repede le sare ţandăra din te miri ce, aşa că am trecut la unchiul lui, un om mai în vârstă, un stilist, care se bucura de mine cu eleganţă şi generozitate, avea o editură şi făcusem corectură acolo, în ţară era o hărmălaie de nedescris, n-aveam chef să mă întorc. Mineri, nebunii, capete sparte, sânge mult, nu se formase încă o elită, nu apăruseră cercurile în care banul – celula de bază a societăţii, ha! – să dicteze. Nu era de mine. Tot mai bine era în străinătate. Câştigasem ceva bani. M-am hotărât să-mi translatez personalitatea către zone mai active, către zonele puterii politice. Dar nu puteam să mă prezint oricum. Fizicul meu nu era şlefuit. Aveam nevoie de mici retuşuri. Aşa că am cheltuit 24.000 de dolari, la Roma, pentru liposucţia de pe coapse, de unde mi-am tras toată grăsimea. Aveam aripioare, nu puteam să port panataloni... a trebuit să cheltui. Au contribuit cu toţii, bineînţeles, vreau să spun toţi bărbaţii pe care-i aveam atunci, doar beneficiau şi ei de avantajele operaţiei, strângeau în braţe o altă femeie, ceea ce nu-i totuna. Dar costă. Nu, la început nu ştiau unul de altul, dar pe urmă s-a aflat, că vorbeau între ei, dar nu mai aveau ce să facă, eu terminasem cheta printre ei şi depusesem banii la un cabinet particular. Italienii sunt meşteri la liposucţie. Nu m-a durut deloc. Mi-au băgat tuburi de plastic pe sub piele, adică între piele şi primul strat de muşchi, şi au supt toată grăsimea. După aia m-am simţit extraordinar, aveam o energie teribilă, îmi venea să zburd. O energie interpersonală, care venea din prea-binele fiinţei mele. De-atunci fac tumbe prin faţa bărbaţilor după ce mă culc cu ei. Uite-aşa, tabada, tabadup, tabada! Am ce să le-arăt, nu? Eh, îmi place să-i şi şochez, normal. Un bărbat şocat e un bărbat supus, faci ce vrei din el. Mă simt bine, mă simt bine în pielea mea, ăsta-i tot secretul. Apoi am avut copiii şi sânii mi-au mai căzut. Am început să mă gândesc să-i măresc şi să-i ridic. Am făcut-o mai târziu, când

am ajuns în America. Mi-am modelat tot corpul. De-aici se schimbă şi psihologia, eşti mai vioaie, mai binedispusă. Crizele de disperare se răresc. De altfel, chirurgii plastici se mai numesc şi *psihologii cu bisturiu*. Pe de altă parte, nici n-ai idee ce cutie a Pandorei se deschide odată ce ţi-ai făcut un lifting sau o mărire de sâni. Oamenii se uită la tine cu alţi ochi, parcă eşti altă persoană. Intri într-o altă existenţă. Eşti tu şi nu mai eşti tu. Aproape că te naşti a doua oară. Dar provocarea socială e în ambele direcţii. Îţi găseşti mai mulţi prieteni, printre bărbaţi, dar şi mai mulţi duşmani, printre femei. Viaţa capătă brusc o altă temperatură, trăieşti mult mai aproape de punctul de fierbere. În zonă, la Sarajevo, punctul de fierbere erau Naţiunile Unite. La vremea aceea, bărbatu-meu era încă drăguţ, nu zic, dar Naţiunile Unite erau deja altă etapă. Bărbaţi aroganţi, de toate naţiile, se plimbau cu un aer de superioritate încoace şi-ncolo, pe holuri, când am intrat să-mi depun aplicaţia pentru un post liber. Habar n-aveau ei ce aripioare avusesem pe coapse. Acasă, bărbatu-meu mă ironiza, ce ţi-a trebuit să te raşchetezi, mie îmi place de tine oricum... baliverne dintr-astea, în timp ce, aici, toţi aceşti bărbaţi mă priveau cu respect, pentru ei trecutul meu nu exista, nici cu aripioare, nici fără aripioare, mă eliberasem, înţelegi, simţeam că bărbatu-meu mă trăgea înapoi în loc să mă împingă înainte. Am dat un test de limbă, cu adjunctul şefului de misiune şi director al departamentului de presă, un belgian, ce test, că eu ştiam mai multe limbi străine decât el şi toţi ceilalţi membri din *staff* la un loc. M-a introdus şi la şeful misiunii, un spaniol. Niciunul nu mi-a făcut nici cel mai mic avans. Erau de o politeţe rece, de gheaţă. Aveam o rochiţă cu bustul sus la care erau complet indiferenţi. După o oră de discuţii exploratorii, mi-au dat o foaie de hârtie tipărită, s-o studiez cu atenţie cinci minute. M-am retras în altă cameră, am memorat cât mai bine totul, am revenit. Mi-au cerut să spun, într-o propoziţie, esenţa. Era vorba de rolul ONU de menţinere a păcii în zonă. Care pace?, că era război în toată regula!... Am turuit, totuşi, o barbologie. N-aveam nimic de pierdut şi n-aveam pic de emoţii. M-au hărţuit cu întrebări ca şi cum ar fi fost ziarişti. Eu eram expertă în relaţiile dintre bosniaci, croaţi şi sârbi, fusesem la nenumărate petreceri cu ei, dansasem cu ei, dar numai atât, nu riscam altceva, cel puţin la Sarajevo, pentru că bărbatu-meu era de o gelozie feroce, băusem şi *ştoc* cu ei, un fel de ţuică iugoslavă care aduce mai mult a whisky, vorba vine băusem, îmi muiasem buzele să nu-i jignesc, oricum ei beau pe rupte, ştiam pe dinafară argumentele fiecăruia *vis-à-vis* de conflict, când îi ascultai părea că fiecare are dreptate. Pe urmă eu, o ortodoxă, deci bine văzută de sârbi, eram căsătorită cu un bosniac musulman, deci combinaţie foarte *politically* corectă, aveam atuuri de liant etnic. După ce le-am dat toate răspunsurile posibile şi imposibile, au tăcut. „Vă mulţumim,

trebuie să trimitem dosarul dumneavoastră la New York pentru aprobare. Vă căutăm noi dacă e cazul...“ Şi s-au ridicat în picioare. Ce tipi constipaţi, mi-am zis în sinea mea şi am plecat, cătrănită. Peste trei săptămâni am primit telefon. Eram angajată. M-am îmbrăcat sobru, jachetă şi pantaloni, puteam acum să îmbrac pantaloni fără probleme, şi m-am înfiinţat la şeful Resurselor umane, un olandez cu privire de oţel. Am completat actele, formalităţile, sârguincioasă. Pe nepusă masă, m-a invitat să bem o cafea la restaurantul de alături. I-am zâmbit, condescendent, ştiam că am aprobarea de la New York şi l-am amânat la calendele greceşti. S-a băşicat rău, m-a avertizat că s-ar putea, odată şi-odată, să vin tot la mâna lui. Am dat din umeri şi m-am prezentat la şeful misiunii, în birou. Aici, surpriză, tipul era fără cravată, doar în cămaşă, foarte relaxat şi mă aştepta cu whisky. M-a poftit pe canapea. M-am aşezat, foarte înţepată, aşa cum îi văzusem pe ei data trecută, credeam că asta e cultura locului... Da’ de unde. El s-a aşezat lângă mine. „Ştiţi că, din acest moment, colaborarea dintre noi trebuie să devină foarte strânsă... Veţi fi purtătoarea mea de cuvânt, va trebui să ne împrietenim... În această misiune dificilă, printre obuze şi rachete, când moartea ne pândeşte la tot pasul... viaţa trebuie totuşi să triumfe. Condiţia reuşitei noastre comune este să ne reafirmăm tot timpul umanitatea din noi...“ M-am uitat la el, fix. Zâmbea perfid. „Eu nu pot să-mi reafirm umanitatea decât în timpul zilei, noaptea sunt căsătorită“, m-am auzit spunând, întorcându-i zâmbetul. „Normal, normal, se găsesc soluţii şi în timpul zilei, şi eu sunt căsătorit, soţia mea e la Madrid... Dar n-are nicio legătură una cu alta.“ *Fortunada*, a ridicat el paharul, jovial. *Fortunada*, am răspuns şi eu, surâzând ambiguu, şi am ciocnit. A doua zi mă aflam deja în biroul meu şi redactam un comunicat de presă, când mă cheamă şeful meu direct, belgianul, un tip slab şi înalt ca un cocostârc. „Cum vă acomodaţi?“ „Foarte bine, foarte bine.“ „Cu atât mai bine. Aş vrea să vă împărtăşesc cât mai mult din experienţa mea.“ „Oh, aş fi încântată, v-aş fi recunoscătoare... Însă şeful mi-a dat să redactez acest *press release* şi...“ „Da, dar oricum, tot eu trebuie să-l aprob... Niciun *press release* nu iese fără contrasemnătura mea. Şeful... e băiat bun... Dar nu trebuie să ştie el chiar toate experienţele noastre, ce părere aveţi?...“ „Nu, nu trebuie să le ştie“, am şoptit cu ochii-n pământ. „*À la vôtre!*“ exclamă el şi scoase o sticlă de whisky, în timp ce afară începuse să se tragă, clănţăneau mitralierele ca nişte căţele isterizate. Problema era că amândoi locuiau în acelaşi hotel, Jadran & Herţegovina, e-adevărat, în aripi diferite. Am reuşit vreo şase luni să-i programez la ore diferite, când şi când, fără incidente sau intersectări nedorite. Se bârfeau reciproc, ceva de groază. Belgianul se îndrăgostise de mine de-a binelea, îmi făcea tot felul de confidenţe, între altele îl săpa pe spaniol la şefii de la

New York, să-i ia locul. Era cam sec la pat, dar făcea *cunnilingus* cu devoţiune, îndelung, metodic, mă aducea în pragul leşinului. Spaniolul era un matador înnăscut al sexului, avea o crupă de taur, îmi înfigeam unghiile în muşchii lui fesieri care plesneau de sănătate – asta era plăcerea lui, să-i dea sângele – şi unghiile mi se rupeau, pe urmă îmi dădea bani să-mi fac manichiura, îmi cumpăram unghii false, război-război, dar pe tarabe găseai tot felul de năzdrăvănii, truse de machiaj Chanel, parfumuri Nina Ricci, prezervative cu parfum de cireş, alte marafeturi, toate aduse prin contrabandă. Zăngăneau ferestrele de explozii, se cutremurau pereţii de clădirile prăbuşite în jur, ţipete sfâşietoare, pe care preferam să nu le aud, spintecau amiaza, jelanii şi bocete pentru morţi pluteau în aer – şi între toate acestea, ţipetele şi gemetele noastre de extaz sexual, în camerele acelea de hotel elegant, ţipetele noastre de triumf al vieţii asupra morţii. Nu se putea rezista altfel decât cu alcool şi sex. Viaţa era suspendată, legată cu un fir de aţă între aceste iluzii primare, alcoolul şi sexul, în care, de altfel, te refugiezi şi în timp de pace, nu-i aşa?

Când belgianul mi-a şoptit, mândru, că promovarea lui la New York e iminentă, l-am anunţat pe spaniol, între două coride sexy, să-şi ia măsuri de protecţie, că i se pregăteşte debarcarea. N-aveam chef să vină alt şef la Presă şi s-o iau, şi cu el, de la capăt. Aici a fost greşeala, nu trebuia să mă amestec. Şi-au băgat pilele politice în funcţiune, pentru spaniol a intervenit Xavier Solana personal, belgianul a reacţionat, la rândul lui, era sprijinit de francezi, a intrat Chirac pe fir, a ieşit scandal, niciunul nu putea fi clintit, până la urmă au primit ordin să se împace şi eu am căzut mesa, s-a descoperit că eu scursesem informaţia, belgianul a cerut capul meu, spaniolul a cedat, doar nu erau să-şi pericliteze carierele pentru o femeie, m-au concediat cât ai clipi, nenorociţii, după ce mă exploataseră în toate felurile, de-atunci mi-am jurat să nu mai am încredere în niciun bărbat, indiferent de meridian, dar în niciunul, poţi să fii uns şi cu aur, dragule, nu mai ai nicio şansă să te cred... dacă ai avut vreodată, ha. Am strâns din dinţi şi m-am dus la olandezul de la Resurse umane, să-i cer ajutorul, să-mi găsească alt *job*. Bănuiam ce m-aşteaptă, ochii ăia de oţel spuneau totul... A râs sardonic, bestia, şi m-a convocat seara la el acasă. M-a pus să mă dezbrac, m-a aşezat, aşa goală, la birou, pe un scaun de pe care a tras perna şi... mi-a dat un vraf de dosare să le completez. El mai venea în inspecţie, mai pleca, a mâncat, s-a uitat la televizor şi eu... goală, la birou, scriam dosare. Ore întregi. Mă umilea, aşa credea el, pentru că îl refuzasem prima dată. Pe mine, însă, mă stăpânea un sentiment ciudat, mai presus de orice

umilire, un sentiment de... eliberare, parcă intrasem într-un alt eu. Mă supuneam, ca în transă. După un timp, l-am rugat să mă ierte, dar, în subconştient, ştiam că aş fi vrut să n-o facă... M-a trimis înapoi, la birou. Când m-am aşezat pe plasa rece a scaunului, ca pe un racordaj de tenis, m-a scuturat un fior şi un val de excitaţie extraordinară mi s-a urcat până-n tâmple. Am terminat ultimul dosar şi l-am anunţat că sunt gata. A venit lângă mine, a luat toate dosarele şi le-a aruncat la coş. Erau dosarele candidaţilor pentru diverse posturi, respinşi de-a lungul anului! Îşi bătuse joc de mine. Am simţit cum mă excit şi mai tare. „Îţi place, nu?“ a rânjit, sarcastic. „Da, iubitule... Te rog, nu mă chinui, nu mă tortura...“ m-am auzit şoptind straniu, parcă vorbea o altă Livie. „De ce nu? Ai de ales?!“ m-a întrebat el, în zeflemea. „Nu...“ am îngăimat cu spaimă. „Păi vezi?...“ S-a aplecat puţin şi şi-a introdus vârfurile degetelor prin ochiurile racordajului. Am început să tresalt spasmodic, în timp ce mă explora cu o brutalitate[5] care mă scotea din minţi. Mă cramponam, cu unghiile înfipte până la sânge în mânerele scaunului, din care nu puteam şi nici nu voiam să scap. Mă smuceam delicios şi ţipam. Am căzut cu capul pe birou, ameţită, pierită. Intrasem în levitaţie. Olandezul zburător mă luase cu el, *nu mai existam*... Eram... *orgasm după orgasm*. Într-un târziu, m-am ridicat, împleticindu-mă, să mergem în dormitor. M-a sprijinit să nu cad. Sub scaun, parchetul strălucea. Peste trei săptămâni, reuşise să-mi facă rost de o bursă la Haga. Hm, da... aşa l-am descoperit pe Bosch...

Păi da, sigur, i-am spus *iubitul meu*... tuturor le spun *iubitul meu*... pentru că, în acele clipe, când face dragoste cu mine, nu e iubitul meu? Ce e, un străin de pe stradă? Chit că a doua zi poate nu-l mai cunosc, dar atunci, în acele momente, când *nu mai exist* în braţele lui, *el* este iubitul meu. Uite, cu fostul meu soţ. Îl iubeam pentru că... pentru că era soţul meu, aveam copii cu el, mă adula, mă ţinea ca în puf. Era ca un vin bun, ha, vin de masă superior. Îi dădeam exact cât voia la pat şi era fericit. Cu profesorul de sport din Zagreb era altceva; pur şi simplu îl adoram, era extraordinar la pat, un armăsar croat pur-sânge, era catolic şi făcea yoga, mă primea cu lumânări şi flori, făcea un adevărat ritual, era un artist al sexului, deşi el nu ejacula niciodată, mă ţinea cam două-trei ore încontinuu, atingeam şi douăzeci de orgasme, o beţie de şampanie sexuală. Însă adevărata mea iubire era un doctor sârb de la Belgrad, pe care, da, îl iubeam cu adevărat, mă înţelegea pe de-a-ntregul, discutam cu el orice, ore întregi, mă excita verbal, era foarte deştept, nu era un mare performant al sexului, dar nu mai conta, îi dădeam totul ca şi armăsarului, ca şi soţului, îl idolatrizam, era apă vie, fără

şampanie poţi să trăieşti, fără apă vie nu, simţeam uneori că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu i-aş fi supravieţuit mai mult de o săptămână, pe cuvânt. Normal că ştia şi de soţ, şi de celălalt amant (nu şi de spaniol şi de belgian, ăştia şi-aşa nu contau prea mult), dar tocmai asta mă cucerise la el, nu punea întrebări, nu mă judeca, nu mă critica, era un fel de *alter ego* al meu, îmi producea o linişte deplină în suflet, mă readucea în matca personalităţii mele iniţiale, de dinainte de pierderea virginităţii, în identitatea mea neagresată de niciun fel de norme, cutume, griji, preocupări, era un eliberator perfect. Cu fiecare dintre ei atingeam până la urmă acelaşi palier, *palierul levitaţiei*... Asta e cu bărbaţii, dacă n-ar exista, viaţa n-ar merita să fie trăită nicio clipă; iar fără bărbaţi eu aş fi murit din primul moment de la naştere.

Mă amuză teoriile astea cum că excitarea este inevitabil legată de confortul psihic. Pasămite, ca să te exciţi, trebuie să te simţi în siguranţă. Fals. Bărbaţii nu se simt niciodată în siguranţă (ei au problema asta din naştere) şi totuşi se excită tot timpul!... Singurul loc unde bărbatul se simte cu adevărat în siguranţă este într-o puşcărie de maximă siguranţă, deşi şi acolo poate să fie ameninţat de vreo graţiere sau amnistie. Ei bine, da, în această lume nu eşti niciodată în siguranţă, eşti din ce în ce mai în nesiguranţă. Şi-atunci de ce să mă nevrozez? Din contră, am găsit soluţia: am preluat modelul masculin. Mă excit numai când sunt în nesiguranţă, când sunt stresată, când sunt sub presiune. Pericolul este combustibilul meu sexual. Sunt *up to date*, trăiesc acest timp şi nu altul, din cărţile de istorie. Şi să-ţi mai spun ceva: esenţa actului sexual, natura lui... filosofică, ha, este contrarietatea, tensiunea, conflictul care se cere rezolvat. Or, toate astea rimează cu lupta, ostilitatea, rivalitatea, competiţia, pericolul. Nu rimează cu liniştea, siguranţa, floricele pe câmpii şi alte acareturi de-astea, de pe vremea bunicii. Aşa că eu sunt însăşi esenţa filosofică a actului sexual, sunt vestala perfectă a lui Eros, cel mai tânăr zeu, dar şi cel mai obosit de-atâta amor... dragul de el.

Puteam să emigrez în Franţa sau să plec înapoi în Italia, eram fericită oricum, dar am preferat America, după Bosnia şi Olanda, pentru că, la americani, fericirea implică sexul chiar în denominaţie, adică *happyness – ha'penis*. Păi nimeni nu s-a gândit la această decodificare, eu am descoperit-o la Madrid, unde m-am dus odată cu Goran. Chiar el, marele cântăreţ râvnit de toate femeile lumii. L-am întâlnit la un concert pe care îl

dădea la Amsterdam, m-am oferit să-i fiu translatoare, îţi dai seama, cine putea vorbi, în Olanda, sârba şi engleza în acelaşi timp, doar eu. El avea o translatoare oficială, a pus-o pe liber şi m-a luat pe mine. Da, am o slăbiciune pentru spaţiul iugoslav, bărbaţii de acolo sunt o combinaţie curioasă de brutalitate şi umanitate slavă. Şi-am plecat amândoi la Madrid. Acolo, unii spanioli pronunţă fericirea în engleză chiar aşa, *ha'penis*, e o problemă de accent. Chiar la vamă, când am coborât din avion, era o ofiţerească foarte drăguţă, ne-a ştampilat vizele şi ne-a întrebat cu ce ocazie în Spania. Goran avea concert, dar eu? Păi... am avut un moment de pauză. Şi-atunci spanioloaica a zâmbit cu gura până la urechi – *You're looking for ha'penis, right?/Sunteţi în căutarea fericirii, nu?* Am râs cu Goran de m-am prăpădit. Dar pe urmă m-am gândit serios. Normal că America e patria fericirii, scrie şi în Constituţia lor, eşti îndreptăţit să-ţi cauţi fericirea până-n pânzele albe. Aşa că l-am convins pe bărbatu-meu să emigrăm. Poate spera să mă recucerească, nu ştiu... Şi eu m-am gândit că, schimbând mediul, alţi bărbaţi, alte situaţii, aş fi putut să-mi recapăt interesul şi pentru el, să-i descopăr, eventual, alte faţete. Hmm... Visuri americane... *Anyway*...

Bărbatu-meu s-a supărat prima dată, rău, după vreo cinci ani de căsătorie. Făceam dragoste şi începuse să nu prea mai meargă, aveam amândoi un *blank*. Şi-atunci l-am întrebat: „Ce se întâmplă? Nici tu nu te poţi gândi la altcineva?“. A rămas ca la dentist, a început să zbiere ca un turbat: „Cum, tu te gândeşti la altcineva când eşti cu mine? Ce sunt eu, păpuşă gonflabilă?“. „Da, mă gândesc la Caligula şi la Nero. Te deranjează?“ A început să urle ca un apucat. „Cine sunt ăştia, potăile vecinilor?“ (Aveam un vecin cu doi labradori, Caligula şi Nero.) „Nu, dragă, sunt împăraţii romani originali, stai liniştit...“ Ca să-l împac, i-am sugerat o practică afrodisiacă romană – să mă tundă. A fost de acord. Îmi tundea cu aplicaţie părul pubian, eu goală pe pat, el gol în picioare, lângă mine. În timp ce proceda cu mare atenţie, migălos chiar, îmi plăcea să-i ţin sexul în mână, să-l simt cum creşte, nemăsurat, dar numai atât, fără intromisiune, n-aveam chef de clasicisme. Mă excitam fantastic doar cu lamele reci ale forfecuţei atingându-mă din când în când prin zonă, mici şocuri de freon pe clitorisul meu încins, retezându-mi firişoarele până la orgasm, era suficient pentru mine. În timpul ăsta, el avea erecţii puternice, se pare dureroase, şi voiam, la rândul meu, să-l tund şi eu cu forfecuţa, dar, fiind musulman, nu se lăsa. Voia intromisiune, iar eu nu voiam, pentru că ăsta era tot şpilul, platonicitatea asumată contra tentaţiei maxime, dacă mă-nţelegi... Şi-atunci făcea crize, spărgea prin casă. Ce să-i fac? Am avut cele mai bune intenţii, dar n-a mers.

Ajunsă în America, am descoperit că bărbaţii americani sunt cam inhibaţi, ceea ce bineînţeles că nu-mi convenea. Au făcut atâtea legi care standardizează relaţiile dintre sexe, încât au ucis orice urmă de impredictibil sau magie, adică exact pe ce mă bazez eu. La serviciu se feresc să facă vreun compliment vreunei colege, pentru că femeia repede îl reclamă la Resurse umane pentru „hărţuire“ şi-l dă afară. Or, dacă nu-mi face un compliment, dacă nu mă hărţuieşte puţin, dacă îşi reprimă dorinţa tot timpul şi o înghite ca pe o gumă de mestecat şi mă priveşte cu ochi orbi, ca pe un monitor de computer, cum să-l mai seduc? E ca o pisică speriată, îl apuci de cap şi el se trage înapoi. E imposibil să manipulezi asemenea bărbaţi speriaţi de bombe. Pe stradă nu te-agaţă nimeni, e oribil. Purtam taioare tăiate adânc între sâni. Aveam vreo zece taioare din astea, de diferite culori, în fiecare zi veneam cu altul. Pantofi *high heels*, bineînţeles. Chestia cu pantofii e de râsul curcilor la americance. Aveam o colegă drăguţă, venea tot în taior, dar cu adidaşi. La serviciu, dimineaţa, schimba adidaşii cu pantofii, la terminarea programului îi schimba din nou şi o pornea pe străzi aşa, în taior şi tenişi. Nu era singura. Sunt pline străzile de femei îmbrăcate *very professional* şi cu tenişi în picioare. Cred şi eu, picioarele lor n-au antrenamentul şi nici cultura trotuarelor est-europene, bătucite de vremuri, noroi, zloată şi praf cât cuprinde. E mai comod în tenişi, nu zic, dar impresia e deplorabilă, bărbaţii nici măcar nu se uită, îşi văd de drum, tăcuţi ca nişte sfincşi. Mie, care purtam tot timpul pantofi cu toc, îmi convenea situaţia, mă scotea în evidenţă, mă singulariza în peisajul străzii. Bărbaţii se înveseleau şi umerii li se îndreptau brusc la trecerea mea. Unii aveau chiar curajul să se uite în ochii mei şi să-mi spună *Hello*... Alţii mai întorceau capul după mine, se mai loveau de câte un stâlp sau de cei care veneau din sens opus... Drăguţ... Cei mai mulţi, însă, trec pe lângă tine ca teleghidaţi. Trebuia să înscenez o ciocnire fizică destul de dură, o coliziune, din care amândoi să ne dezechilibrăm şi să cădem, pentru ca, apoi, din schimbul de scuze şi din jena reciprocă, să iasă eventual ceva, un schimb de telefoane, o invitaţie la *lunch*, chestii d-astea benigne, dar cu potenţial erotic. Era complet burlesc. Trebuia să dai un pumn unui bărbat ca să-şi aducă aminte că eşti femeie. Asta pentru că, la ei, în mod normal, dacă un bărbat se uită mai atent la tine, poţi să chemi Poliţia. Pasămite, te-a dezbrăcat cu privirile, atac la pudoare. Dacă ar fi fost după mine, eu aş fi chemat Poliţia din cauză *că nu se uitau!* Mă rog, noi, est-europencele, suntem altfel. Da, femeia americancă îi chinuie rău pe bărbaţi. Un prieten, doctor ginecolog, mi se plângea că e nevoit să emigreze în Mexic. „Dar ce te-a apucat, dragule,

după ce mi-ai cântat tot timpul cât de mândri sunteţi voi de America, vrei acum să fugi în Mexic? Ai înnebunit?“ „Nu, am divorţat.“ „Ei şi?“ „Şi trebuie să plătesc fostei soţii 500.000 de dolari.“ „Atât de mult? Câţi copii aveţi?“ „Niciunul.“ „Atunci?“ „Judecătorul mă forţează să plătesc o cotă parte din cât voi câştiga eu până la sfârşitul vieţii profesionale de doctor.“ „Nu mai spune! Interesant! Pe ce motiv?“ „Că mi-am luat diploma în timp ce eram însurat cu ea. Se consideră că mi-a asigurat confortul psihic necesar studiului şi că are şi ea dreptul să beneficieze de banii pe care îi câştig de pe urma acestei diplome.“ „Şi? Aşa e? Ţi-a asigurat confortul?“ *„What a fucking comfort*!! Mâncam pe la restaurante chinezeşti şi învăţam la bibliotecă. Acasă aveam un iad feministo-independent care era cât pe ce să mă bage la balamuc. Înghiţeam Prozac cu pumnul.“ „De ce n-ai divorţat de-atunci?“ „N-a vrut ea. M-a păcălit. Plângea şi spunea că ea mă iubeşte şi să-i mai dau timp, că lucrurile se vor aranja, că avem doar un *gap* temporar de comunicare. M-a dus aşa, cu zăhărelul, până mi-am luat diploma. După aceea, la câteva luni, cu o scârbă suverană, m-a anunţat că s-a răzgândit, că, după un atent examen de conştiinţă, a ajuns la concluzia că trebuie să divorţăm.“ „Mă scuzi, dar şi tu eşti un naiv. M-aşteptam, ca ginecolog, să te pricepi cât de cât la femei.“ „Păi, nu, că n-are nicio legătură una cu alta. N-are legătură anatomia femeii cu fiziologia ei existenţială. *No connection at all*. Valabil oriunde în lume.“ „Aha, deci globalizare?“ „Nu globalizare, sodomizare!“ „Cum adică?“ „Uite-aşa, sodomizarea bărbatului american de către femeia americancă.“ „La figurat vorbind?“... „Deocamdată. Dacă ar putea, ar face-o şi la propriu.“ „Ca fantezie?“ „Nu, ca egalitate între sexe.“ „Şi ce-ai să faci acum?“ „Păi, ar trebui să vând casa şi să-i dau banii. Altfel îmi suspendă licenţa şi-mi pune poprire pe contul din bancă. Aşa că fug în Mexic. Cu bani cu tot. *Cash*. *Cash and carry!* Mexicul recunoaşte pe loc diploma americană. Trăieşti ca în pampas. Plus că mexicancele mai au frica lui Dumnezeu, nu te ard ca pe un neg.“ „Vrei să spui că în spaniolă nu se ciocneşte anatomia cu fiziologia existenţială?“ „Se ciocneşte, dar nu chiar aşa.“ „Ştii spaniola?“ „Nu.“ „Şi-atunci? De ce nu fugi în Canada?“ „În Canada e frig. Nu suport frigul. În Canada fug avocaţii.“ „Care avocaţi?“ „Avocaţii care sunt în situaţia mea. Divorţaţi şi cu banii luaţi de neveste. Dar ăştia măcar îşi merită soarta, întrucât *ei* au făcut legile astea în Congres, ca să aibă cât mai multe procese, să câştige cât mai mulţi bani. Acum li se întorc în cap şi fug şi ei, ca potârnichile, prin Canada, pe unde pot.“ „A, înţeleg, avocaţii suportă frigul...“ „Nu-l suportă nici ei, dar în Mexic nu se vorbeşte englezeşte, n-au cum să practice. Pe când eu, ca doctor, pot să practic oriunde, sexul femeii vorbeşte aceeaşi limbă, indiferent de meridian.“ Aici mi-a plăcut, de ce să nu recunosc. I-am dat dreptate, îmi

făcea reduceri substanţiale de fiecare dată când treceam pe la el. Am vrut să mă culc cu el chiar acolo, pe masă, m-a excitat teribil confesiunea lui, în timp ce mă consulta cu degetele lungi şi moi, ca de femeie, a refuzat cu obstinaţie, de frică să nu-l reclam şi să-şi piardă licenţa, că se culcă cu paciente. I-am explicat că eu nu sunt... eu sunt est-europeancă6, am altă metafizică, nici prin cap nu-mi trece să reclam, noi în comunism eram obişnuite să facem schimb de servicii în natură. Nici vorbă, a zis, îi plăteam destul ascultându-l. Asta m-a surprins, de obicei doar femeilor le place să se plângă, să fie consolate, dar probabil că de-atâta ginecologie începuse să-şi schimbe personalitatea. Ştii, psihiatrii devin nebuni, generalii îşi bagă trei degete sub veston ca Napoleon, politicienii pufăie trabuce ca Churchill, iar ginecologii devin femei. Asta e situaţia.

Indiferent de naţionalitate, bărbaţii sunt proşti, orice s-ar spune. Cel mai mult mă irită cei care se îndrăgostesc. Sunt inconştienţi. Sau sinucigaşi. Şi mă întreb: cum îşi permit? Cum îşi permit să se îndrăgostească de mine, de o zeiţă?! Şi nu se lasă, nu se lasă, domnule, până nu îi umilesc în cele mai sofisticate sau rudimentare feluri. Atunci se supără şi mă lasă în pace. Unii nu se lasă nici atunci. Insistă. Paradoxal, dar ăştia, dintr-odată, devin interesanţi pentru mine. Dintr-odată ai impresia că dai într-un zid, iar zidul nu numai că nu se mişcă, că nu dă înapoi, dar vine în continuare peste tine. Asta devine o senzaţie foarte *sexy*. Senzaţia că, orice ai face, n-ai scăpare, trebuie să-i cedezi, că este o fatalitate căreia trebuie să i te supui. Ce mă excită, la acest tip de bărbaţi, este că sunt de o nesimţire totală, asta îmi dă senzaţia că sunt foarte siguri pe ei, ca şi cum, în ochii lor, aş fi un copil pe care – chiar dacă te trage de mustăţi, te bate cu palma peste obraji, te porecleşte în fel şi chip, îţi face măscări, îţi toarnă dulceaţă în pantofi – n-ai cum să-l iei în serios, n-ai cum să te superi, te *faci doar că te superi*. Până la urmă tot îl convingi să se spele pe dinţi sau să facă gargară cu ceai de muşeţel. Bărbaţii de acest gen, pe post de tată, ştiu de la început să nu te ia în serios – şi ăstora nu le rezistă nicio femeie, cu atât mai puţin eu, care nici nu-mi propun asta, dar ei n-au de unde să ştie, toţi pleacă de la ideea că femeile rezistă, se opun, din diferite motive, chiar mimate, mai ales mimate. Ei bine, nu! Nu e cazul meu. Dacă am acea străfulgerare... chimică, eu nu mimez, nu rezist niciodată. Pentru că pierdem timpul. De la primul contact vizual, caut să ajung cât mai repede cu el în pat. Fără nicio rezistenţă. Rezistenţa e... din partea lui, care nu înţelege, n-are iniţiativă, n-are curaj. Unii tatonează, tatonează la infinit, până mi se acreşte şi... îi pierd de muşterii pe drum. Culmea este că tocmai ăştia, odată ajunşi în pat, se

grăbesc, parcă dau turcii. Când, de fapt, ideal e tocmai invers. Repede să ajungem în pat, lent, cât mai lent să ne sculăm din el. Of, Doamne-Doamne... Dar bărbaţii mai sunt imaturi şi altfel. Pun semnul egalităţii între frumuseţea femeii şi pulsiunile ei lăuntrice, lucruri care n-au nicio legătură unul cu altul. Dacă sunt urâtă, nu înseamnă că nu pot fi focoasă, iar dacă sunt focoasă, nu înseamnă automat că trebuie să fiu şi frumoasă. Nu e o relaţie de biunivocitate în realitate, ci doar în mintea bărbaţilor. De aceea, de exemplu, a trebuit să-mi măresc sânii. Bărbaţii şi-au creat fetişul sânilor mari, când de fapt ce contează, ce-ar trebui să-i intereseze este senzitivitatea lor – cum reacţionez când sunt atinsă pe sâni şi cum chestia asta îi excită pe ei la culme. Dacă sânii sunt tari ca lemnul, dar la fel de fără viaţă, simple baloane umplute cu apă şi sare, sau sunt din material fisionabil care mă aduce pe mine (şi, apoi, şi pe ei) la explozie – asta ar trebui să fie problema lor, dar nu e. Îi urăsc, dar n-am ce face. Asta e regula jocului. Trebuie să le iei ochii până să ajungă să pună mâna. Sunt unii care au un al şaselea simţ şi „miros“ femeia de la distanţă, indiferent de înfăţişarea ei anatomică – dar ăştia sunt foarte puţini. Aşa cum şi invers, din câte am descoperit, între frumuseţea masculină şi abilităţile sexuale nu există neapărat o legătură, o relaţie de cauzalitate, aşa e şi la femei. De ce nu le intră asta în cap, nu ştiu.

Nu există fixaţie mai infantilă şi mai americană decât fixaţia mamară. Eram translatoare la o firmă de avocatură din New York. Aveam douăzeci şi şapte de ani şi m-am hotărât să-mi fac implant cu silicon. Aveam bani, puteam să plătesc oricât. Chirurgul încerca să mă convingă să nu-i facem aşa mari. Eu îi voiam mari, cât mai mari. Nu poţi să cucereşti Statele Unite dacă ai nişte gâgâlici. Ţară imensă, cât un continent, are beţia grandorii. Doctorul, unul Dannys Borruck, scoţian de origine, îi tot dădea înainte cu proporţia. Acum, şi proporţia asta este o chestiune de cultură. Am studiat problema câteva luni. Spaniolilor, de exemplu, le place femeia planturoasă, brazilienilor sânii potriviţi, nu prea mari, francezilor sânii plaţi, argentinienilor sânii pară etc. Chiar şi de-a lungul şi de-a latul Americii, standardele variază, inclusiv din cauza climei. În California sau în Texas, de exemplu, unde e cald, sânii mari sunt la mare căutare pentru că se poartă bluze uşoare, decolteuri adânci şi trebuie să ai ce să arăţi. Nu porţi bluze uşoare, de vară – eşti ridicolă pe căldurile alea. Le porţi, dar n-ai sâni – eşti iar ridicolă. Aşa că sânii mari sunt un *must*. La New York sau în Nord e altă situaţie. E mai frig, îi ascunzi sub pardesiu, mai merge. Dar dacă eşti implicată în viaţa socială, trebuie să scoţi pardesiul oricum. Şi nu e vorba numai de sâni. Unii încearcă să-şi atenueze chiar şi amprentele etnice. Asiaticele îşi fac dublu lifting,

italiencele şi evreicele îşi îndreaptă nasul, mexicancele îşi pun proteză dentară, afro-americancele se fac albe şi-aşa mai departe. Mă rog, până la urmă am acceptat mărimea C. Bun, dar problema era alta. Nu puteam să apar la serviciu, de pe o zi pe alta, cu alţi sâni. Una, că toate femeile ar fi strâmbat din nas, se cam oftică unele, mai ales într-o firmă de avocatură, unde aparenţa de seriozitate e mult mai importantă decât toate alineatele de legi la un loc. Atunci m-am gândit să fac Dreptul la New York University. După asta mă angajam la altă firmă, cu alţi sâni, şi problema era rezolvată, pentru că noua firmă n-avea de unde să ştie ce sâni avusesem eu înainte. În plus, momentul era foarte favorabil, bărbatu-meu era plecat din America şi-l puneam şi pe el în faţa faptului împlinit. Ah, da, era de o gelozie feroce. Mai ales în legătură cu sânii. Numai că eu am fost cinstită de la început, *el* a înnebunit ulterior. Eu am fost cinstită, încă de când ne-am cunoscut am umblat pe plajă, la Adriatica, *topless*. Deci a putut să-şi dea seama, a luat cunoştinţă că am plăcerea etalării sânilor. Dacă avea ceva de spus, trebuia să spună atunci, nu ulterior s-o ia razna. Dar n-a obiectat nimic. Cred şi eu, i-a plăcut că toţi bărbaţii mă divinizau ca pe-o zeiţă, iar el avea zeiţa în pat. Numai că, odată ajunşi în State, în loc să-şi poarte crucea, a început să facă scandal. Păi, scuză-mă, te iau şi de bărbat, îţi fac şi doi copii ca doi îngeri, şi băieţi pe deasupra, şi tot nemulţumit eşti?! Du-te, dragule, lasă-mă, că nu mai am aer! Dar ce, sunt supus otoman?! Da, el era musulman, şi ce dacă? În primul rând că nu era un musulman habotnic. Era foarte moderat. Şi, în al doilea rând, musulman-nemusulman, să-şi vadă de treaba lui. Suntem în primul rând o femeie şi un bărbat, poate să-mi recite toate versetele Coranului, tot asta rămânem – o femeie şi un bărbat. Adică, stai puţin, eu sunt ecumenică, mă îndrăgostesc de un musulman cu toată inima, dincolo de orice religie, îi dau tot ce am mai bun şi el nu poate să se îndrăgostească, necondiţionat, de o creştină, tot moderată. Păi nu merge aşa! În loc să fie fericit că o femeie ca mine l-a luat de bărbat, el îmi încurcă viaţa. Şi mă mai şi bate. Păi sigur că m-a bătut. Nu ţine de religie, dar bătaia rămâne bătaie. Nu, nu e dovadă de dragoste. În America, decât să baţi o femeie, mai bine te duci să te spânzuri! Nu, nu e ca la noi. Nici vorbă de dovadă de dragoste. M-ai bătut, ai murit. M-a târât prin casă, m-a strâns de gât de două ori. Mi-a plăcut puţin că mă sufocam, mă excitasem toată, dar n-are legătură una cu alta, e o chestiune de principiu, aşa că m-am făcut că leşin. S-a speriat mai tare ca mine. Asta am şi vrut, l-am manipulat încă o dată. Dictatorial... dictatorial, dar nici chiar aşa! Îmi place, e-adevărat, dar nu e acelaşi lucru, *nu era consensual*. Îmi place să fii dictatorial în pat, dar în afara patului eu sunt şeful, eu sunt dictatorul[7]. Vrei aşa, bine, nu – *pa*, altfel nu se poate. Şi-am făcut operaţia de implant. Acum o să te surprind încă o dată. N-am

făcut-o pentru bărbaţi. Am făcut-o pentru mine, pentru că mă iubesc mai mult decât orice pe lume. Felul cum arăt este un cadou pentru ceilalţi, dar în primul rând pentru mine. Da, mă iubesc pe mine – şi ce-i cu asta? Toate femeile ar vrea să aibă frumuseţea mea. Care femeie nu se iubeşte pe ea însăşi? Numai că n-au curajul şi nici banii mei. Eu am şi una, şi alta şi nu trăiesc decât o singură dată. Puţin îmi pasă de ce crede lumea, de ce spune lumea. *Lumea*, dacă ar fi în locul meu, ar face la fel ca mine. E ipocrită, e poltronă? Nu, lumea e aşa cum e, nici bună, nici rea sau şi bună, şi rea, cum vrei s-o iei. Cel mai bine este să n-o iei în seamă. Nimic nu mă face mai fericită decât privirea admirativă a copiilor mei când îmi spun: „Mami, eşti atât de frumoasă...“. Bineînţeles că nebunul de bărbatu-meu a crezut că mi-am mărit sânii pentru alt bărbat. Naivul. Nu pentru alt bărbat. Pentru *alţi* bărbaţi. Pentru *toţi* bărbaţii care există şi pentru cei care nu există. Inclusiv pentru el. Şi ce dacă un altul îmi vede sânii, înseamnă că automat mă culc cu el? Şi chiar dac-ar fi aşa, din moment ce mă întorc la tine, care-i problema? Gelozie?! Ce-i aia gelozie? Gelozie e atunci când mă culc cu altul şi nu mă culc cu tine. Dar când mă culc şi cu tine, ce gelozie?! Mai mult, când mă întorc mereu la tine, nu înseamnă că te-am ales pe tine, nu înseamnă că tu eşti cel mai bun? Atunci, de ce gelozie? Cum să trag concluzia că tu eşti cel mai bun dacă nu mă mai culc şi cu alţii, dacă n-am termen de comparaţie? Realizezi absurdul situaţiei? El voia să fie eroul meu, fără ca eu să ştiu dacă mai există şi alţi eroi pe Pământ. Adică, pe *ne ve*! Asta e laşitate, refuzul competiţiei. Şi prostie. E ca şi cum ai vrea să fugi de unul singur şi să treci primul linia de sosire. Bravo, ce să spun, eşti mare campion! Vorba Marlenei Dietrich (dacă nici ea nu s-o fi priceput la bărbaţi, atunci nu s-a mai priceput nimeni...): *El întotdeauna vrea să-şi pună lucrul lui înăuntru. El şi nimeni altcineva. Asta-i tot ce vrea.* Aşa e, pe cuvânt! Numai asta vreţi. Patetic.

La celălalt pol se află senzitivii, perdanţii prin definiţie. Ăştia fac totul pentru o femeie, se sacrifică şi pe ei ca s-o aibă. Normal că-mi vine să-i hăituiesc ca pe hoţii de cai, proastă să fii să n-o faci. Sunt de toate naţiile, dar românii bat recordul. Am întâlnit, la New York, un tip care n-a vrut să pună mâna pe mine, de ce crezi, pentru că îşi iubea soţia de la Bucureşti! Un băiat subţire, educat. L-am sedus în toate felurile, dar nu s-a lăsat. Asta m-a enervat teribil. Nu-mi place să-mi reziste cineva. Iar dacă mă refuză de-a dreptul, îşi ia un mare, un mare risc... L-am întrebat ce e cu el, nu-i e bine? „Înţelege-mă, o aştept pe Alina...“ „Ei bravo, şi pentru atâta lucru mă refuzi pe mine? Ce crezi că face ea acum în România, culege floricele pe

câmpii sau dă acatiste la biserică? Îţi spun eu ce face, caută bărbaţi. Adică nu caută, i-a găsit de mult, mai precis, chiar de-a doua zi după ce te-ai urcat tu în avion." „Te rog, n-o cunoşti pe Alina, te rog foarte mult! Este o fată extraordinară. Mă iubeşte cu adevărat, vorbim în fiecare zi la telefon, nu simt în vocea ei nicio notă falsă, e moartă după mine, ne iubim din liceu, nu m-a înşelat niciodată. Eu rezist aici şi muncesc numai pentru ea. Vom reuşi, vom reuşi, vom fi fericiţi, aşa cum în ţară n-am fi putut fi niciodată, visul ăsta american, mama lui, punem noi mâna pe el, cât de curând, cât de curând, nu poate fi la infinit o *fata morgana*!..." L-am lăsat în plata Domnului. Nu trăia decât pentru a-şi aduce femeia în America. Muncea ca un dement, câte optsprezece-douăzeci de ore pe zi. Dimineaţa era programator la o firmă, după-masa chelner, noaptea taximetrist şi visa la Alina. Bineînţeles că ea îi cânta în strună la telefon, se pisicea, se miorlăia, îi făcea capul mare. Într-un târziu, a reuşit s-o aducă. I-a făcut *green card*, visul oricărui român ajuns în America, a băgat-o în serviciu, pe urmă i-a adus şi părinţii. Au trăit fericiţi câţiva ani, până când femeia s-a aşezat bine pe picioare, a învăţat limba, cărţile de credit, mă rog, rânduiala locului. Apoi omul nostru, senzitivul, visătorul, îndrăgostitul şi-a primit plata meritată: ea şi familia ei l-au dat pe uşă afară, în mijlocul străzii! Pur şi simplu! El s-a dus la poliţie să-i reclame, dar „familia" a pretins că e violent. Aşa că a rămas ca înainte, adică *out*! A făcut o criză, m-a căutat cu lacrimi în ochi să-l iert, era jalnic, l-am pus să se aşeze în genunchi, fizic, l-am umilit, m-am jucat cu el în toate felurile, aşa, *de pamplaisir* (câţi bărbaţi n-au făcut cu mine acelaşi lucru – acum prinsesem şi eu în sfârşit unul, dar nu e stilul meu cu bărbaţii, să nu mă-nţelegi greşit, a fost doar o toană), ajunsese ca o stafie. Până la urmă m-am gândit cum să-l umilesc definitiv. M-am prefăcut că cedez, că-l iert, l-am alimentat şi cu ceva planuri comune de viitor, l-am jucat aşa vreo două săptămâni, îmi aducea flori, bomboane de ciocolată, apoi am sugerat o cină romantică într-un restaurant japonez din New Jersey, am mâncat, el era ca un curcan beat, îşi pierduse orice urmă de atractivitate, mă şi întrebam, între două înghiţituri, ce-mi plăcuse vreodată la bărbatul ăsta care acum mi se părea o cârpă, mă mâncau palmele să-l pocnesc, dar nu ăsta era planul meu, l-am pus să aleagă un motel foarte elegant, cu oglinzi, ceea ce a şi făcut, era în al noulea cer, am intrat în cameră, am făcut un duş, am dat un telefon, am ieşit goală direct din baie, m-am proptit pe picioare, în faţa lui. „Poftim, să te văd..." l-am provocat cu o privire batjocoritoare. La început n-a înţeles. „Haide, ia-mă, doar de-asta suntem aici, nu? Ce ne mai dăm după deget?" Bineînţeles că s-a blocat, a încercat el câte ceva, preludii, l-am lăsat să le iniţieze, dar nu m-am mişcat, mă uitam la el ca la o gânganie. După o jumătate de oră în care

echipamentul lui nu depăşise cota zero, m-am îmbrăcat, înfuriată, nu aşa ne-a fost vorba, dacă nu eşti în stare să culegi strugurii dulci, pune-ţi scăriţă, el era mai mult mort decât viu, că-mi vine şi acuma să râd, du-mă acasă, eşti în stare să conduci? Da, sunt, a îngăimat. Am coborât, în hol ne-am întâlnit ca din întâmplare cu un alt român, în realitate un tip care mă curta de multă vreme – îl amânasem din diverse motive – şi pe care îl convocasem ramburs cu telefonul din baie, oh, bună, ce faci pe aici? l-am întrebat cu indiferenţă, am cazat pe cineva în zonă, a recitat el textul pe care i l-am stabilit, nu mă luaţi şi pe mine înapoi în oraş? Ba cum nu, cu plăcere, m-am uitat sugestiv-poruncitor la tipul meu, da, desigur, poftiţi, românii între noi trebuie să ne ajutăm, a bolborosit el. Ne-am urcat în maşină, eu m-am aşezat în spate cu cel nou, iar el la volan. N-a rulat un kilometru şi i-am şi luat mâna ăstuia de lângă mine şi i-am pus-o în poala mea, s-a uitat la mine, şocat, dar degetele i-au migrat cu de la sine putere între picioarele mele, am început să gem, intrasem în levitaţia mea obişnuită, ăla de la volan nu ştia ce să facă, i-au căzut şi mai tare umerii, nu putea să tragă pe dreapta pe *highway*, era obligat să conducă, cu noi în spate, sărutându-ne, mângâindu-ne, am avut şi două orgasme foarte sonore, a condus aşa, alb ca varul, că mi-era şi frică să nu facă accident, până în oraş. Ne-am dat jos din maşină, eu i-am mulţumit şi l-am sărutat pe obraz foarte amabilă, ăstalalt i-a strâns mâna, cordial, iar el era stană de piatră, a rămas acolo, lângă maşină, o statuie în mărime naturală. Aşa păţesc cei care mă refuză. Am auzit, pe urmă, că s-a întors în România, s-a închis într-o cabană şi trăieşte acolo, în mijlocul naturii. Nu, nu e un caz, e un tip de cazuistică! Este un fenomen. La New York, cel puţin, dar şi la Los Angeles, la Seattle, peste tot unde sunt români, 90 la sută dintre cei care îşi aduc femeile în America sunt, mai devreme sau mai târziu, părăsiţi de cele în cauză şi de-abia atunci nu mai au puterea să reziste, se întorc în ţară, învinşi. Dacă nu şi-ar chema „jumătăţile“, singuri fiind, ar rezista foarte bine. De îndată ce îşi reîntregesc familiile sau logodnele sau iubirile sau ce sunt, se nenorocesc şi se întorc în ţară ca nişte epave. De la americani te-aştepţi să te blocheze cu tot felul de obstacole, e ţara lor, nu te-a chemat nimeni acolo, ai venit de bunăvoie, luptă-te şi ai şanse, într-adevăr. Dar femeia ta, la care ai visat în răceala singuratică a zgârie-norilor, care a absorbit din leagăn aceeaşi metafizică – nu-i o vorbă-n vânt – carpato-danubiană, care ţi-a şoptit fierbinte în ureche acele cuvinte care au rezonanţă doar în limba ta natală, ca femeia aceasta să-ţi bage cuţitul în spinare, după ce tot tu ai adus-o la faţa locului – pentru asta bărbaţii români nu sunt pregătiţi, pentru asta n-au apărare. *Sorry.*

Explicaţia? În primul rând, departe de ţară fiind, mulţi bărbaţi se... *nostalgizează*. Distanţa îi face să uite mizeriile din ţară, din cauza cărora probabil au şi plecat. Patria capătă forma femeii iubite în patrie. Nu e vorba numai de tentativele nereuşite cu femeia americană, care are altă metafizică. Dincolo de această incompatibilitate, instinctiv, pentru a nu-şi pierde identitatea agresată de un mediu în care nu s-au născut, care nu e al lor, românii caută să şi-o întărească, să şi-o reafirme, aducându-şi din ţară ceva ce e al lor, numai al lor (mai precis, a fost, dar ei nu ştiu asta sau *nu vor să ştie*, speră că mai e încă valabil). Adică o femeie. De cealaltă parte, femeia româncă, disperată şi ea de aceleaşi mizerii, face tot ce e posibil să-i întreţină flacăra, la telefon, jurându-i dragoste veşnică. Românii plecaţi cheltuie o avere pe telefoane. Normal, popor latin, emoţional... La celălalt capăt al firului, unele îşi iubesc sincer bărbaţii plecaţi, altele vor doar să profite, altele se reîndrăgostesc sincer de ei din aceeaşi cauză – visul american în comparaţie cu coşmarul românesc. Odată ajunse în America, găsesc o societate egalitaristă, chiar feministă, un adevărat paradis faţă de societatea românească ultra-masculinizată şi cam mitocană. La serviciu, bărbaţii americani – care n-au mai văzut est-europence în viaţa lor – se uită la ele, pofticioşi, şi acţionează, pe linie de serviciu, în consecinţă, ajutându-le, protejându-le etc. Bineînţeles, nu pe gratis. Suntem în America, nota bene. *There's no free lunch...* Femeia, la rândul ei, îşi face o socoteală foarte simplă: dacă oricum îl înşela pe bărbatu-său în România, doar de amorul artei, de ce n-ar face-o în America cu folos? Adică, de ce artă pentru artă şi nu artă cu tendinţă?! O altă lume i se deschide în faţa ochilor. O lume care îi schimbă personalitatea. Dintr-odată jurămintele sunt date uitării, iar soţul, iubitul român, devine o etapă, o treaptă, o trambulină, nu mai e o pistă de aterizare. Dorinţa de revanşă faţă de umilinţele şi mizeriile suferite cândva în ţară e mai importantă decât umilinţele suferite, în timp real, în America, dorinţa asta e copleşitoare, bate tot, inclusiv pe cel care i-a deschis această nouă, nesperată poartă. Calităţile individuale, amorţite, îngheţate într-o ţară bătută de toate stihiile, se trezesc la viaţă. Acum e momentul! *It*'s *now or never!* Şi, în definitiv, după ce îmi fac plinul, pot oricând să mă întorc în România! Dar mă întorc ca o doamnă! Rudele, vecinii, profesorii care mă puneau la colţ, colegii care mă frecau cu zăpadă, băiatul care îmi făcea curte mie, dar s-a însurat cu vară-mea, toţi se vor uita la mine sideraţi, ca la o zeiţă! Vor primi o lecţie. Notabilităţile politice, mondene, oamenii de afaceri se înghesuie să mă întâlnească, să-mi ofere servicii. Joacă toţi, ca pe sârmă, în faţa mea. Ha, vizita bătrânei doamne, care e... foarte tânără. Propria mamă te respectă în sfârşit, se înclină, speriată, în faţa mucoasei pe care o bătea la fund când era mică. Revanşa e perfectă, totală. A meritat

orice umilinţă. Asta e viaţa... Da, dacă eşti umilo-dârză, reuşeşti.

Jurămintele sunt o prostie. Încercarea de a încorseta, de a aresta sentimentele cuiva este o violare a condiţiei umane. De aceea nimeni nu poate fi ţinut responsabil de transformarea propriilor sentimente. În momentul când ţi-am jurat, te iubeam, nu zic nu, ulterior lucrurile s-au schimbat, nu te-am mai iubit şi ce să fac, să mă ţin de un jurământ care nu mai are nicio legătură cu realitatea? A, da, se poate jura, dar altfel. De exemplu, îţi jur că voi rămâne cu tine *atâta timp cât te voi iubi*. Aşa e mult mai corect, mult mai uman. În momentul când îmi dispare sentimentul, sunt degrevată de orice jurământ. Aici nu suntem la armată – jur să-mi fac pe vecie datoria faţă de ţară. Armata sentimentelor este singura armată necomandabilă din lume. Nu pot să-mi comand să te iubesc pe vecie. Te iubesc atât cât pot. Pe urmă, la revedere, dragule. Să ai o viaţă fericită! Vorbim prin e-mail!

Americanii sunt cam uscaţi, nu prea au sare şi piper, dar îmi conveneau pentru că nu se îndrăgosteau. Au atâtea restricţii puritane şi financiare, încât nu-şi pot permite să se îndrăgostească. În plus, au tendinţa să facă din orice un sport – şi din sex, în primul rând. Metafizica lor sentimentală se exercită mai mult la nivel epidermic, în clişee, tipizat, în timp ce balcanicii dramatizează, au o erotică proprie, sunt geloşi, excesivi, repede fac moarte de om pentru o femeie, când n-o omoară chiar pe ea. Aşa că, din punctul de vedere al liniştii mele personale, americanii erau mai convenabili, întrucât nu-mi cădeau pe cap, crampon. Făceam sex şi atât; rămâneam prieteni (în măsura în care îmi mai serveau) sau nu, dar în niciun caz duşmani. Problema însă cu ei este alta: sunt foarte puţin manipulabili. Greu scoţi ceva de la ei şi, în cel mai bun caz, doar servicii minore. Şi n-au nici memorie. Dacă îi dai unuia telefon după şase luni să-i ceri un mic favor, eu ştiu, să te ia cu maşina să te ducă la coafor, se face că nu te mai cunoaşte, apoi îşi aduce aminte şi te întreabă ce faci după coafor, nu vii pe la el? M-aş duce, nu-i vorbă, dacă aş fi liberă de alte servituţi, dar eu, între timp, mi-am schimbat agenda, am alte interese, am evoluat, a zburat puiul cu aţa, nu stau după el. Pe când un „fost“ român, dacă îi dau telefon şi după doi ani, şi după cinci, tot mă serveşte fără să ceară nimic în schimb. Românii au memorie, orice s-ar spune. Acesta a fost, de altfel, un motiv important al repatrierii, poate principalul. O să mă întrebi: de unde diferenţa asta de comportament?

Păi, iată de unde. În societatea americană, nu femeia este principala forţă de mişcare a lucrurilor, ea face şi desface ca peste tot, dar ultimul cuvânt îl are un alt factor, atotputernic – banul. Societatea aceea funcţionează pe bază de profit financiar şi nicio femeie din lume – nici chiar eu... – nu poate s-o abată din drumul ei. Să-ţi dau un exemplu: la noi, dacă un director de regie îşi angajează amanta secretară sau consilier personal, nu moare nimeni de pe urma proastei ei prestaţii la locul de muncă. O gaură neagră în plus ce mai contează, ha. Plăteşte bugetul, adică papagalul de contribuabil. Dar un patron de firmă americană nu-şi poate permite o secretară incapabilă sau indolentă (oricât de capabilă şi diligentă ar fi ea în pat) fiindcă, dacă îi sare trei contacte şi greşeşte patru scrisori, firma pierde bani sau, mai rău, dă faliment. Se ştie că în sectorul privat post-totalitar, nu numai la noi, ci peste tot, în Europa de Est şi în Rusia, noii patroni îşi angajează amantele şi rudele pe capete, pentru că, provenind, în majoritate, din protipendada comunistă, păstrează acea mentalitate intimistă, tribală, lipsită de orice urmă de transparenţă[8] – noi între noi, oamenii mei loiali, de încredere absolută, sclavii mei, să mănânce şi ei o pâine etc... În America, rar un patron care să-şi angajeze soţia, prietena sau amanta la firmă, nimeni nu încurcă borcanele. A, îşi întreţin şi ei amantele, dar nu la propria firmă. Asta nu înseamnă că nu se mai culcă şi cu subordonate, dar numai dacă ele acceptă, consensual. Am folosit şi eu sexul la locul de muncă, dar pentru mici ajustări în lupta internă, normală în orice firmă – nu pentru promovări sau şantaj. Sunt o avocată prea bună, scuză-mi lipsa de modestie, şi ca să câştigi procese într-o limbă în care nu te-ai născut cred că nu e de colea. Deşi tocmai asta mi-a jucat prima dată festa. A fost hazliu de tot. Eram angajată ca avocată pe Avenue of Americas, într-un bloc superb de vreo cincizeci de etaje, proiectat, culmea, de un român emigrat, o lamă zveltă care la bază se curba înspre trotuar, ca un fund de piscină. Birourile firmei se aflau la etajul 48. Firmă importantă, cunoscută în America şi în Europa, Coothert Sisters, fondată de două surori gemene pe la începutul secolului. Eu făceam traduceri, translaţii, retroversiuni, cu limbile pe care le vorbesc eu, îţi dai seama, îi năuceam complet, ei care nu vorbesc o boabă de altă limbă decât engleza. Aşa... Şi câştig un proces, primul meu proces, pe care, ghinion, trebuia să-l pierd! Păi, da, aşa cum auzi, trebuia să-l pierd! Patronul, nepotul surorilor, făcuse o înţelegere pe sub mână, de care eu nu ştiam, cu un client, să-l reprezentăm de faţadă într-un proces care trebuia pierdut, urmând ca ăsta care pierdea să fie numit apoi vicepreşedinte la ăia de câştigau. Eu mă întorc foarte înfierbântată şi foarte mândră de la tribunal, aşteptându-mă la

felicitări, când îi văd pe toţi cu nişte mutre de înmormântare. „Ce e, ce s-a întâmplat?“ întreb un coleg. „Mergi la şefu’, că e groasă!“ Intru la secretară, care mă fulgeră cu privirea şi-mi face un semn scurt spre uşa capitonată. Bat şi intru. Coothert-nepotul stătea încruntat în spatele biroului. Şi-a ridicat o privire ucigaşă. „Vă înfierbântaţi prea tare. *Sorry*... Nu mai puteţi lucra în firma noastră. *You’re fired.*“ Am făcut ochii mari. Nu înţelegeam ce vrea să spună. I-am explicat că m-am înfierbântat pentru ca firma să nu piardă bani. A dat din cap, agasat. „Sunteţi o începătoare. Aţi fost trimisă la proces *special* pentru *a-l pierde*.“ Am rămas cu gura căscată. „Sunt procese care *trebuie* pierdute, domnişoară Hosta...“ „De ce nu mi s-a spus? Dacă ştiam...“ „Nu trebuie să ştiţi nimic. Trebuie să vă jucaţi rolul atât cât e, nu să-l depăşiţi. Rolul vă controlează pe dumneavoastră, nu invers. Trebuia să vă supuneţi rolului.“ I-am replicat că e o neînţelegere, mie-mi place să mă supun, dar mi se pare o nedreptate să fiu concediată din cauză că mi-am făcut datoria. „Datoria era să pierdeţi acest proces. O începătoare nu poate câştiga un proces atât de important. Câştigându-l, am pierdut mai mulţi bani decât dacă l-aţi fi pierdut.“ S-a uitat la mine – mai bine zis prin mine – cu o privire goală. Avea nişte ochelari funduri de sifoane. Mă paralizase. Şi-a scos un trabuc şi l-a retezat scurt, la un capăt, cu o ghilotină mică, de oţel. Stăteam în faţa lui, în picioare, şi mă simţeam ca o şcolăriţă exmatriculată. Nu-mi dădea nicio atenţie, absorbit de trabuc. L-am rugat să-mi mai dea o şansă. A pufăit de câteva ori şi a semnat în silă nişte hârtii. Într-un târziu, şi-a ridicat ochii. „Va trebui să vă testez supunerea...“ Am lăsat ochii în jos şi am roşit de bonton. La americani, totul e consensual şi cele mai consensuale sunt umilirile. „Sunt de acord, *Sir*“, am îngăimat cu privirea pironită la vârfurile pantofilor lui de 1.000 de dolari perechea. A icnit scurt, tot în silă. „De acord?! Dar ce-i aici, proces de partaj?“ A apăsat pe buton, a apărut secretara. „Conduceţi-o pe doamna, de mâine nu mai lucrează la noi.“ Am plecat spre uşă, năucită, storcându-mi creierii să descopăr unde am greşit din nou. M-am întors. „Aş putea să *vă rog*?... *Vă rog*, Sir“, „Ce mă rugaţi?“ „Să-mi testaţi supunerea...“ M-a pironit o clipă peste ochelari. „Nu cred că veţi suporta. E foarte... rece.“ M-am uitat la trabucul din mâna lui *„Try me, please...*“ A mai pufăit o dată, privindu-mă distrat printre vălătucii de fum. Peste umărul meu i-a poruncit secretarei: „Adu nişte gheaţă...“. A mai semnat câteva hârtii. Eu eram acolo pe post de mobilă. Secretara a revenit şi a aşezat pe birou un bol cu cubuleţe de gheaţă. Trecând pe lângă mine, mi-a aruncat o privire ciudată, jumătate dispreţuitoare, jumătate compătimitoare. Oare mai adusese gheaţă şi altă dată, în situaţii asemănătoare? Ştia ce urmează? Mi-am aţintit privirile în pământ. Eram pregătită de orice. „Puneţi mâinile la spate şi închideţi ochii“, mi-a poruncit Coothert-nepotul. M-am

executat. S-a ridicat de la birou şi s-a apropiat. Dintr-odată, am simţit răceala cubului de gheaţă pe sân. Un fior m-a străbătut din cap până-n picioare. A plimbat cubul de gheaţă de la un sân la altul. Am încleştat mâinile la spate. „Încă sunteţi înfierbântată...“ Am început să respir sacadat. „Da...“ „Mă întreb dacă peste tot?“ Mi-am dat seama ce urmează. Niciodată nu sperasem să-l am pe preşedintele firmei. Era o şansă unică. „Da“, am bâiguit, pierdută, „peste tot“. A lăsat gheaţa printre sâni, în jos. Tremuram din tot corpul. Apoi am simţit cum vine cu cubul de gheaţă de la genunchi în sus. „Pot să iau mâinile de la spate, Sir?“ „Numai dacă ştiţi ce să faceţi cu ele...“ „Cred că ştiu...“ Mi-am ridicat rochia uşor. Când a presat cubul *acolo*, peste chiloţi, am simţit că înnebunesc. Am început să gem. „E mai bine aşa?“ „Da, Sir...“ „Vă tremură genunchii... Poate ar trebui să vă aşezaţi...“ „Da, domnule. Pot să deschid ochii?“ „Nu. Vă conduc eu.“ M-a luat de braţ şi m-a ghidat până am atins cu genunchii pielea rece a fotoliului. Un alt fior m-a străbătut. „E o pernă pe fotoliu, vi-i puteţi încălzi puţin...“ M-am aşezat în genunchi pe fotoliu, sprijinindu-mi vârfurile umerilor de spătar, într-o poziţie imposibilă. „Să vedem acum cât de înfierbântată sunteţi, nu?“ „Da, Sir. Vă rog...“ A ricanat scurt. Brusc, mi-a tras chiloţii într-o parte... şi am simţit gheaţa aceea mai rece ca freonul.... direct pe... Am avut un orgasm violent ca un frison la reanimare. Apoi mi-a atins uşor buzele şi mi-a împins bucăţica de gheaţă în gură. Ştia exact ce să facă la momentul potrivit, era foarte versat. Eu recunosc talentul imediat şi mă aplec, ha, în faţa lui, indiferent de situaţie. „*Give it to me, give it to me, give it to me, dă-mi-o, dă-mi-o, dă-mi-o!*“ bâiguiam în neştire. Dar el prelungea momentul cu cruzime, aducându-mă în pragul disperării. Îl uram şi-l doream în aceeaşi clipă de douăzeci de ori. „Vă rog... vă rog....“ am gemut, la capătul puterilor. Cu gheaţa în gură era greu să fiu inteligibilă. „Fie, dacă insistaţi...“ a concedat el, sarcastic. A intrat dintr-o lovitură. Aproape am leşinat de plăcere. Parcă pluteam. Era aşa de bine, aşa de bine, în poziţia aceea complice, fără nicio apărare, total vulnerabilă, la dispoziţia lui, sub controlul lui, total ruptă de restul lumii, ca şi cum nu mai existam, cu toate simţurile întoarse spre mine, spre plăcerea mea maximă. „Îmi spuneţi şi mie când terminaţi gheaţa, să terminăm împreună?...“ l-am auzit ca prin vis. Aveam ţâşniri după ţâşniri, dar nu puteam să ţip, s-ar fi auzit în anticameră, îmi muşcam buzele şi mă rugam să nu se topească gheaţa prea repede. Simţeam testiculele lui grele, ca doi saci de nisip, pe timpanul meu interior, zbătându-se să-mi spună povestea lor, veche de când lumea, şi dintr-odată mă cuprinse o stare de beatitudine transcendentală, vecină cu pierderea cunoştinţei, mai presus de orice orgasm. Am îngăimat ceva fără noimă, terminasem de mult gheaţa, dar continuam s-o mimez, ca un ciung

care-şi simte mâna lipsă. Nu-mi mai simţeam nici limba, nici vălul palatin. Într-un târziu mi-a strecurat un deget printre dinţi şi mi-a inspectat pe pipăite gura. Nici urmă de gheaţă. „Ah, nu e frumos din partea dumneavoastră să trişaţi chiar şi în asemenea momente...“ „Sunt... sunt prea înfierbântată, *I mean* înfrigurată...“ abia am suflat. „Încă?“ Mi-a apăsat gingiile, limba, cerul gurii cu degetele fierbinţi, centimetru cu centimetru, în timp ce dincolo, Doamne-Doamne, dincolo făcea acelaşi lucru, dar altfel... altfel... Simţeam cum îmi dă căldura înapoi.... şi când s-a hotărât să termine, am ştiut cu multe secunde înainte, ca de fiecare dată, pentru că mă prinde un freamăt irezistibil, poate e acel freamăt din copilărie, o vibraţie care nu seamănă cu nimic altceva, aproape extraterestră, e premoniţia ejaculării, o recunosc dintr-o mie, nu dă greş niciodată, m-a împroşcat sacadat ca o inimă care pulsează în neştire ulei încins şi toată gura mi-a revenit instantaneu la normal. A fost ceva fastuos şi irepetabil. Nu ştiu, nu-i aşa că tu nu vei scrie toate astea, nu-i aşa?

De-atunci n-am mai avut probleme, făceam ce voiam, veneam când voiam, plecam când voiam, nu mai trebuia să merg la niciun proces, eu aş fi vrut, dar nu mă lăsa el. La câteva săptămâni îmi trimitea vorbă că mă aşteaptă cu nu ştiu ce lucrare, seara pe la 8, când nu mai era nimeni. Mă îmbrăcam exact cu taiorul din *acea* zi, din prima zi, la fel, aceiaşi pantofi, schimbam doar culoarea chiloţilor la rugămintea lui, alb, roz, bleu, dar cu aceeaşi tăietură clasică, *Victoria classic*, nimic sexy, tanga sau alte lucruri de-astea, nu, o tăietură clasică, de chilot *tetra* aş spune; era damblaua lui, nu mai văzuse în viaţa lui chiloţi *tetra*, dar îi plăcea croiala, îl excitau şi noutatea, şi continuitatea, repetam acelaşi joc cu gheaţa, invariabil; şi tema era aceeaşi, cu mici variaţiuni, lucrarea întocmită de mine nu era completă sau suficient documentată şi-atunci se impunea, desigur, concedierea mea, iar eu bineînţeles că îl rugam, îl imploram să-mi mai dea o ultimă şansă, ceea ce el accepta în zeflemea, fie pe fotoliu, fie pe biroul Biedermeier. Apoi, începea serialul *Lumini şi umbre*, varianta *cum economisim energia la New York*. Stăteam nemişcaţi, în poziţie, cam cincisprezece secunde, lumina se stingea automat, apoi, la prima zbatere a noastră, se-aprindea, tot automat, deoarece pe tavan exista un senzor care simţea foiala de om, dar nu ştia, senzorul, ce făceam noi acolo, ce fel de *foială* era aceea, era programat pentru un birou, ha, respectabil, pentru mişcare de om în general, dar noi îl trişam în particular, era o tortură delicioasă, pentru că nepotul Coothert prelungea mult peste cincisprezece secunde chinurile lui Tantal sexologul, înnebuneam când stătea nemişcat în mine, n-aveam voie să mă mişc,

Biedermeier deveneam chiar eu, îl imploram, *fuck me, pleeeease, fuck me*, iar el, în batjocură, striga *don't move or the light is on!..., nu te mişca sau se-aprinde lumina!...* Pe neaşteptate, ieşea şi intra scurt, ca o lovitură de berbece, ţipam ca electrocutată, lumina se-aprindea, urma o repriză frenetică, mă cramponam de marginile biroului, să nu mă zboare pe geam afară, iar se oprea, iar se stingea lumina, şi tot aşa, jocul continua la nesfârşit. Prin ferestrele ermetice răzbătea vag câte-un claxon, venit tocmai de jos, de pe Avenue of Americas, o dată, la rugămintea mea, chiar am mutat fotoliul mai aproape, lângă geam, ca să pot să văd... să simt vertijul cârdului de maşini târându-se ca melcul, forfota de furnici a străzii, pe care o sorbeam de sus, cu privirea avidă. Cupolele de la Chrysler Building şi Empire State Building străluceau de becuri colorate, Times Square era o baie de lumini, reclamele de pe Broadway înroşeau cerul, elicoptere – în care turişti sau localnici bogaţi făceau plimbarea de seară – zburau mut, sub noi, iar eu, iată, ascunsă în dosul unor ferestre fumurii, impenetrabile, pe un birou Biedermeier... îl aveam pe Coothert-nepotul!... Ce putea fi mai *chic*? Câte colaboratoare nu erau pedepsite, cu ură şi cu duioşie, în aceeaşi clipă, în aceeaşi poziţie, deşi cu perspective diferite (şi se întunecase bine afară), de şefii lor în zgârie-norii de pe Madison Avenue, Lexington Avenue, pe Wall Street, pe Broadway cel şerpuitor şi lung, pe FDR Highway, în sediul ONU, uriaşă cutie de chibrituri perfect inutilă, în tot Manhattanul acela grandios, o insulă de bazalt cu inimă de copil, oraş în care dacă ceva nu se întâmplă sau nu există, înseamnă că nu s-a inventat, oraşul care nu doarme niciodată, *love and hate big deal*, o orgie urbanistico-umană fără sfârşit, un gigant bazar postmodernist... în care, iată, eu, o bizantină post-modernistă, *existam, existam, existam în sfârşit*, în timp ce Coothert-nepotul mă împila nemilos şi crud, în lancea lui arogantă, veche doar de două secole, mă înălţa, mă agita, mă învârtea peste timp, ca pe o flamură fâlfâind deasupra tuturor supuşilor şi necredincioşilor, liberă, mândră şi fericită...

Problema bărbaţilor e una singură... Şi nu ţine de educaţie, pregătire, poziţie socială, naţionalitate, rasă sau alte prostii din astea; poate să fie Bill Gates sau *homeless* sub podul Brooklyn sau cerşetor sub podul Grant, toţi o apă şi-un pământ. Toţi fac aceeaşi greşeală. Nu le intră în cap că într-o femeie sunt, de fapt, două femei: femeia programată de cultura societăţii în care trăieşte, femeia-computer, şi femeia-natur. Femeia-computer acţionează pe baza unui *software* şi nu poate să iasă din el; tot vraful ăsta de legi scrise şi nescrise, restricţii, norme, obligaţii, casă, familie, slujbă etc., nu face aia, nu face aialaltă, n-ai voie aia, n-ai voie aialaltă, dă prioritate de dreapta, nu

depăşi viteza, nu deschide uşa din mers, asigură-te şi porneşte, traversează pe zebră, nu trece pe roşu, ce să mai spun... toţi suntem nişte zebre cu dungi roşii. Dar dacă îmi tragi fermoarul şi-mi scoţi cu mişcări de felină, ca să nu simt, pielea de zebră, ce găseşti sub ea? Femeia-natur, femeia *din mine*... obsesiile mele de care nu ştie nimeni, uneori nici chiar eu, fanteziile mele hiper-excitante, visele mele erotice neîmplinite, visele mele nevisate, primul sărut cu colegul de bancă, în timpul lungilor ore de toamnă ploioasă şi ruginie, când moşu' de latină ne învăţa cu aplicaţie de ce *amore, more, ore, re probantur amicitiae*, iar el, colegul, nu moşu', exemplifica discret acest dicton celebru, băgându-mi mâna în chiloţi, dar neştiind ce să facă odată ajuns acolo, pentru că nici eu nu ştiam, şi moşu' continua la tablă, bâţâind din cap a confirmare, că avea *Parkinson – naturalia non turpia sunt, dragii mei*... Toate amintirile mele, toate amintirile neîntâmplate ale femeilor lumii se întorc în mine, indiferent că sunt şefă la *Pricewaterhouse*, judecătoare la Curtea Supremă de Justiţie, doctoriţă chirurg la *Fundeni*, directoare de mare publicaţie sau consilier de stat. Sub taiorul sever, cu care te întâmpin de pe scaunul demnităţii mele, sunt femeie... o femeie-natur. Or, bărbaţii nu fac decât să acţioneze comenzi din *software*-ul cultural, codurile politicoase şi scrobite ale *establishment*-ului politic, de *business* şi monden. Mă rog... atâta îi duce mintea, n-am ce să fac. M-am adaptat pentru că n-am încotro. Dar adevărul e că pierdem timpul. Dacă ar apăsa pe cu totul alte butoane, pe cu totul alte clape, aş înflori într-o clipă, ca o lalea carnivoră, receptaculul meu s-ar umezi instantaneu cu altfel de rouă. Dacă m-ar atinge într-un anume fel, după care tânjesc în secret, în anume locuri, şi mi-ar vorbi într-un anume fel (ah, de ce tac bărbaţii *în acele momente*?), dacă m-ar conduce pe potecile secrete[9] ale sexului meu inepuizabil, pe care – unele – nici eu nu le cunosc, am ajunge amândoi mult mai repede şi mult mai *altfel* pe creasta vulcanului, în *climaxul* lui ţâşnitor de lavă incandescentă, repede am topi şi Pompei şi Herculane la un loc. Ăla e bărbatul adevărat, bărbatul-călăuză, care îmi deschide lacătele de care nici eu nu ştiu. Dar cum nu găseşti dintr-ăştia la colţul străzii, mi-am căutat singură lacătele şi doar mă prefac că pierd cheile ca să le găsească, din când în când, cineva şi să le introducă în broască, ha. Ce să fac, asta e situaţia... *Anyway*...

Împreună cu trei avocaţi români, plecaţi de mici din ţară, care acum aveau firma lor pe Broadway, mergeam, vara, în Greenwich Village, în sudul insulei, un fel de Montmartre sau Cartier Latin newyorkez, la un restaurant exotic şi decadent, *L'Oro di Napoli*. Îl ţineau doi fraţi brazilieni, unul brunet şi zvelt, Mario, altul molatec şi dolofan, Soares, am înţeles că tatăl lor

fusese în garda unui prim-ministru portughez şi-o tulise în Brazilia, ca să nu pună opoziţia gheara pe el, după ce pierduse alegerile. Locul era plin de turişti, dar mai ales de turiste, nemţoaice, franţuzoaice etc. Cânta o muzică sud-americană, dulce de te lingeai pe buze, mese mici, de două persoane, foarte apropiate una de alta, lesne puteai să întinzi mâna şi să iei un crevete de pe masa vecină, intrai în vorbă cu alţi consumatori, uneai mesele pe la 10 seara, se făcea o congregaţie multinaţională de toată frumuseţea. Începea dansul, printre mese şi pe mese, dansam şi eu, *salsa* şi alte ritmuri *sexy*, cu unul dintre români, Robert (nu Roberto, primul meu italian, ăsta era altul, Robert, cum am avut eu atracţie la numele ăsta... nu ştiu), îmi plăcea ca animal, dar nu părea niciodată hotărât să sfârşim noaptea împreună, era un sportiv, dar şi un cinic, era deştept, periculos de deştept, cam zeflemitor, aşa că mă reorientam către ceva sigur, Mario, patronul, aflat în şorţ la locul de muncă. Îl invitam la dans, se mlădia, pe ritm de *salsa*, ca o trestie de bambus, mă frângea la nebunie, în toate felurile posibile şi imposibile, îi simţeam pectoralii cum mi se freacă de sfârcurile tumefiate prin cămăşuţa mea cu bretele, îşi sălta genunchiul între picioarele mele, eram goală pe sub fustă, mă ridica şi de subsuori, mă ţinea aşa, ca pe bârnă, în echilibru, pe pulpa lui musculoasă şi umedă, mă jongla expert, parcă eram o minge de fotbal pe Maracana, până îi cădeam pe umeri, epuizată, îl muşcam de claviculă, în pragul leşinului. Noaptea se incendia, pe la 12 trăgeau perdelele, că până atunci fusese transparenţă, Soares-dolofanul apărea printr-o uşă, gol, cu pampoane de pene de tucan multicolore atârnând în spate şi în faţă, asistenţa aplauda, entuziasmată, Soares se suia pe o masă şi dansa, legănându-şi şoldurile, lasciv, ca la carnavalul de la Rio, îşi trăgea câte-o şuviţă, câte-o şuviţă din pampoane, întâi de la spate, dezgolindu-şi fesele absolut feminine, apoi din faţă, chirăiau nemţoaicele de parcă papagali invizibili le ciuguleau sânii, franţuzoaicele îşi smulgeau sutienele, dar nu prea aveau ce arăta, americanii îşi scoteau cravatele, mă rog, fiecare după specificul naţional. Se făcea de unu-două noaptea, tensiunea sexuală atingea paroxismul, am o bărcuţă unde putem continua, îmi sufla Mario, da, dar poate vine şi Soares, îi replicam eu, râzând, nicio problemă, zicea el, scapă de prietenii tăi, te-aşteaptă un taxi în spate, mergeam la masa celor trei avocaţi, mă derobam elegant, dar ei – nu, că plecăm şi noi că s-a făcut târziu, luăm un taxi, mulţumesc, eu vreau să fac câţiva paşi pe jos, la ora asta?, se minunau ei, ca în faţa celei de-a opta minuni a lumii, le făceam semne drăguţe, de rămas-bun, numai Robert zâmbea parşiv, în colţul buzelor, nu l-am înţeles niciodată, nici nu mă lua, nici nu mă lăsa, sadic individ. Dădeam colţul, la intrarea din spate, Mario şi Soares erau deja în taxi, mă suiam între ei, demaram spre Dana 17, lângă Piaţa de peşte, Soares

mă săruta pe urechi, pe gât, cu *touch*-ul lui feminin, ca o adiere de zefir, iar Mario descoperea şi cu mâinile ceea ce descoperise, toată seara, cu genunchii, nu le puteam face faţă la amândoi, mă terminau de mai multe ori şi leşinam până coboram pe ponton, la Eastern River. Ca prin vis, păşeam pe lângă cele două corăbii de epocă, cu catarge şi pânze impunătoare, luminate de reflectoare, amarate de decenii la o aruncătură de băţ de zgârie-norii de pe Wall Street, luminaţi, la rândul lor, de alte reflectoare, aveam Brăila lui Panait Istrati şi New Yorkul lui Giuliani în aceeaşi acuarelă nocturnă, intram pe pasarelă, „bărcuţa“ sălta vesel pe valuri, era, de fapt, un iaht în toată regula, a cărui cabină elegantă, plină de oglinzi, fusese, în prealabil, invadată de orhidee, lila, mov, albe, albastre, o beţie florală, înecată discret în susur de ghitară. Îmi smulgeam rochia de pe mine, rămâneam goală-goală, printre orhidee, pe ritmuri de Santana, Soares făcea, şi el, *striptease*, eu şi Mario aplaudam cu fervoare, apoi tot el mă pătrundea, posterior şi voluptuos, într-o poziţie din care continuam să-l urmăresc pe Soares, cum se unduia languros, râzând tot timpul şi mascându-şi sexul cu inocentă pudoare. Apoi Mario fuma, senin, iar Soares mă săruta peste tot, cu o candoare diafană, nu se atingea de mine decât cu limba, deşi îl voiam şi altfel, mă năruiam de fiecare dată, ca o clădire dinamitată în apa cenuşie a lui Eastern River, spre final îi aveam pe amândoi în acelaşi timp. Pe amândoi e un fel de-a spune, pentru că, paradoxal, Soares, deşi pasiv cu femeile, era activ cu bărbaţii sau poate numai cu frate-său; iar Mario era activ... şi încă ce activ... însă doar cu femeile, cu frate-său era pasiv, şi-atunci prin el, prin Mario, îl aveam în acelaşi timp şi pe Soares, care din spate îi ghida şoldurile, parcă pilota un vapor pe un şenal greu navigabil, uitându-se tot timpul lung, cu ochii lui negri, cu gene întoarse, în ochii mei... ha, exact, în ochii mei cenuşii-marin. Mario, *sandwich* între noi, îşi dădea iar sufletul în braţele mele, morfolindu-mi sânii cu limba şi buzele, în neştire. Erau surprinzători fraţii ăştia, mereu inventau câte ceva *chic*, dar pe acelaşi tipic, gen trenuleţul togolez: pe Soares nu-l aveam niciodată direct, ci doar virtual, îl simţeam când vine, pentru că se cutremura altfel în Mario, iar Mario se cutremura *altfel* în mine în acele momente, în timp ce Soares râdea sprinţar, ca un drac împieliţat, se apleca peste frate-său, peste umerii lui inerţi, şi mă săruta lung, pe gură, într-o complicitate extremă, retro-linguală, producându-mi un orgasm halucinant, prin care tot mai zăream, în jocul oglinzilor, fesele lui rotunde, cărnoase, încă smucindu-se nervos între fesele lui Mario, şi fesele mele nesătule, încă tremurând electric, în acelaşi ritm. Pluteam în levitaţie, *nu mai existam în acele momente...* Totul era de o virtualitate perfectă, dar şi de o concreteţe fantastică, extraordinară, ca de... Bosch. De câte ori, la muzee, stau în faţa unui Bosch, retrăiesc acele clipe,

spasmele cataleptice ale lui Mario şi chicotele din *arrière* ale lui Soares, fredonez un ritm de *salsa* şi, da... ai ghicit, am un orgasm amplu, pictural, pe care gardienii de sală nu-l pot pricepe, mă urmăresc amuzaţi, dar nu şocaţi, au văzut multe la viaţa lor de gardieni, pasionaţii de artă se manifestă în fel şi chip în faţa maeştrilor favoriţi. Plec fericită, le fac semne de rămas-bun, mai poftiţi pe la noi, desigur, cu plăcere, cu mare plăcere... *arrivederci*... „A, sunteţi italiancă?“, „Nu, adică oarecum italiancă, mai exact daco-romană...“, „Daco-romană? Adică din Sicilia, nu? Ştim, cunoaştem, ehe, Neapole sub sărutul focului, ce viaţă, mii de grade Fahrenheit!“ „Aţi ghicit, papagalilor, *au revoir, crétins de merde*!...“

Când mi se face chef, întind mâna şi iau. Pot să întind mâna de cinci ori pe zi şi să iau cinci bărbaţi diferiţi sau trei sau doi. Care-i problema? Şi nu sunt niciodată nemulţumită, cu niciunul dintre ei. A, dacă bate vântul plictiselii, dacă doar adie, tai filmul, automat. Plictiseala mă oripilează, mă scoate din minţi. De ce, de ce, când trăiesc o singură dată, de ce să mă plictisesc? Nu-mi pot permite, pur şi simplu, nu-mi pot permite, plictiseala e ca sinuciderea. N-are niciun sens. La drept vorbind, dacă e s-o luăm aşa, plictiseala este o măsură de apărare pe care mi-o iau eu şi de apărare a bărbatului cu care fac amor. Mă plictisesc, deci exist. Plictisindu-mă de el, îl protejez, împiedic relaţia să eşueze în familiaritate, care, vorba lui Balzac, este monstrul devorator în orice căsătorie, eu aş zice în orice cuplu. Familiaritatea asta este groparul libidoului. Nota bene, familiaritatea nu este acelaşi lucru cu obişnuinţa, să fim bine înţeleşi. Familiaritatea e altceva. Poţi să devii familiară cu un tip după două săptămâni, ceea ce e rău, şi poţi să nu devii familiară cu un altul nici după cinci ani, ceea ce e foarte bine, dacă eşti deşteaptă şi-i şi el deştept. În schimb, obişnuinţa (care apare oricum) poate fi contracarată prin păstrarea unei anumite distanţe. Poţi să te obişnuieşti cu el zece ani, douăzeci de ani, treizeci de ani, câtă vreme păstrezi o distanţă, e O.K. Dar, dacă deveniţi familiari, s-a terminat, aţi ucis orice urmă de atracţie sexuală, sunteţi frate şi soră.

Ce înseamnă familiar?! Familiar înseamnă, eu ştiu, să devenim camarazi de arme, să ne tragem de şireturi, să facem orice fel de glume unul pe seama altuia, să ne permitem orice, să nu mai fim atenţi nici la modul de comunicare, nici la conţinutul ei, într-un cuvânt să ne substituim unul altuia, ca şi cum n-am avea două sexe diferite. Asta e o greşeală mortală. A te culca cu un partener nu înseamnă să i te substitui, aici e greşeala. E bine să-i

prevezi reacţiile, e o greşeală să i te substitui în decizii. Substituirea dusă până la un punct e bună, dincolo de el devine fatală. Dac-aş avea o putere, aş planta un *chip* în mintea tuturor bărbaţilor şi femeilor din lume: nu vă substituiţi sexului opus. A fi intimi nu înseamnă a fi familiari. Ţineţi distanţa, ea este secretul reuşitei în pat. Distanţa este pilonul care mă ancorează, neclintit, în estuarul plăcerilor mele. Distanţa menţine idealizarea partenerului. Şi nu există succes în pat fără o anumită idealizare. Dar familiaritatea, duşmanul de moarte al idealizării, lucrează, lucrează ca un cancer emoţional. Încep să-i cunosc defectele, punctele slabe, vulnerabilităţile. Ştiu ce-l răneşte şi ce-l... înfloreşte. Adică pot să-l manipulez din ce în ce mai bine. Pe de altă parte, simt cum şi el acţionează din ce în ce mai mult ca un robot, şi el crede că îmi cunoaşte punctele slabe şi că le poate exploata. Adică ne substituim unul altuia, pierzându-ne identitatea. Or, dacă se ajunge în stadiul ăsta, mă retrag imediat, pentru că e foarte periculos. Cum să-ţi spun?, rămânând eu însămi, îmi pot permite să pierd controlul, îmi pot permite să mă aneantizez, *să nu mai exist* minute sau ore întregi, pentru că ştiu că, la revenire, voi fi tot EU, pe când, dacă mă substitui partenerului, dacă-i iau identitatea, la revenire, nu mai ştiu cine sunt... Pericol mare... Păi, da, asta e *ars poetica* mea! Bărbaţii nemiloşi au înţeles asta. Când îl văd şi-l simt cu câtă sălbăticie mă ia, dar şi cu câtă indiferenţă mă aşază, parcă în batjocură, în toate poziţiile, pe loc orice eventuală preocupare pentru plăcerea lui, pentru juisarea lui îmi dispare, o asemenea brută, o asemenea bestie, ha, nu merită atenţia mea, grija mea, nu merită nicio frântură din neuronii mei, pe care mi-i întorc în totalitate către mine, către propria mea plăcere, către propria mea juisare, de el nu-mi pasă, facă ce vrea, îmi pasă de mine şi numai de mine, egoismul meu nu mai are nicio vinovăţie şi nicio ruşine şi nicio limită. Atunci pot să intru liniştită *în complicitate cu mine însămi şi să nu mai exist...*

Aveam, odată, un tip de la Bursă şi câteva luni m-am văzut, zi de zi, cu acest individ, care mă învăţa cum să câştig bani. Brokerii ăştia sunt foarte bogaţi, trag ca nişte cai, dar după cinci ani se retrag şi sunt mari boieri. Omul ăsta era un cal şi în pat, dar avea momente de cădere inexplicabile, rămânea cu ochii în gol, nu mai vorbea minute întregi, repeta din când în când – *What good are these for?*, *La ce bun toate astea?* – adică, mai pe româneşte, era un depresiv. Am încercat să aflu de unde-i vine, n-am putut să scot nimic de la el, voiam să-l ajut, l-am întrebat de copilăria lui, să vedem de unde i se trage, nimic. După câteva săptămâni, am început să am un acut sentiment de vinovăţie – ceea ce nu mă mai caracterizează, eu doar

simulez vinovăţia, ha –, în sensul că el suferă, are probleme, iar eu nu pot să-l ajut şi, n-ai să crezi, după alte câteva săptămâni, nu mai aveam orgasm, dacă e posibil aşa ceva la mine! M-am speriat, m-am dus la un *shrink*. Ăsta a început să-mi debiteze câte în lună şi-n stele, ceva de genul că mila mea faţă de broker mă împiedică să ating plăcerea pentru că îmi inhibă cruzimea sexuală şi alte bazaconii de-astea, care, pe urmă, mi-am dat seama că nu erau chiar bazaconii, pentru că să vezi ce s-a întâmplat. Mi-a cerut s-o tai cu brokerul, dar eu nu voiam pentru că mi-era milă şi câştigasem bani buni cu el, nu puteam să fiu atât de inumană. Dar *shrink*-ul insista să termin. Eu, nu şi nu. La o nouă şedinţă, îmi întinde o foaie s-o semnez. Scria acolo că sunt de acord cu orice tratament neintruziv, în cadrul cabinetului, considerat de el potrivit să mă vindece. Am semnat. Mi-a cerut să mă întind pe pat, ca şi la alte şedinţe. Discuta cu mine relaxat, pe aceeaşi temă, a vinovăţiei pe care aş fi resimţit-o eu faţă de broker. La un moment dat, m-a rugat să mă întorc cu faţa în jos. M-am executat. Şi-a pus un termometru în buzunarul de la piept şi a venit lângă mine, s-a aşezat pe canapea. Continuam să discutăm, tot aşa, relaxaţi, avea o voce neutră, egală cu ea însăşi, ca un ţăcănit de osii, ta-ta-ta-taaa, ta-ta-ta-taaa, ta-ta-ta-taaa. Cred că am aţipit o clipă, nu ştiu, cert este că deodată devin conştientă că nu mai pot să-mi mişc mâinile. Îmi pusese nişte cătuşe. Cu catifea pe dinăuntru, dar tot cătuşe. „Ce faci, doctore?“ am strigat. „Îţi dau o lecţie.“ „Ce lecţie, cum îţi permiţi?“ „Lecţia pe care o meriţi.“ „Nu vreau nicio lecţie, vreau tratament!“ „Ăsta e tratamentul.“ Apoi, cu o voce autoritară, care m-a paralizat: „Stai cuminte, domnişoară, *naughty girl*. N-ai cum să te opui.“ „Ce tot vorbeşti acolo, dă-mi drumul, *let me go*!” *„Forget it!* Ştii ce păţesc fetiţele neascultătoare, ştii, nu?“ „Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu!“ „Ei, nu ştii... Ştii foarte bine... Aşa cum îţi place ţie, da, exact aşa cum îţi place...“ „Nu, nu vreau!“ Mă zbăteam să mă ridic, dar mi-a pus un genunchi pe spate şi m-a lipit de pernă. *„Asshole!* Dă-mi drumul! Te reclam, nu mai pupi licenţă în viaţa ta!“ „Aş, ai semnat hârtia, e tipărită, coniţa mea!“ Auzi, măgarul, ce tupeu! Nu, nu cred că-l citise pe Caragiale... Cu gesturi abrupte, mi-a ridicat rochia şi mi-a tras chiloţii până la genunchi. *„Jerk,* jigodie, porc ordinar!“ îi strigam peste umăr şi dădeam din picioare, fără nicio şansă de a scăpa. „Aşa, aşa, dă-i drumul, *let it go, keep cursing, keep cursing,* înjură-mă, blestemă-mă, mie-mi place...“ mă încuraja în batjocură, ceea ce m-a isterizat şi mai tare. *„Let's see*, ia să vedem ce ascunde fetiţa noastră aici, ia să vedem...“ S-a aplecat şi termometrul i-a căzut pe pernă. Am început să plâng de neputinţă, de ruşine, de umilinţă. „Te rog, nu, nu face asta, te rog...“ „Da' de unde ştii ce vreau să-ţi fac?“ „Presupun...“ „Presupui?!...“ A râs. „Nu cred că presupui bine. Te-am păcălit...“ Şi şi-a scos cureaua. „Ah, nu, asta nu, te rog, te

rooog!...“ „Ba da, ba da, ia să vedem cum o să ţipi tu, ia să pedepsim fetiţa...“ „Nu, nu!...“ îl imploram printre lacrimi, dar parcă ceva începea să se trezească în mine. „Nu plânge, înjură-mă, blestemă-mă“, a strecurat printre dinţi. Am simţit prima plesnitură ca o arsură. A doua, la fel. Mă bătea metodic, nepăsător. Pocnetele curelei erau mai dureroase decât loviturile. Ţipam, urlam, îl blestemam, dar, în mod ciudat, la un moment dat, mi-am ridicat fundul în întâmpinarea plesniturilor. Doamne, începea să-mi placă, pe deasupra voinţei mele se stabilea o complicitate între cureaua agresoare şi fesele mele, care, iată, aveau şi ele supraeul lor! Ruşinea acestei complicităţi era mai mare decât ruşinea tratamentului propriu-zis la care eram supusă, dar nu-mi mai păsa. În scurt timp fundul mi-a luat foc, dar nu ustura, din contră, era ca o vâlvătaie... răcoroasă, parcă îmi dăduse cu spirt camforat, iar când s-a oprit şi a lăsat cureaua între picioare, trăgând-o uşor peste clitoris, am simţit... am simţit... Doamne-Doamne, am simţit că vine! A mai frecat puţin şi-am izbucnit, abundent, am udat totul sub mine, nu-mi păsa, acum plângeam de bucurie, mă zguduia o descărcare nervoasă, sărutam perna. *That’s it, that’s it!* Îmi revenisem! L-am implorat: „*Fuck me, fuck me now, please, pleeease!*“. „Nu pot, coniţa mea, tratamentul intruziv interzis...“ a rânjit, făcându-mi cu ochiul. Mi-a eliberat mâinile. „O.K. Gata, eşti vindecată. Scoală-te...“ Nu m-am mişcat. Am întors capul şi m-am uitat la el. Se aşezase la birou şi scria o reţetă. Zâmbea foarte cald, ca şi cum nimic nu se întâmplase. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat. S-a uitat în ochii mei, cu o privire hâtră, complice. Ce tip *cool*! L-am recomandat peste tot, pe unde mă duceam, la dineuri, la recepţii, printre colege, îi pronunţam numele din senin, pentru că multe femei n-au curajul să se ducă la *shrink*, pe româneşte ar veni doctor de căpăţâni, şi e multă lume stresată, câte asistente, consultante, politiciene, femei de afaceri, şefe în general, nu stau prost cu căpăţânile şi nu se tratează... Ca să nu mai vorbesc de bărbaţi, nu ştiu ce metode folosea cu ei. Cred că i-am trimis zeci de pacienţi, şi femei, şi bărbaţi. M-a condus spre uşă, ţinându-mă de braţ. „*Go fuck somebody*, un prieten mai vechi, ceva, un tip mai brutal. Uită de *broker*, problemele lui nu te interesează, sunt ale lui şi doar ale lui. Să mai vii o dată, pentru *follow-up*, să tragem concluziile.“ „*Thank you, doctor, you’re so cute!*“ „*You’re welcome, darling...*“ L-am sărutat pe obraz. A râs, bătându-mă uşor pe bărbie. *What a guy!* Păcat că folosea numai tratamente neintruzive...

Secretul americanilor este că ştiu să secvenţializeze orice situaţie, de viaţă sau profesională. O demontează până la cele mai mici faze sau etape, după aceea suprapun clişeul, după aceea rezolvă clişeul ca la carte, ca orice

clişeu. De-asta şi sunt aşa de eficienţi. Întâi identifică problema şi-apoi o rezolvă ca în manual. Sigur că, în relaţia socială, asta strică uneori. E periculos, dacă nu imposibil, în orice caz utopic, să ţintuieşti natura umană în clişee şi să o „rezolvi“ ca în manualul de întreţinere. Comunicarea de la suflet la suflet, domeniu în care, nu-i aşa, slavii şi noi, latinii, excelăm, la ei se opreşte la un anumit nivel. Unde sunt prea mulţi bani, e mai puţin suflet. Dar nu poţi să le ai pe toate. Nu poţi să fii, în acelaşi timp, şi eficient ca o maşină de cusut, şi romantic ca un poet. Campionii kitschului? Mă rog... Sunt multe etichete care li se-aplică, depinde cine le fabrică. Faţă de ce sistem de referinţă? Faţă de cel european, poate. Faţă de-al lor, nu. Să nu întrepătrundem sistemele de referinţă mai mult decât se poate. Ajungem la concluzii false, de fapt non-concluzii. Să evaluăm lucrurile în aria unde au valabilitate, unde există acelaşi tip de rezonatori, să nu amestecăm diapazoanele... că tot noi, europenii, avem de pierdut... nu ei. În orice caz, degeaba îi plâng bocitoarele de serviciu. Cum-necum, ţara aia merge foarte bine. Sigur că tendinţele lor hegemonice atrag resentimente, aprehensiune, nervozitate, chiar ură. Dar ce-ar putea să facă, te întreb, au de ales? Când eşti cea mai mare putere a lumii, ce să faci? Să te prefaci că nu eşti ce eşti, să te dai la o parte, să-i laşi pe alţii? E absurd. În lumea de azi, te-ai dat la o parte, vine altul şi-ţi ia locul... Pierzi influenţa într-un spaţiu, influenţa aceea e preluată de alţii, în niciun caz de localnici... Independenţa, în sensul clasic al cuvântului, este o himeră. Şi cred că n-a fost niciodată altfel. Răceşte trezorierul la Washington, tuşeşte bursa de la Tokyo sau de la Londra, de unde vrei tu. Puterea acumulată te împinge inexorabil la folosirea ei, e un dat, n-ai ce face. Deci nu e cazul să aşteptăm de la ei să se comporte ca nişte îngeri, că nu se poate, e contra naturii puterii. Iar teoria cu imperiile care, mai devreme sau mai târziu, colapsează din interior e transpusă greşit în cazul Statelor Unite, e o speculaţie. Nu e vorba de niciun imperiu. Nu se întrunesc caracteristicile de imperiu. Din Alaska până în Florida şi din New England până în California, statele „imperiului“ au acelaşi set de valori, vorbesc aceeaşi limbă, cred în aceleaşi visuri (dacă noi, în Europa, nu le înţelegem sau nu le prea apreciem, asta nu e treaba americanilor, doar n-o să-şi modeleze visurile lor după visurile noastre!). Niciun stat nu urmăreşte să-şi câştige „independenţa“, să se extragă din „imperiu“, nimeni nu-i ţine cu forţa, stau de bunăvoie, le place. Niciun stat din „imperiu“ nu pretinde că ar fi tătar, armean, kirghiz, kazah sau român-basarabean. Realizezi diferenţa între imperii? Bun. Asta-i una. Iar a doua – „imperiul“ n-are metropolă, adică are foarte multe, n-are doar una singură, n-are un singur centru de putere. Ăsta este, de fapt, marele lor „secret“. Nu există un singur centru, un singur nucleu de putere. Nimeni nu poate să pună gabja pe acea ţară, aşa e

ea construită din start, să nu poată fi arestată de nimeni – că e persoană particulară, grup de putere, grup de influenţă, grup ocult, partid politic, grup religios, guvern (mai ales guvern!), grup etnic, patroni, nababi, *tycooni*, baroni locali sau baroni federali –, nimeni nu poate să-şi impună voinţa discreţionară, nimeni nu poate să acţioneze cum vrea muşchii lui. Şi nu pentru că n-ar fi tentaţi. Toţi suntem tentaţi, sub o formă sau alta, să ne impunem voinţa asupra celor din jur. Secretul în America este că sunt atât de multe nuclee de putere, independente unul de altul, dar chiar independente, nu... mascat independente, sunt atât de multe – guvernamentale, parlamentare, judiciare, civice, religioase, etnice, sexuale, financiare, presa, televiziunile, *you name it*... –, încât e imposibil să apară coterii, cabale, mânării care să-i includă pe toţi. Iese scandal de la ăilalţi, *neincluşii*. Bine, e şi ţara mare, n-ai cum să păcăleşti, în acelaşi timp, 270 de milioane de oameni care n-au avut niciodată creierii spălaţi, n-au fost subiectul niciunui sistem totalitar, de când se nasc, sunt crescuţi într-o singură idee, una şi bună – să refuze minciuna[10], păcăleala, şoltăcăria, escrocheria, abuzul de orice fel, orice tendinţă de autoritarism. Când te prind cu chestii de-astea, te rad, poţi să fii şi Nixon! Aşa că vibrează cu toţii, ca electronii într-o moleculă, şi se ţin unii pe alţii sub control. Or, când controlul este atât de disipat, nu mai avem de-a face cu un imperiu. Avem de-a face, îţi place sau nu, iartă-mi cuvântul, cu democraţia. Bună-rea, ceva mai viabil până acum nu s-a inventat. Pentru ei. Pentru alţii, pe alte meleaguri, poate democraţia nu e bună, n-o înţeleg, nu-i simt nevoia, chiar îi deranjează. Dar lor le merge. Şi le merge bine. Când oi vedea o ţară care îşi demite sau îşi judecă public preşedinţii care calcă pe bec (că e *Watergate* sau *Sexgate*, nu mai contează), atunci o să spun că acea ţară a ajuns la nivelul Americii. Până atunci, ciocu' mic... Aşa că mă umflă râsul când aud premoniţii cu prăbuşirea „imperiului“ american. *Wishful thinking*... O ţară cât un continent, apărată de două oceane, cu noroc şi la vecini (cum ar fi arătat America dacă la nord, în loc de Canada, ar fi fost... Rusia?), o ţară care are sisteme imunologice eficiente, probate în timp, mai are şi anticorpi la orice derapări, economice, financiare, sociale, e departe de colaps... A, poate avea fluxuri şi refluxuri, dar colaps?! Hai să fim serioşi!

N-are limite fascinaţia exercitată de America şi, mai ales, de New York asupra est-europencelor – şi, bineînţeles, româncele nu fac excepţie. Sigur că au şi motivaţie, le goneşte sărăcia din ţară. Mitul Cenuşăresei este foarte prezent în capul lor. Fantasma asta obsesivă, că un occidental, călare pe un cal alb, te va sui în şa cât de curând şi te va duce în Paradis este cea mai

mare himeră post-decembristă. Trebuie să ai ceva de oferit, în afară de sex. Sex trebuie să dai oricum, dar dacă dai numai sex, mai devreme sau mai târziu, te trezeşti în stradă. Însă ce le mână cu adevărat nu este sărăcia „absolută“ post-comunistă, ci sărăcia „relativă“, adică *diferenţa* dintre cele două niveluri de trai, aşa cum se vede ea, hiperbolizată, la televizor sau prin filme. Diferenţa asta le induce o atracţie halucinantă, iraţională, către America, şi, pentru a o gusta la faţa locului, sunt în stare de orice, sunt în stare să se vândă până la ultima picătură de demnitate. Am întâlnit odată o primă-balerină a Operei Naţionale, mare artistă, care la Bucureşti nu s-ar fi lăsat atinsă nici măcar cu o floare (de oricine...). Dar când a venit vorba de America, parcă i-a luat Dumnezeu minţile. Pur şi simplu s-a lăsat acroşată de un necunoscut cu ifose de diplomat, la o recepţie la Bucureşti, a acceptat „cu naivitate“ invitaţia să vină la New York să danseze pasămite într-un spectacol pentru comunitatea română. Diplomatul i-a trimis invitaţia fără de care balerina nu şi-ar fi putut lua viza – şi cine te invită, în ziua de azi, aşa, din senin? A ajuns la New York, unde nu era vorba de niciun spectacol pentru nicio comunitate. De la aeroport, respectivul a suit-o într-un taxi şi a pornit spre un hogeac obscur. Cu o ultimă tresărire de orgoliu, balerina i-a cerut să o ducă la consulat, escrocul, care lucra şi el tot la consulat, uns cu multe alifii, a refuzat şi a lăsat-o, pur şi simplu, în mijlocul drumului, pe autostrada dintre JFK şi Manhattan. Noroc că ea avea un curtezan mai vechi, tot român, funcţionar internaţional la ONU – om serios, pe care, din cauza asta, că era prea serios, îl refuzase sistematic până atunci. Acum, în disperare de cauză, i-a dat telefon în prag de seară (n-avea unde să doarmă noaptea), i-a jucat comedia iluminării târzii, dar nu tardive, omul s-a prefăcut că o crede, a plătit escrocului 400 de dolari („taxa de invitaţie“), a jucat şi el, la rândul lui, comedia idilei reînviate, s-a distrat frumuşel cu ea două săptămâni, un interludiu romantic în *pas de deux*, după care i-a dat drumul înapoi la Bucureşti. Că începea stagiunea. Balerina mi-a povestit toate astea cu obidă, la o cafea prelungită, aproape plângea de necaz că a trebuit să-i cedeze tipului de la ONU, pe care avusese de gând să-l joace pe degete toată viaţa, orice femeie are câte un papagal din ăsta, câte un falit, de care îşi bate joc toată viaţa, mai ducându-l cu vorba, mai dându-i speranţe, aşa de bambus, de amorul artei, jucându-se cu el ca pisicile cu şoarecii, până la adânci bătrâneţi, am consolat-o cum am putut, dar eu mă gândeam... dacă aş fi început aşa aventura mea în lume, astăzi nu mai eram ce sunt...

Îmi place la ocean. N-am un loc favorit, oriunde la oceanul planetar, în care Uranus şi-a pierdut penisul la începutul lumii, în sensul că i-a fost tăiat.

Stau ore întregi pe plajă în poziţia lotus, pe limba aceea de nisip ud, spălată neîncetat de valuri, simt apa cum îmi fură şoldurile, îmi suge coapsele şi le ia în larg, uneori am orgasm, dacă vine, puternic, câte-o coamă înspumată, dar nu când mă loveşte, ci când pleacă şi degetele reci ale valului îmi efleurează, epuizate, pubisul încins ca o gură de copil. Deşi fiecare orgasm e altfel – orgasmul cu bărbaţii e marţian, orgasmul cu femeile e venusian, orgasmul cu oceanul e marin –, în toate mă pierd, *nu mai exist*. De mică am visat să fac dragoste cu oceanul, care când e mare, când e ocean, nu ştii exact ce sex are, este combinaţia perfectă şi perfect anonimă, depersonalizată, *no face, no name, no number...* A, mi s-a întâmplat odată, deşi mă feresc de necunoscuţi, cu toate că este foarte excitant, înnebuneşti de plăcere. Eram la New York University şi-am plecat într-o zi cu toată grupa să-i vedem pe Chicago Bulls, Bivolii din Chicago, dând piept cu ai noştri, cu Giganţii din New York. Fotbal american, niciodată n-am înţeles nimic, îmi place doar cum se ciocnesc tipii unii de alţii, dar sunt atât de blindaţi, de marţieni, că nu vezi nimic pe sub echipament, e-adevărat, au pantaloni mulaţi pe pulpe, dar tot mai captivant rămâne rugbiul, unde le vezi carnaţia, picioarele musculoase, masive, superbe, fesele rotunjite de efort, aproape feminine, dar tari ca piatra, simţi de la distanţă brutalitatea masculină, neinhibată, necenzurată, în stare de sălbăticie, mai ales în grămezile deschise (vezi că mă pricep?), apoi plonjonul extraterestru al celui care lansează mingea pe *trei-sferturi*, cum îi zice, *uvertura*, aşa, *uvertura*, deşi mie îmi place mai mult atacul pe partea închisă, perversitatea e mai mare, dar ador şi *uvertura*, zvâcnirea lui explozivă, pe care, n-ai să crezi, doar la jucătorii de tenis am mai simţit-o, când lovesc *passing shot* în lung de linie... sau în *cross*... le ghicesc coapsele cum se cabrează prin şorturi, au o viaţă a lor, secretă, coapsele sportivilor, nu degeaba spunea Ţiriac că lovitura lui cea mai bună sunt picioarele. (Nu... încă nu l-am întâlnit, îl cunoşti?, poţi să-mi faci şi mie cunoştinţă cu el?) În grămezile astea deschise îi vezi luptându-se ca nişte buldogi uriaşi, numai buni de smotocit, şi cum se-aruncă unul peste altul, mă întreb ce trebuie să simtă cel de jos, cel de jos de tot, păi ştiu că trebuie să dea drumul la minge, dar eu... eu n-aş da drumul la minge niciodată, să mi-o ia dacă pot sau să-mi dea lovitură de pedeapsă, ha-ha-ha!... Aşa, şi ne ducem mai mulţi studenţi, fete şi băieţi, pe National Stadium, aglomeraţie mare, stăteam înghesuiţi ca sardelele, majoretele alea cu fustiţe scurte excitau de pe marginea terenului asistenţa masculină – şi nu numai, mă excitau puţin şi pe mine, nu e adevărat că în America femeia nu este exploatată public în ipostaze sexuale, ipocrizie mare, uită-te şi la box, defilează în ring o tipă în tanga, cu fesele bombate, fremătând pe tocurile alea cui, pasămite să anunţe repriza

următoare, şi feţele masculilor din tribună, ude de transpiraţie, strălucesc şi mai tare. Pe stadion aveam şi eu o fustiţă scurtă, de vară, că era în iulie, bivolii din Chicago încep să-şi arate muşchii, giganţii din New York se încontrează şi ei, tensiunea jocului creşte, începe să-mi placă, mă rog... mai mult atmosfera decât meciul propriu-zis, dar şi meciul, săream în picioare odată cu ceilalţi, strigam odată cu ei, încurajându-i pe-ai noştri, deodată cerul se întunecă şi începe o ploaie torenţială, venită dinspre Hudson River, spectatorii scot nişte fulgarine subţiri, le-ntind pe deasupra capetelor, ne strângem şi mai mult unii într-alţii, stau umăr în umăr cu colegii mei, pe teren jocul devine acerb, lupte grele, corp la corp, dominau bivolii, giganţii se apărau ca la Mărăşeşti, mai erau câteva minute, ploua ca la balamuc şi, ca din senin, simt o mână butucănoasă, de pe gradena din spate, cum mi se strecoară pe sub fustă şi îmi trage chiloţii într-o parte şi-apoi un penis enorm, fierbinte, mă-mpunge scurt, între picioare. O clipă rămân paralizată, dar jocul căpătase accente dramatice, tuna şi fulgera, tot stadionul era un vulcan pe cale să explodeze, o masă critică se crea şi cel din spatele meu, un necunoscut perfect, *No face, no name, no number*, mă deschide, expert, cu degetele, atâta am mai avut timp – să-mi strecor mâna să văd dacă are prezervativ. Avea. La americani, igiena înainte de toate. L-am strâns cu palma, de două ori, convulsiv, apoi mi-am aruncat, entuziasmată, mâinile în aer, ca toţi ceilalţi, pentru că un gigant afro-american, o superbitate de mascul, negru ca tăciunele, tocmai făcuse o intercepţie lângă terenul lui de ţintă şi alerga, ca un dement, către buturile bivolilor, zvâcnind ca un animal de pradă, ca o pumă, şi, dintr-odată, *No face, no name, no number...* a zvâcnit, şi el, ca uns, direct în mine, am ţipat tare, dar nu s-a auzit, stadionul luase pur şi simplu foc şi eu la fel, săream şi recădeam frenetic, aspirându-l, lacomă, erau ultimele secunde ale meciului, bivolii se aruncau la sacrificiu în calea gigantului, să-l oprească, să-l placheze, să-l omoare, însă el, dibaci, evita, evita ca o felină ce era, şi prinsese o viteză, parcă avea un motor de Buick între picioare, părea că toţi strămoşii lui, pantere, tigri şi leoparzi la un loc îşi luau revanşa, catapultându-l înainte, teleghidându-l cât mai adânc în terenul bivolilor, cerul a trăsnit de două ori, dar cui îi mai păsa, ploaia îmi şiroia pe umeri, *No face, no name, no number* îmi ridicase în aer fesele cabrate, cu antebraţele lui păroase, şi mă juca adânc-adânc, îi auzem gâfâiturile sacadate, aproape de eseul gigantului din teren, încurajat, la rândul lui, cu pumnii, cu braţele, cu fălcile, de publicul pe cale de a înnebuni, ca o fiară cu o sută de mii de capete mugind în călduri, simţeam cum vine orgasmul ca un tren de mare viteză, cu ultimele puteri un bivol a zburat literalmente în calea gigantului de abanos, dar el s-a trântit la pământ şi-apoi iar a luat-o la fugă spre linia de fund, aruncând stadionul în isterie...

şi pe mine în extaz!... Mai avea 5 metri până la terenul de ţintă, 4, 3, 2, 1... Eseu – eseu – eseu! Un trăsnet m-a străbătut din cap până-n picioare, apoi am urlat din rărunchi, stadionul răgea ca o bestie, juisând cu prada în gheare, cu prada care eram chiar eu, juisam, juisam şi eu în penisul acela gigant, hăpăindu-l tot-tot, eram nemuritoare! Pe teren, superbitatea neagră ţopăia de bucurie, făcând semne ancestrale, mimând actul sexual în aer (pe când eu, Doamne, nu-l mimam deloc, chiar aşa era!), ovaţionat de puritanii americani la scenă deschisă, oameni serioşi, pe care îi întâlneai a doua zi la Bursă, la computere sau mărşăluind grăbiţi pe Wall Street, cu cravate şi costume impecabile, învârtind miliarde de dolari zilnic, dar care acum erau alţi oameni, îşi pierduseră controlul, ţopăiau şi ei, bezmetic, săreau şi recădeau şi ei, ca şi mine, dar digital, 0-1, 0-1, despuiaţi de orice identitate, un orgasm general, *multiple-entry*, stăpâni stadionul – şi pe mine – minute bune, vălurind betonul gradenelor în spasme convulsive. Se potoliră, încet-încet, ca un balaur mulţumit care îşi retrage boturile sătule, după festin. *No face, no name, no number...* m-a depus înapoi, pe picioare, şi l-am auzit şoptindu-mi în ureche: „*You're a beauty, baby... Can I have your phone number?*". „*No way!... Just leave!...*" i-am strigat peste umăr. Nu m-am întors să-l văd. Nu voiam să ştiu, să-l cunosc, să stric totul, nu voiam! L-am lăsat să dispară, să se piardă, să nu-l cunosc, să nu-l recunosc. Târziu, am dat roată cu privirea pierdută, trăgându-mi răsuflarea. Şuvoaie de masculi răcoriţi se scurgeau spre ieşire. Care dintre ei fusese? Că doar nu fuseseră toţi... Am mai avut un orgasm, scurt, ca o replică de cutremur. Ploaia se oprise.

Viitorul nu mă sperie. Nu voi fi singură niciodată. Bărbaţii vin şi... revin. Ştii ce mă uimeşte la unii? Faptul că mă doresc atât de mult, încât îşi calcă în picioare orice urmă de demnitate ca să mă aibă (din nou). Şi, ca să coabiteze cu această lipsă de demnitate, îşi construiesc eşafodajul masculin clasic – merită sacrificiul, bătrâne, e un obiect sexual drăguţ, ce-ai de pierdut? Bineînţeles că n-are nimic de pierdut, numai că obiectul sexual e el, nu eu. Pe de altă parte, ce importanţă mai are cine al cui obiect sexual e? De aceea spun că nu voi fi niciodată singură. La orice vârstă, pot să găsesc un bărbat pe care l-am avut şi care să mă vrea din nou. Sunteţi complet lipsiţi de demnitate, dragule! Eu mă aşez în poziţiile cele mai lipsite de demnitate, recunosc, dar, la voi, lipsa de demnitate e în cap. Da, eu recunosc, sunt sclava plăcerii. Nu, nu sunt sclava bărbaţilor, *ei* sunt sclavii mei, eu sunt sclava *plăcerii*. E singura sclavie pentru care – *prin care* – trăiesc cu adevărat. În afară de... Homer şi Odiseu, băieţeii mei scumpi şi

dragi. Pe altcineva nu am. Ba nu, am o prietenă, cea mai bună prietenă a mea, o fostă *miss*, tot din Calafat, o bomboană de fată, de ea n-o să mă despart niciodată. Nu, taică-meu a murit de mult. Maică-mea e... maică-mea. Mă calcă mereu pe nervi. Tot timpul e bolnavă. De ipohondrie. Doctorii sunt foarte răi la boală. Devin terorişti pentru cei din jurul lor, nu altceva. Odată, mă plimbam cu cineva de mână prin Central Park, într-o duminică, ziua în amiaza mare. Da, când mă culc cu un bărbat, îmi place mult să mă plimb de mână cu el. Asta nu înseamnă că sunt îndrăgostită. Pur şi simplu, aşa-i frumos. Nu ştiu ce înţelege el, nu mă interesează. Şi mama îmi dă telefon şi mă cheamă urgent acasă că i-au ieşit nişte bube pe fund. Auzi motiv! Ce să fac, l-am lăsat pe omul ăla cu gura căscată, ne-am urcat în maşină, l-am oprit la o farmacie, am luat medicamente, i-am spus *pa* şi m-am dus acasă. Bine, mă culcasem cu el deja de vreo câteva ori, dar... orişicât... voiam să mă plimb, să mă simt bine. Aş, de unde? Cu mama era imposibil. Aşa m-a terorizat mereu. De când eram mică. Mă oprima cumplit. Febleţea mea era taică-meu. Pe el îl adoram, era atât de bun cu mine, nu mă certa, nu mă bătea, îmi aducea tot timpul câte ceva, bomboane, îngheţată. Mă mângâia într-un anumit fel... Nu ştiu. Din „bulgăraşul meu de aur“, apoi, când am mai crescut, „prinţesa mea cu ochi de peruzea“... nu mă scotea. Mama mă îmbrăca în fuste lungi, cu cipici în picioare şi părul în codiţe, tata îmi aducea fustiţe scurte şi pantofiori cu tocul înălţuţ şi-mi dădea una peste fund când plecam la câte o petrecere cu alţi copii. Mama îmi tăia orice libertate de mişcare, făcea tărăboi, venea după mine să mă ia acasă, mă făcea de râs, tata îmi lua apărarea. Scandalurile se ţineau lanţ. Până într-o zi, când mama m-a bătut cu o curea. Uite-aşa bine, peste fund, şi-n faţa tatii, plângeam de ruşine şi de durere, dădea cu plăcere şi cu poftă, ei, îţi place acum, îţi place?, târfuliţă mică, poftim fustiţe scurte, poftim libertate, ţipa ea, dar am avut impresia că nu pentru mine ţipă, ci pentru el. Inexplicabil, tata nu mi-a sărit decât târziu în ajutor, la început se uita la toată scena şi şi-a aprins o ţigară. Cred că îi era frică să n-o supere pe mama. (Mama era tot timpul supărată pentru că îi era ruşine cu noua meserie a tatei. Ea luase un profesor şi acum se trezea cu un poştaş în casă.) Târziu s-a hotărât, s-a ridicat de pe scaun, a bruscat-o şi i-a dat o palmă. „Nu te mai răzbuna pe ea!“ a zis tata, cu obidă, printre dinţi. Mama s-a oprit cu cureaua în mână, ca lovită cu leuca. Mi s-a făcut o frică mai mare decât când mă bătea. M-am ridicat şi m-am ghemuit într-un colţ, înghiţindu-mi lacrimile. Mama l-a privit lung pe tata. Apoi a spus cu voce în tonalitate joasă, pe care nu i-o mai auzisem niciodată: „N-ai niciun drept să te ocupi de copilul ăsta după toate prostiile pe care le-ai făcut. Ai vrut libertate, îţi redau eu toată libertatea. Pleacă din casa asta, acum, în clipa asta, şi să nu

mai vii niciodată“. „Foarte bine, foarte bine“, a spus tata, calm, şi a început să împacheteze. Eu am început să plâng şi mai tare. „Tati, nu pleca, nu pleca, tati, nu pleca. Nu mă lăsa cu ea!“ Scânceam, ţinându-mă cu pumnii de el. M-a mângâiat, cu un zâmbet senin. N-am să uit niciodată acel zâmbet. „Tu s-o asculţi pe mama ta, ai înţeles, s-o asculţi pe mama ta.“ „Tati nu pleca, te implor, te implor, nu mă lăsa.“ Dar el continua să împacheteze, surd la rugăminţile mele, zâmbind absent. „Mami, mami, iartă-mă, iartă-mă, te rog, nu-l lăsa să plece, te rog, te iubesc, mami, nu-l lăsa plece!“ „Treci în camera ta!“ s-a răstit mama. Plângeam în hohote, mi se părea că nu mai am niciun sprijin pe lume. Am auzit uşa trântindu-se. O sfârşeală cumplită mă cuprinsese şi tremuram toată, ca varga. Am agonizat aşa ore întregi, până am adormit. Tata n-a mai venit acasă. Lucra la poştă, la difuzarea presei. Fusese profesor de română când eram eu foarte mică, dar nu l-a mai angajat nicio şcoală după ce s-a întors din puşcărie. A fost trimis la difuzarea presei, presa comunistă, evident, un fel de reeducare. El împărţea poştaşilor ziarele venite de la Bucureşti. Majoritatea erau ţigani. Tata le-a botezat mai tuturor câte un copil. De Paşte ne aduceau curcani şi gâşte. Tata mi-aducea mie reviste franţuzeşti, *Vaillant*, *Pif le chien*, *Riquiqui şi Roudoudou.* Uneori chiar *Paris Match*, din care nu înţelegeam mare lucru la vârsta aceea, dar avea poze frumoase. Pentru tot oraşul Calafat nu venea decât o singură revistă din fiecare titlu şi tata fusese însărcinat de dirigintele PTTR (Poştă-Telegraf-Telefon-Radio) să ţină socoteala, condicuţa, la cine merge această revistă. Trei zile la primul secretar, trei zile la comandantul Securităţii, trei zile la comandantul Miliţiei, trei zile la judecătorul-şef, trei zile la procurorul-şef, trei zile la directorul spitalului, trei zile la directorul liceului, trei zile la băcan, trei zile la măcelar şi aşa mai departe. Toate notabilităţile oraşului, mai bine zis soţiile şi copiii lor, doreau să citească reviste franţuzeşti, venite de-acolo unde capitalismul era cel mai putred. Tata se ocupa pesonal, n-avea voie să trimită vreun poştaş sau alt mesager, aşa că el personal mergea la aceste familii, ducea revista, lua revista şi o ducea la următoarea familie şi tot aşa. Fără să-şi dea seama, tata deschisese astfel un ghişeu, care era cheia prosperităţii sub comunism: se ştia, cine avea ghişeu avea putere. Degeaba făceai o cerere la şef dacă omul de la ghişeu nu ţi-o primea. Rămâneai cu cererea în braţe. Degeaba îţi aproba şeful cererea dacă omul de la ghişeu nu ţi-o dădea înapoi. Rămâneai cu dreptatea dată, dar nereperată. Aşa că dacă puneai mâna pe un ghişeu, te făceai om pe viaţă. Iată, tata dezvoltase un ghişeu, şi ce ghişeu! Ghişeul cu circuit închis al revistelor franţuzeşti. Ghişeul de care aveau nevoie toate mărimile comuniste ale oraşului, adică oamenii puterii. Încet-încet, tata a devenit foarte influent, foarte important, aproape la fel de important ca măcelarul

sau băcanul. El, care era un proscris, nemembru de partid, trimis la munca de jos, ajunsese să aibă tot oraşul la picioare. Puterea lui nu se exercita propriu-zis prin nomenclaturiştii locali – cu care intra rar în contact, pe unii nici nu-i cunoştea –, ci prin soţiile şi fiicele lor, cu care intra în contact când le dădea revista, adică săptămânal. Păi cine mai avea intrare când voia muşchii lui la soţia primului secretar, a şefului Securităţii, Miliţiei, Procuraturii etc.? Nimeni. Doar tata. Când m-am îmbolnăvit de hepatită, a dat telefon chiar soţia primului secretar, iar soţia directorului spitalului mi-a adus personal portocale. Una, că portocale nu existau şi tot spitalul a rămas cu gura căscată. (Eu aveam acasă, făcea rost tot tata.) A doua, chiar soţia directorului, în persoană, se deplasase pentru mine, un boţ cu ochi! Nimeni nu mai văzuse aşa ceva! Imediat, tot spitalul a început să danseze în jurul meu ca pe rotile. Am fost tratată ca o prinţesă. Atât de mare era puterea tatei. Tata mai făcea şi altceva: în roata revistelor, fără să ştie dirigintele PTTR, mă strecurase şi pe mine. Trei zile pe săptămână buchiseam pe litere, cu un dicţionar, reviste franţuzeşti. Aşa am învăţat franceza, fără profesor, citind *Riquiqui şi Roudoudou*.

După două luni, am fost anunţate că tata a murit. Făcuse infarct, în somn, la hotel, unde i se dăduse o cameră, la intervenţia soţiei comandantului Miliţiei. Ne-am dus la înmormântare. Mama era ca o stană de piatră, iar eu eram mai mult moartă decât vie. Strângeam în neştire muchia sicriului. „Vezi unde l-ai adus pe taică-tău?“ mi-a şoptit mama printre dinţi. „Dacă ai fi fost cuminte, n-ar fi ajuns aici, întins pe năsălie. De-acum înainte, trebuie să fii cuminte, să înveţi şi să mă asculţi. Numai eu îţi vreau binele pe lumea asta.“ Am leşinat. M-am trezit la spital. Zile întregi n-am mâncat şi n-am dormit. Cum adormeam, cum îl visam pe tata, cu zâmbetul acela senin, înspăimântător. Mă mângâia pe păr şi spunea ceva ce nu-mi aminteam niciodată, în afară de cele patru cuvinte – foarte bine, foarte bine, vorba lui de totdeauna. Era insuportabil. Aş fi vrut să mă bată, să mă chinuie, să se răzbune pentru că îl omorâsem, dar el nu făcea decât să mă mângâie. Mă duceam la şcoală ca un robot. Nu eram atentă, luam note proaste. Mama mă bătea. Curios, însă, după corecţie, mă simţeam mai bine, tata nu-mi mai apărea în faţa ochilor, la şcoală eram mai atentă. Până când iar călcam în străchini. Ştiam de-acum ce m-aşteaptă. Mama nu trebuia să mai ţipe la mine. Dintr-o privire ştiam ce vrea. Se stabilise un cod între noi. Mă aşezam singură cu faţa în jos, pe pat. După bătaie, parcă mi se lua o perdea de pe ochi şi, câteva zile sau săptămâni chiar, trăiam viaţa normal, mă bucuram, râdeam. Aşa am dus-o până prin clasa a şaptea, când mama s-a îmbolnăvit,

a făcut o criză de apendicită şi s-a operat. Am îngrijit-o şi eu cum am putut. I-am dus mâncare, haine. Când a ieşit din spital, era schimbată. N-a trecut mult şi am luat din nou o notă proastă la matematică, nu m-am înţeles niciodată cu matematica. M-am dus acasă, i-am spus. S-a uitat la mine. Am dat să mă aşez pe pat, dar ea m-a oprit. „Eşti fetiţă mare acum, ţi-am dat destule lecţii. Sper că ştii unde greşeşti şi că vrei să te corectezi. O să-ţi pun meditator, un domn foarte drăguţ, grizonant, o să-ţi placă...“ Şi mi-a aruncat o uitătură parşivă, pe care n-am s-o uit. Ani de zile m-a terorizat „domnul drăguţ“ cu matematica şi cu avansurile lui libidinoase. Trăia cu mama încă de când tata era în viaţă, îl uram de moarte. E singurul bărbat pe care l-am urât cu adevărat. De-atunci, mama nu m-a mai bătut, dar între noi n-a fost niciodată o înţelegere adevărată. Tot timpul îmi reproşa ba una, ba alta. Am luat-o aşa cum e, persoana care mi-a dat viaţă. O adusesem la New York să aibă grijă de copii. Când lucrurile au început să şchioapete cu Coothert-nepotul – începusem să mă plictisesc de el, nu prea mai aveam de lucru, ieşea scandal cu ceilalţi angajaţi ai firmei – şi am luat hotărârea să mă întorc în ţară, mama a făcut un circ întreg, că nu mă gândesc la viitorul copiilor, că am găsit un bărbat în România şi alte prostii dintr-astea. Eu aveam un bărbat în România, un avocat, făceam naveta din ce în ce mai des, dar îl găsisem pentru că voiam să mă repatriez şi nu invers, nu mă repatriam pentru că-l găsisem pe el. Înţelegi diferenţa? Dacă voiam să profesez în România, să-mi dau examenul de intrare în Barou, să intru în *business*, pe cine trebuia să găsesc? La început, cel puţin. Un avocat, normal. Acum sunt asociată la casa lui de avocatură. Nu-i dau numele ca să nu-i fac reclamă. Tot timpul mama mă suspectează că umblu cu bărbaţi. Dacă ar şti că umblu şi cu femei, ar înnebuni de tot. Bine, nu sunt o lesbiană adevărată, adică nu fac sex numai cu femeile, nici pe departe. Doar din când în când... Dacă se iveşte ocazia... *By choice*...

Dar înainte de repatriere[11], am început „să-i atac“ pe românii expatriaţi... Vreau să spun pe românii oficiali, pe diplomaţi, că restul, diaspora, nu-mi putea fi de folos la repatriere. Diaspora era drăguţă, aveam câţiva prieteni printre ei, dar eu aveam acum nevoie de prieteni printre românii cu relaţii în ţară. Or, ăştia erau diplomaţii, o specie aparte, nu ştiu dacă ai întâlnit vreunul. Sunt eleganţi, afabili, onctuoşi, unii sunt foarte inteligenţi, nu te contrazic niciodată, când îi întrebi ceva, răspund într-un fel aparte, nici da, nici nu, se feresc de răspunsuri tranşante. Fiecare avea conexiunile lui la Bucureşti, că doar n-ajunsese aşa, din senin, la New York. De aceea se impunea să intru puţin în mediul lor. Ca să sondez terenul, m-am culcat cu

unul dintre ei, un tânăr înalt şi brunet, l-am... „achiziţionat“ din Queens, de ziua onomastică a unei prietene, care m-a chemat special să-l cunosc. În aceeaşi seară, l-am luat acasă, l-am omenit, că sunt cam săraci, m-a uimit când mi-a spus că nici asigurare medicală n-au. Îţi dai seama în ce poziţie îi pune statul român, pentru că un funcţionar de stat fără asigurare medicală, mai ales într-o ţară străină, este un funcţionar vulnerabil. Se văita că, la întâlnirile cu colegii din alte ţări, trebuie să mintă că are salariu dublu, altfel ar părea ridicol şi ar strica imaginea ţării. Îi alergau, ca pe hoţii de cai, la tot felul de acţiuni, întâlniri, vizite din ţară, totul cu logistică puţină, fonduri de protocol aproape zero, unde?, în America, ţară spre care, nu-i aşa, ne-am reorientat politica externă după decembrie 1989. Fondurile de protocol erau hotărâte la Bucureşti de nişte contabili, şi nu de responsabilii politici ai Centralei, în funcţie de priorităţile de politică externă, cum ar fi fost normal. Uneori dădeau şi bani din buzunar, ca să iasă bine, să fie şefii mulţumiţi. Le e cam frică unora de alţii şi, paradoxal, mai ales şefilor de subalterni. Spre deosebire de alte instituţii, în diplomaţie, prin rotaţie, un subaltern de azi poate să devină şef mâine – şi invers. E altfel ca în armată, unde frica e, să zic aşa, legiferată sub formă de ierarhie militară, statuată în regulamente clare. Nu, după cum spunea băiatul ăsta, în diplomaţie frica e perversă, pentru că nu-şi ştiu gradele unii altora. Slugărnicia se poate deci întoarce oricând să-ţi înfigă cuţitul pe la spate. Sunt ierarhii nevăzute, nu ştii niciodată cine e şeful cui. Culmea e că uneori nici ei nu ştiu. În diplomaţie, se zice, să nu dai cu piciorul nici într-un câine, că nu ştii unde duce lanţul... Dar tuturor, diplomaţi, subalterni sau şefi, le e frică de personalul tehnico-administrativ, intendenţii, şoferii, secretarele, care, de obicei, sunt şi soţ-soţie! Ăştia fac şi desfac totul, îl fac *sandwich* pe diplomat, chiar şi pe şeful de misiune, îl mănâncă pe pâine... Sunt şi câţiva educaţi şi cu bun-simţ în acest personal tehnico-administrativ, dar prea puţini, cei mai mulţi sunt de o obrăznicie şi un tupeu fără seamăn pentru că fiecare are câte o pilă la Bucureşti, de care e legat în cele mai diverse moduri oculte, inclusiv prin cotizaţie în bani şi produse. Evident că nu li se întâmplă nimic, rămân la post bine-mersi, ani în şir, de-i uită Dumnezeu... deşi se vede de la o poştă nu numai că n-ar avea ce să caute în serviciul extern, dar n-ar avea ce să caute în serviciul public nici măcar la Ciorogârla. Există sute de şoferi şi sute de secretare în ţară care ar şti să se comporte cum trebuie în serviciul extern, dar nu-i trimite nimeni, nu fac parte din sistem... Care sistem? Sistemul PCR. Pile, Conexiuni, Relaţii. Bineînţeles că a rămas în vigoare, tu ce crezi? Este unul dintre cele mai conservative sisteme post-revoluţionare. Toţi miniştrii de Externe de după decembrie ’89, deşi fiecare a venit agitând stindardul reformării instituţiei, au sfârşit prin a fi

„reformaţi“ *ei* de către canonul MAE, fezandaţi, împachetaţi frumos, legaţi cu funduliţă tricoloră şi puşi la vitrină, la reprezentare. Bineînţeles că nimeni nu recunoaşte încremenirea în proiect, din contră, fiecare se laudă, la plecare, că lasă un minister reformat şi restructurat, adică „la cheie“. Care cheie, frate? Cheia sol, fa, si, la, do, poate. Băiatul ăsta, care era secretar sau referent la Misiunea de pe lângă ONU, m-a invitat la recepţia de 1 Decembrie. Normal că m-am dus, asta şi urmăream, să socializez cât mai mult. Am luat cu mine o vecină, tot româncă, din Astoria, locuia şi ea tot pe Skillman Avenue, unde mă mutasem după ce Coothert-nepotul mi-a dat de înţeles că trebuie să plec. Era simpatică, dar urâţică, nu eram în pericol să-mi facă niciun pic de concurenţă, o cunoscusem într-o seară la un restaurant cochet, *Cornel's Garden*, ţinut de un machedon simpatic, unul Cornel Carasimu, plecat din Constanţa, care avea câte o vorbă bună pentru fiecare, te simţeai bine când vorbeai cu el. Tot acolo i-am cunoscut şi pe Grigore Culian, directorul ziarului românesc *New York Magazin*, foarte iubit în comunitate, şi pe Nicu Brăileanu, o namilă de om cu suflet de copil, Lya şi Costel Barbu, doi oameni de zahăr, doctorul Dan Acaru, un fel de tătuc care îi ajuta pe toţi cu consultaţii gratis şi medicamente, alt doctor, Liviu Georgescu, poet de mâna-ntâi, Adrian Sângeorzan, ginecolog şi scriitor, Sarkisian, de la care cumpăram mezeluri şi brânzeturi cu gust românesc, mai dădea şi pe veresie din când în când, Gina şi George Buiuc, cu bijuterii şi opere de artă, se prinsese America de ei, dar jinduiau şi după România. Dincoace, la recepţie, era o adunare tot aşa, respectabilă, decentă, nu mai făcea nimeni scandal, venise un consul general nou, care îi liniştise pe toţi, inclusiv pe foştii disidenţi, care, în treacăt fie spus, nu se deosebeau deloc de cei din ţară, aducând cu ei în America toate tarele care îi apasă şi în România. Cert este că nu mai dădea nimeni cu roşii în consulat, cum se întâmplase pe vremea lui Ceauşescu, se ştia că nou-venitul fusese ziarist şi militase încă din ’90 pentru aderarea la NATO. Nu era membru al niciunui partid, se baza doar pe performanţa de a-i fi reunit pe toţi românii sub acoperişul Consulatului – ceea ce i-a fost fatal: la schimbarea guvernului, a fost imediat retras. Degeaba i-a luat diaspora apărarea, s-au scris scrisori publice de protest la Bucureşti – să nu fie retras, din contră, să fie felicitat –, degeaba l-a felicitat şi primarul Giuliani pentru servicii excepţionale aduse colaborării româno-americane, pur şi simplu l-au retras înainte de termen, şi de la New York, şi de la Los Angeles, unde îl trimiseseră tot la presiunea diasporei. Ironia păţaniei ăstuia este că, deşi militase public, încă din ianuarie ’90, pentru intrarea ţării în NATO – şi încă fusese unul dintre liderii de opinie pe tema asta –, a fost pus pe liber, de cine crezi? Tocmai de cei care se opuseseră la vremea respectivă aderării la NATO şi veniseră acum la

putere!! Apoi, la întoarcerea în ţară, nu i s-a găsit niciun loc în Centrală, aşa că l-au lăsat pe drumuri... Frumos, nu? Româneşte, sută la sută. În orice caz, eu am luat păţania lui ca pe o lecţie despre cum merg treburile în ţară, ce primează în ochii autorităţilor: serviciile personale (financiare sau de orice altă natură), aduse şefilor şi responsabililor politici, înainte de orice calitate profesională. Şi m-am lămurit, am tras concluziile de rigoare. *À bon entendeur, salut! Anyway*...

Şi am intrat în salonul unde avea loc recepţia. Pe mese, bucate bune, româneşti, aduse, aveam să aflu, tot de Carasimu. Tânărul ăsta care mă invitase, referentul, nu ştiu dacă avea treizeci de ani, m-a surprins neplăcut toată seara, era foarte distant, părea că se fereşte de colegi să fie văzut cu mine, deşi era burlac, îmi venea să-l trag de mânecă şi să-i şoptesc, *hello*, ţi-aduci aminte, aseară, cum stăteai cu chiloţii în vine în faţa mea?, dar l-am lăsat. Altfel, erau români de toate felurile, şi mai buni, şi mai răi. Ca peste tot, ca şi în ţară, şi acolo puneau ţara la cale. Fiecare avea altă soluţie de rezolvare a problemelor. Eu ştiam din experienţa proprie, viaţa de transfug e complicată, unii, care s-au ratat, înjură de-a valma, guvernanţi, opoziţie, nici ei nu mai ştiu pe cine, alţii, care s-au ajuns, dimpotrivă, laudă de-a valma pe-aceiaşi, guvernanţi, opoziţie, ce să-i faci, popor emoţional, umoral, şi în ţară, şi în America, şi peste tot. Ceauşescu a mai trimis şi el diverse *cozi de topor* cu misiunea de a-i dezbina, de a-i compromite – unul dintre cele mai antiromâneşti acte la care s-a dedat, ceea ce, de exemplu, Kadar nu a făcut cu ungurii transfugi. Şi ne mai întrebăm de ce comunităţile române sunt atât de dezbinate!... Autorităţile locale nu ştiu niciodată cu cine să vorbească în numele comunităţii româneşti, cu cine să organizeze acţiuni comune, *who is in charge here? Nobody or everybody, as you like it*... Sunt şi nuclee de lume bună, oameni serioşi, unii participă, alţii se ţin deoparte, refuzând orice contact cu alţi români, şi-au creat un univers al lor, cu americanii, cu afacerile, cu arta, cu ştiinţa, şi-şi văd de treabă, deşi nu sunt pe deplin fericiţi, cum nu eram nici eu, pentru că locul românilor este între români, dar între care români? Ăsta pare a fi blestemul nostru. Cum zicea şi Cioran, că iar mă întorc la el – românul nu e în stare să acţioneze solidar cu alţi români, potrivit unei şcoli de gândire, el se salvează individual, de cele mai multe ori *împotriva* celorlalţi... Crede el că se salvează!.... Poate el, Cioran, s-a salvat – vezi, prin comparaţie, cazul Ţuţea, care a rămas în ţară şi a murit în mizerie –, sau Brâncuşi, sau Caragiale, sau Enescu, sau Eliade, sau Palade, dar cam atât. Uită-te şi prin ţară, cum se ridică unul, cum se găsesc o mulţime care să-i dea la cap, unii chiar (sau mai ales) dintre prieteni... Şi

în străinătate lucrurile se petrec cam la fel. Românii, pe unde se întâlnesc, se faultează cât cuprinde. De-aia cei valoroşi îşi caută medii neromâneşti, deşi, în adâncul sufletului, sunt, repet, nefericiţi, pentru că metafizica lor suferă, identitatea lor fiind românească – şi nu americană, germană sau franceză. Cât de mult am rezona noi cu popoarele astea, suntem totuşi alt popor, avem felul nostru specific de a simţi lucrurile, de a concepe fericirea. Dar n-ai ce-i face, decât să te tragă ai tăi mereu la fund, mai bine fugi în străinătate şi te adaptezi perpetuu, ca Sisif.

Petrecerea naţională era în toi, făceam tururi pe la diverse grupuri de invitaţi, totuşi mă ataşasem de grupul meu de avocaţi, cei trei de care ţi-am vorbit mai înainte, cu care vizitam *L'Oro di Napoli*. Robert iar mă tachina în stilul lui sarcastic, speram ca măcar de Ziua Naţională să fie mai decis, dar nu părea, aşa că mă hotărâsem să schimb azimutul, când intră în vorbă un tip cu burtică, costum Armani, ghiul pe mână, şi se prezintă drept consul economic. Din vorbă-n vorbă, reiese că misiunea i se termină peste o lună şi pleacă în ţară. Am devenit mai atentă. Putea să fie o resursă profitabilă. Imediat am schimbat cărţi de vizită. „Păi şi eu plec, mă repatriez!“ i-am surâs şăgalnic şi m-am atins din întâmplare de cotul lui. „Atunci trebuie să fim prieteni. Vă pot da un CD cu oportunităţile din ţară...“ mi-a replicat el, zâmbind cu subînţeles. „Ah, mă interesează, îl aveţi la dumneavoastră?...“ „Nu, de Ziua Naţională nu port CD-uri în buzunar. Dar veniţi cu mine...“ L-am urmat în lift, unde ne-am privit lung, în tăcere, apoi în birou. Avea o bibliotecă plină de pantofi, promova industria textilă. „Frumoşi pantofi, sunt toţi ai dumneavoastră?“ „Nu, sunt mostre...“ Am izbucnit amândoi în râs. A scotocit după CD, mi l-a întins cu un zâmbet maliţios. „Acum sunteţi înarmată...“ „Nu pe cât aş vrea...“ „Ne putem vedea mâine seară, am multe relaţii în ţară...“ L-am privit printre gene. „Dacă aveţi timp...“ „Sunt sigur că voi găsi timp...“ „Şi eu sunt sigură că merită...“ A făcut o pauză, s-a apropiat şi ne-am sărutat, aşa, prieteneşte. În lift, ne-am sărutat din nou, de data asta pe gură. Când s-au tras uşile şi am intrat în sala de recepţie, eram, din nou, cât se poate de protocolari. Am înţeles ulterior că, în diplomaţie, cel mai important este să salvezi aparenţele. Dar, a doua zi, aparenţele n-au mai contat, pentru că m-a convocat tot la consulat; părea, spre deosebire de referent, că n-are nicio jenă să fie văzut cu o femeie, la 9 seara, în holul instituţiei, cu nevasta şi copiii locuind în aceeaşi clădire, nu se ferea nici de colegi, nici de portari, mi-am dat seama că e cam fanfaron, dar nu conta. Era uns cu multe alifii, asta era important. M-a dus la un restaurant grecesc, se purta dezinvolt, ca un om de-al casei. Mi-a cumpărat flori, era foarte

galant, am mai vorbit de una, de alta, era persuasiv şi alunecos. Ca să mă dea gata, mi-a făcut tot felul de confidenţe şocante, părea că nu-i pasă. Mi-a povestit, între altele, că, uneori, plasa femei la şefi aflaţi în vizită, se ocupa mai ales cu concursuri de *miss*, făcea parte din noua strategie de politică externă... vindea băuturi la restaurantele româneşti, cumpărate *tax-free* de la *shop*-ul diplomaţilor, împărţea diferenţa cu patronii, lua comisioane pentru conexiunile pe care le făcea americanilor care voiau să facă afaceri în ţară, din care mai mituia şefi prin Bucureşti etc. De la restaurant, am plecat direct la un hotel, *Red Inn*, unde deja rezervase o cameră. Avea brăţară de aur pe mână şi chiloţi Calvin Klein, de care era foarte mândru. Făcea *cunnilingus* perfect, îi ţineam capul între picioare minute întregi. Apoi ne-am văzut de mai multe ori, îmi povestea ce e prin ţară, ce tipi cunoaşte, de fiecare dată terminam la hotel. Între două şedinţe de sex, mi-a povestit cum îşi prelungise el, cu şase luni în urmă, misiunea. Hazliu de tot. Se culca, în concedii, la Bucureşti, cu consiliera ministrului Comerţului, pe care ulterior am cunoscut-o şi eu, Doamne, ce mică e lumea, acum e subalterna mea la *Fundaţia pentru sprijinirea tineretului*, şi fata asta i-a băgat ministrului sub nas o hârtie cu alte date calendaristice, ministrul a semnat şi pe urmă ea a şters frumos respectivele cifre, a pus altele şi a reieşit că minstrul i-a prelungit misiunea cu şase luni. Bună, nu? Mi-a plăcut de el, era o licheluţă descurcăreaţă. Eh, bineînţeles, ştiam că şi despre mine va povesti altora, ceea ce a şi făcut, la puţin timp după ce am ajuns în România, măgarul... Dar atunci n-aveam ce face. Aveam nevoie de el ca să mă introducă. Se lăuda că are legături şi cu o consilieră prezidenţială... Alteori se lăuda că lucrează pentru nu ştiu ce Serviciu secret. Aici m-a lăsat cu gura căscată. Toate ca toate, dar să te autodeconspiri ca să dai gata o femeie, fie chiar şi o femeie ca mine, asta mi s-a părut fabulos! Probabil că nu lucra pentru niciun Serviciu secret, dar m-am întrebat, în treacăt, ce părere o fi având adevăratul Serviciu secret de tot comportamentul lui! Sau nici pe ei nu-i interesa, nu le păsa de reputaţia lor, nu ştiu... Cert este că îi mergea bine şi eu profitam. Mă scotea din când în când la sindrofii cu românii, se fălea cu mine, punctul lui slab era grandomania, de care profitam. Cumpăram şi eu diverse lucruri *tax-free*, un covor, un pat, pe cardul lui. Când am ajuns amândoi în ţară, iarăşi mă chema la diverse întâlniri, era un individ foarte social, am cunoscut tot felul de oameni de afaceri autohtoni, tipi bine, a încercat chiar să mă plaseze cuiva, am refuzat, puteam să mă plasez şi singură... Ulterior l-au avansat consul general la Atena, cu toate că nu era de carieră. Fanar după Fanar, într-o veselie... Mâine-poimâine, îl văd ambasador. Încă o dată mi-am dat seama că nu contează prestaţia în serviciul public, ci pe cine cunoşti şi ce servicii personale, chiar sexuale,

aduci cui trebuie. O lecţie bună pentru mine. Bineînţeles, nu stăteam eu numai în el... El era, să zic aşa, pe partea de New York şi era mic. Însă eu plecam uneori la Washington, să mă întâlnesc chiar cu ambasadorul. Nu pot să-ţi spun cine e... E tabu. Şi el venea uneori la New York, mă mai vizita, umbla mult, spre deosebire de alţi omologi, era foarte dinamic. Un sportiv, ăştia îmi plac mie cel mai mult, tot din tânăra generaţie, cu conexiuni sus-puse, sus de tot, i-am făcut două-trei avansuri, a percutat imediat. După asta, la mai multe întruniri de afaceri, m-a dat exemplu pe chestia repatrierii tineretului de succes, mi-a făcut lobby, în ţară a dat telefoane pentru mine, a fost un domn, nu zic. În politică nu găseşti bărbaţi care să intervină pentru tine dacă nu te culci cu ei, e o lege implacabilă a junglei sociale. Oamenii politici sunt prădătorii societăţii moderne. Aveam eu New York University, dar la ce-mi folosea dacă nu mă culcam cu ei? Îmi spuneau tot timpul: „Repatriere – repatriere, dar aşa, în gol?“. Eh, i-am luat la rând!... Asta e o gândire masculină, trivială, mă faci să râd, dragule!... Nu i-am luat la niciun rând, i-am luat... simultan, poftim, acum ce mai zici? Nu, nu ştiau unul de altul... ambasadorul şi consulul economic. De data asta m-am ferit să mai colportez informaţii, n-am mai repetat greşeala din Bosnia. Şi chiar dacă bănuiau ei ceva unul despre celălalt, nu era un capăt de ţară. Sau poate lucrau mână-n mână, nu ştiu... Deşi cel mai probabil este că nu le păsa. Diplomaţii nu sunt genul de oameni care să-şi facă prea multe scrupule. În numele interesului naţional, e permis orice, nu-i aşa? Aşa am refăcut contactele cu România.

Fantezia mea favorită? Am mai multe. Cred că ţi-ai dat seama, mă excit destul de uşor, aşa că am o fantezie ultraspecială, peste medie, care îmi aduce un ceva în plus. Nici cu gândul n-o gândeşti. Să ţi-o spun? Fie. Ţi-am spus atâtea, că nu mai contează... Oricum, în noile condiţii... n-ai cum să mai profiţi de ea. Uite: iei un sac mare de plastic, din acelea în care se bagă morţii la morgă. Dar trebuie să fie neapărat transparent, să se vadă prin el. Cu o foarfecă tai un rondou cam de mărimea unui fund de pahar. Apoi îmi porunceşti să intru, goală, în sac, îl lipeşti pe o latură, etanş, cu o bandă de scotch şi astupi rondoul cu palma. Când încep să nu mai am aer, să mă agit înăuntru, să te rog, să te implor să nu mă sufoci, să nu mă omori, tu mă refuzi cu un rânjet sardonic şi mai aştepţi puţin până chiar sunt pe punctul să leşin. În momentul acela, iei palma de pe rondou, laşi aerul să intre şi-mi revin câteva secunde, dar nu prea mult, să nu-mi revin de tot, să-mi revin doar puţin, cât să nu leşin. Apoi intri în mine dintr-o mişcare. În felul ăsta, astupi iar rondoul, rămâi aşa, nemişcat, până iar sunt pe punctul să leşin.

Atunci te extragi, laşi aerul să intre prin rondou. Apoi iar intri şi-mi iei aerul, până aproape să leşin, iar te extragi... şi tot aşa. În scurt timp aş avea un orgasm de neconceput altfel, un orgasm total, *ultim ultimorum*, care m-ar învia din morţi. Leşinul şi orgasmul fac casă bună, ştii... Nu, n-am făcut-o cu nimeni, iar dacă o dezvălui cuiva, acel cineva nu mă mai excită. Ar fi o idee s-o scrii tu în carte, în felul ăsta se află. Lasă-i să mă viseze. Parcă văd cum unii vor începe să propună aşa ceva partenerelor lor şi cum vor primi câte o palmă sau câte o geantă în cap, ha! Deşi unor femei s-ar putea să le surâdă ideea, mai ştii... Doar nu sunt eu singura pe lumea asta. Sunt femei care caută animalitatea bărbatului. Sunt altele care caută bani, altele influenţă, altele putere[12]. Ce mă deosebeşte pe mine de ele este că eu le caut pe toate în aceeaşi persoană. Uneori m-apucă disperarea, nimeni nu mă va iubi aşa cum vreau eu, necondiţionat, deşi, sunt sigură, m-am intersectat şi cu dintr-ăştia, dar cum să-i recunoşti? Ăla care te iubeşte cu adevărat şi-ţi iartă orice calcă cel mai des în străchini. Şi-atunci, iarăşi mă întorc şi spun că iubirea unui bărbat este o detenţie pe care nu pot s-o suport, nu pot s-o suport, înţelegi? Şi recad în nisipurile mişcătoare ale amanţilor... de-o zi, de-o oră, de-o clipă...

Odată, la un *duty free*, pe Kennedy, am vrut să cumpăr un parfum şi secţia era închisă. Adică, de ce închisă? Când vin eu, nicio secţie n-are voie să fie închisă! Am bătut din picior, am ţipat la manager. Bineînţeles că a scos cheile, a deschis vitrina şi mi-a dat parfumul. Deci avea cheile! *Am ştiut, am ştiut!* Eu nu mă înşel niciodată. Altă dată trebuia să-mi aranjez părul, nu puteam să ajung la Bucureşti aşa, dar eram în criză de timp, pleca avionul. Am schimbat pe loc, în aeroport, zborul, din Bucureşti în Budapesta. Am făcut escală, câteva ore, la Budapesta, m-am dus la coafor, m-am aranjat frumos, am luat avionul şi-am ajuns la Bucureşti, ca lumea. Zborurile, aeroporturile, avioanele fac parte din hrana mea. Azi sunt la Paris, mâine la Madrid, poimâine în Cipru şi tot aşa, sunt un *globe-trotter* al cerului. În America, la firmă, eram cunoscută pentru plăcerea de a călători, Coothert-nepotul mă trimitea peste tot, să am un prim contact cu clienţii, eram singura care nu făceam nazuri la deplasări, cât ar fi fost de lungi. Europa, bineînţeles, o mâncam pe pâine, ceea ce pe ei îi cam scotea din papucii lor confortabili de americani izolaţionişti. Cum să dau eu cu piciorul la aeroporturi, care sunt o aglomeraţie de bărbaţi extraordinar de ofertantă?! Toate naţiile îşi dau întâlnire pe pistă, e o mină de aur. De când am venit în Europa, zbor mai mult cu Austrian Airlines. Are stewardese blonde, parcă trase la indigo, de unde am dedus că pasagerilor care aleg această companie

le plac blondele, deci e sigur că le voi atrage şi eu atenţia. Şi nu m-am înşelat. Repede îmi fac prieteni, oriunde aş zbura, trăiesc clipa... Nu e vorba de iubire, ci de clipă... Iubirea e altceva... e mult mai complicat... e ca... zborul avionului, are faze. Pe când clipa n-are faze. Am teoria mea, desigur. Decolarea şi aterizarea sunt cele mai periculoase. Primele luni ale iubirii sunt cruciale. Orice mic accident de bord poate avea efect catastrofal, din cauză că avionul se află prea aproape de sol, nu are altitudine şi, la cea mai mică destabilizare, nu mai e timp să fie redresat, adică iubirea nu a acumulat suficientă altitudine, repede se poate zdrobi. Palierul zborului de croazieră e altceva. Deşi nu lipsit de turbulenţe, este cel mai sigur. Iubirea a acumulat suficientă altitudine – 11.000 de metri nu sunt de colea – şi chiar dacă se întâmplă un mic accident, nu poate dezechilibra fatal cuplul. Însă la aterizare e acelaşi pericol ca şi la decolare, chiar mai mare, dar nimeni nu ştie, de aceea iubirile trebuie terminate ca o aterizare lină. Aşa cum un avion nu poate să zboare la nesfârşit, nicio iubire nu poate să dureze la nesfârşit. Dar pentru ca protagoniştii să nu rămână traumatizaţi pe viaţă din cauza unei despărţiri bruşte, să nu se dezintegreze, trebuie o aterizare lină. Aşa că iubirea e în pericol mare şi când îşi ia zborul, şi când, obosită, se lasă înapoi, pe pământ. Iar dacă o loveşte un trăsnet, atunci e fatal. Am urmărit şi eu povestea morţii poetului şi a sinuciderii soţiei lui, balerina. Recunosc că m-a şocat. După mai mult de 4.000 de ani, Radames este închis din nou în cripta morţii şi Aida i se alătură pentru a muri împreună. Nu i-am cunoscut personal, vreau să spun, pe poet şi pe balerină, erau din altă generaţie. Dar chiar şi eu, vestala lui Eros, am rămas interzisă, cei doi au fost, fără îndoială, zei ai iubirii. Până şi Biserica s-a înclinat uimită şi le-a dat derogare. Ce să mai spun... În secolul XXI, un asemenea gest definitiv... O femeie care m-a învins.

Eu n-aş putea să mă sinucid pentru niciun bărbat. Pentru că eu văd problema uşor altfel. Eu îmi idealizez partenerul exact cât trebuie, mă opresc când trebuie, ca după asta să nu cad din deziluzie în deziluzie, câte-o pernă, cîte-o pernă, până ajung pe cimentul rece... Nu. Eu *nu-i dau timp* să mă deziluzioneze, prin asta salvându-l în ochii mei şi în propriii lui ochi. Deci eu sunt mult mai înţeleaptă decât alte femei, eu nu împing relaţia la limita perisabilităţii fiinţei bărbatului. Eu ador acea clipă doar, în care bărbatul este la apogeu, la strălucirea maximă a fiinţei lui, clipa lui de maximă beatitudine, când, făcând dragoste cu el, îl transform în împăratul lumii şi acolo îl las în memoria mea, acea fotogramă o îngheţ dintr-un film care, altfel, s-ar termina inevitabil tragic, de cele mai multe ori grotesc.

Morala nu e mai e la modă în ziua de azi, dar te-aş întreba cine e mai morală, ha, aceea care ignoră cu bună ştiinţă desfăşurarea inexorabil hidoasă a filmului sau eu, care, cu curaj şi onestitate, tai filmul când trebuie, mai bine zis îl încep şi-l termin cu finalul – *climaxul* şi dulcea *eutanasie*, într-o singură şedinţă? Cine respectă cu adevărat filosofia cuplului şi decupează mai bine esenţa vieţii în doi, femeile care duc inevitabil cuplul în stare vegetală, în moarte clinică, sau eu, care fac din viaţa cuplului, chiar dacă secvenţial, chiar dacă de fiecare dată cu alt bărbat, o sărbătoare continuă? Păi, da, tot un fel de *ars poetica*, dar nu sexuală, ci motivaţională... Nu acţionez niciodată fără motiv. Eu am sistem de gândire, dragule...

Ştiai cine a fost tatăl Afroditei? Sigur, s-a născut din spuma mării, deci n-a avut mamă; dar tată? Nu, Zeus nu era taică-său, era nepotul. Chiar aşa, doar nepotul! Tatăl Afroditei (sau dacă preferi Venus) a fost Uranus, căruia fiu-său, Cronos – îndemnat de maică-sa, Geea, un fel de Lorena Bobbit din Antichitate –, i-a tăiat penisul, care a căzut în mare. Şi, din spuma învolburată, a ieşit Afrodita. Deci Afrodita era soră, după tată, cu Cronos, tatăl lui Zeus, deci era mătuşa lui Zeus. Bun. Deci ea n-a avut mamă. Asta spune multe. (Nici eu n-am prea avut mamă, dacă stau bine să mă gândesc...) Păi, e relevant, pentru că a moştenit doar de la taică-său – inteligenţa masculină, machiavelică. Apoi, şi-a pus o centură fermecată, foarte important accesoriu, şi a sedus toţi bărbaţii, după ce, în prealabil, şi-a luat un soţ urât ca noaptea şi handicapat pe deasupra, dar talentat până la Dumnezeu, care muncea zi şi noapte pentru ea, unul pe nume Hefaistos. Îi făcea brăţări şi podoabe, un artist închis în turnul lui de fildeş, normal că o diviniza, pentru că alte femei nu mai vedea, adâncit în arta lui, iar ea era cea mai frumoasă femeie. Şi-a asigurat spatele cu acest Hefaistos, care, pe deasupra, era şi mult mai tânăr, ei plăcându-i tineretul, mândria ţării. De fapt, Hefaistos îi era strănepot, tatăl lui fiind chiar Zeus. E tare, nu? Cine a mai reuşit performanţa de a-i fi în acelaşi timp şi mătuşă şi noră lui Zeus, stăpânul Olimpului? Cum s-ar zice, l-a îmbobinat de tot... În plus, Afrodita mai era şi mătuşa lui Poseidon şi a lui Hades, ceilalţi fraţi ai lui Zeus; prin ei avea influenţă şi asupra oceanului planetar şi asupra infernului. Iar Zeus, pe lângă că era şeful tuturor, mai avea în subordine directă cerul, oamenii şi ordinea socială! Adică Poliţia! Practic, femeia avea totul sub control, era fixată, nu putea nimeni s-o clintească din loc! Cât o fi fost de frumoasă nu ştiu, dar cu asemenea pile, îţi dai seama, a fost decretată uşor zeiţa dragostei şi a frumuseţii de către nepoţii ei şi acoliţii lor, o lovitură de imagine

simplă, dar care a făcut legendă, blondă cum era. Normal că, în condiţiile astea, îşi putea permite orice. Putea să se culce cu cine vrea, din pură plăcere şi nu obligată de interes, muritor, nemuritor, nu mai conta, inclusiv Adonis, frumosul diafan, a trecut prin patul ei... Apoi, Dionysos, frate cu bărbatu-său, deci şi cumnat, şi amant; Hermes, cu serviciile lui secrete cu tot, sub formă de comunicaţii şi comerţ, alt cumnat şi amant, un hermafrodit care era şi tatăl copilului ei, nimeni altul decât bucălatul Eros; Ares, zeul războiului (cine are Armata are totul, până nu pune Infanteria piciorul...), care, mai mult ca sigur, era un dur şi un sadic, deci amantul feroce! Ce-şi mai putea dori? I-a jucat pe toţi pe degete, ca la carte, în foi de viţă! Îmi place femeia asta, zău, a ştiut ce-a vrut de la viaţă!... De-asta a şi rămas nemuritoare, ha!...

Bucureştiul îmi place din mai multe motive. Are metafizica lui urbană, are locuri foarte frumoase, nu e nevoie să le alegi pe cele urâte. Peste tot, în toate oraşele lumii, sunt şi locuri frumoase, şi locuri urâte sau rău famate. Bucureştiul nu face excepţie. Dar face excepţie din alt punct de vedere, este capitala sufletului meu şi această situaţie nu am cum s-o negociez. Da, închipuieşte-ţi că am şi eu suflet.... Pe de altă parte, are una din cele mai bogate vieţi secrete din toată Europa. Peisajul e frumos, dar viaţa adevărată are loc în spatele uşilor închise. Îmi place, e mediul meu. Am bani, sunt asociată la o firmă respectabilă de avocatură, eu aduc cele mai multe comenzi, asta e important. În România se poate trăi foarte bine dacă ai bani. Dacă n-ai bani, nu se poate trăi bine nicăieri. Aşa că unde-i problema? În plus, aici, lucrurile sunt mult mai clare, mai tranşante decât în străinătate. Nu e cu apropouri, nu se pierde timpul, se merge direct la ţintă, pe scurtătură. La banca la care m-am angajat prima dată, după ce m-am întors în ţară, preşedintele m-a întrebat din capul locului: „Te culci cu mine, ca să rezolvăm din start eventualele probleme profesionale dintre noi?“. M-am blocat, surprinsă de rapiditatea propunerii. Nu mă aşteptam să fie atât de direct. Dar el a înţeles din mirarea mea că răspunsul e negativ. „Bine, dacă nu vrei, nu e nicio problemă. Stai liniştită, nu ţi se va întâmpla nimic rău. Dar dacă aflu că te-ai culcat cu vreun coleg, cu vreun angajat de-al nostru, te concediez pe loc, să nu zici că nu ţi-am spus.“ *Fair enough*, mi-am zis. Şi mă hotărâsem să joc corect pentru că aveam nevoie de *job*. Numai că şeful meu direct, de la Direcţia Juridică, îmi făcea înadins viaţa amară zi de zi. Ce să fac? M-aş fi dus cu el din prima, era un băiat drăguţ, recunosc, îmi plac tinerii, dar îi promisesem ăluilalt că nu. Eram într-o situaţie imposibilă. Până la urmă, l-am pus să jure că nu spune la nimeni. A jurat şi am început

o aventură cu el, dar la o agapă cu amicii (dacă ar fi după mine, aş interzice alcoolul total) s-a lăudat, prostu', preşedintele a aflat şi m-a dat afară. Aproape că i-am căzut în genunchi, l-am implorat, aveam un decolteu foarte adânc şi transparent, i-am jurat că pe *el* îl alesesem la început, dar că a înţeles greşit, discrepanţă de comunicare etc. Degeaba. Tot m-a concediat. Încăpăţânat ca un catâr. Sunt şi nebuni dintr-ăştia, care fac orbiri principiale, crize de orgoliu, ca şi cum dacă m-am culcat cu un subaltern i-am smuls lui epoleţii de pe umăr. Am plecat la o firmă englezească, mă rog, aici am dat de altă belea, o să-ţi spun mai târziu. Dar am învăţat ceva din experienţa de la bancă. Va să zică, românii sunt sensibili la asemenea copilării, fac fixaţii, transpun ierarhia de serviciu în pat. De obicei, în pat, dictatorii sunt masochişti, dar dictatura a căzut, partidele sunt democratice, instituţiile sunt democratice, totul e democratic. Cum în orice bărbat cu funcţie executivă se ascunde un mic dictator, normal că sunt frustraţi, nu mai au cum să-şi exercite această... trăsătură temperamentală la serviciu. Şi-atunci, pentru compensare, devin dictatori în pat. Foarte bine, foarte bine, asta şi vreau. Mă relaxează. După o zi întreagă în care alerg cot la cot cu ei, mă confrunt cu ei, fie să capăt contracte, fie să câştig procese, într-o societate totuşi foarte masculinizată, cum e cea românească, în care, pentru a avea succes, trebuie nu numai să fii egală cu ei, trebuie să-i şi învingi, simt nevoia să redevin femeie, în sensul clasic, îmi place să mă domini. Dar ce mă enervează la cei mai mulţi este că, dacă îi las să-mi facă ce vor în intimitate, să mă controleze după bunul lor plac, au tendinţa să-mi facă ce vor, să mă controleze şi în afara patului – ceea ce este tocmai invers, după cum ţi-ai dat seama. Adică îmi place să fii dictator în intimitate, dar unii sunt atât de proşti, încât încearcă s-o facă pe cocoşii şi în public – ceea ce le e fatal. În secunda doi, i-am tăiat de pe listă. Ba le mai dau şi câte-o lecţie. Cum-necum, văd eu... De exemplu, mă culc cu subalternii sau cu prietenii lor şi, apoi, fac de-aşa natură să afle; sau mă culc cu şefii lor, cu condiţia să-i căsăpească; sau răspândesc zvonuri pe seama lor, mă culc cu vreun ordonator de credite să nu-i dea niciun ban, să aranjeze să piardă vreo licitaţie, văd eu, se găsesc soluţii. Cum să nu mai scap de *ordonator*?! Păi nu-l am la mână cu licitaţia trucată? El crede că dă dovada devotamentului total pentru mine, dovada deplinei încrederi, a complicităţii eterne dintre noi şi că, drept urmare, poate să apeleze la mine când vrea, după bunul lui plac. Lasă-l să creadă! Dacă nu mai am chef şi, totuşi, insistă, *pac la război'*! Dar n-am ajuns niciodată până acolo. Când îi decartez, toţi se retrag, cu coada între picioare. Sunt prea laşi ca să se lupte cu mine...

Dar toate astea nu le-am inventat eu. Nu sunt deloc originală, recunosc. Ţi-aduci aminte cum s-a răzbunat Salomeea pe Ioan pentru că o acuzase că ar fi fost o destrăbălată? Adică, pasămite, o acuzase pe nedrept... A dansat bine-mersi, într-o rochiţă transparentă, unduindu-şi coapsele apetisante în faţa regelui Irod, care era, din... „întâmplare“, chiar fratele şi ucigaşul tatălui ei, fostul rege Filip. Ca urmare, Irod i-a tăiat capul Botezătorului, i l-a adus pe o tipsie şi, normal, drept mulţumire, fata s-a culcat cu el. Deci sexul, ca armă a răzbunării, nu l-am inventat eu. E vechi de când lumea. Nimic nou sub soare, dragule. Trebuie doar să ştii în faţa cărui bărbat să dansezi... Un bărbat care să nu aibă prea multe scrupule. Din fericire, sunt mulţi dintr-ăştia în ziua de azi. Eu ştiu că răzbun toate femeile care nu au fost înzestrate cu darurile mele... Nu toate au... *multivalenţa* mea, ha!

Singura noastră marfă de export care interesează Occidentul este sexul. Sexul româncelor a atras mai multe investiţii decât toate legile privatizării la un loc. Sunt bărbaţi, nemţi, evrei, englezi, americani, arabi, chiar şi ruşi, care au câte două familii – una în ţara lor de baştină şi una în România. În două-trei ore ajungi cu avionul de colo-colo fără probleme. Cum ar veni, ici lacul, ici conacul! Evreii şi nemţii sunt avantajaţi pentru că mulţi s-au născut chiar aici şi vorbesc limba. Acoperirea invocată acasă este perfectă. „Draga mea, avem afaceri în România, câştigăm un ban cinstit, pentru copilaşii noştri, să meargă la şcoli înalte, să ne facem piscină în curte, să ne luăm un iaht, acolo, sau măcar o şalupă, un cal de călărie, zău!“ Care femeie rezistă în Occident la argumentul banului? Nu rezistă ele nici în Orient, unde sunt mai cu frica lui Dumnezeu, darămite în Occident! Şi-aşa pleacă omul câte o lună din când în când la „afacerea“ din România. Aici, pe lângă afacere, a mai cumpărat şi o căsuţă sau un apartament unei domnişoare drăguţe, care îi stă la dispoziţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Unii fac şi copii şi duc o existenţă dublă perfectă. La rândul ei, domnişoara în cauză are şi ea un prieten de suflet, că doar n-o să stea singură între navete. Se joacă un Hopa-Mitică de zeci şi chiar sute de mii (de euro), din care se înfruptă fata, familia ei şi, bineînţeles, şi prietenul. În felul ăsta, poporul român supravieţuieşte tranziţiei. Când s-o termina tranziţia, o să-i dea un picior în fund şi poporul român rămâne cu banii, casele şi eventual şi firmele. Ce să-i faci, acumularea de capital în faza precapitalistă nu e uşoară, e chiar dureroasă şi-atunci fetele noastre, inventive cum le ştim, ce s-au gândit – de ce să nu transformăm noi durerea în plăcere?! Prietenul e şi el mulţumit, poate e student, poate încropeşte şi el de-o firmă, cu banii babacului – care nu e întotdeauna babac, uneori e

bărbat în putere, doar că face naveta –, sunt numai avantaje pentru toată lumea, *it's a win-win situation*. Las la o parte că, prin acest schimb transfrontalier, ne globalizăm puternic, adică exact ce se cere acum. În procesul cunoaşterii reciproce, se învaţă şi limbi străine, ceea ce ridică nivelul de cultură generală al fetelor noastre. La ţară, mai ales în Ardeal, dar şi în Moldova şi în Banat, fenomenul are dimensiuni comunitare, în sensul că participă tot satul. Păi da, vine câte un antreprenor de peste hotare, care vrea şi el să se hodinească, imediat o fătucă roşie în obraji ca para focului – ceea ce antreprenorii ăştia n-au mai văzut de mult sau niciodată – îi iese în cale, trimisă de părinţi, că nu se ştie de unde sare iepuroiul, fătuca mai aduce uneori şi câte o prietenă-două, tot fiice de-ale satului, că aşa-i place oaspetelui, să-i fie prezentate dublete, triplete, trebuie omenit cum se cuvine, aruncă bani în stânga şi-n dreapta, o nimica toată pentru buzunarul lui, o mană cerească pentru sărăcia din sat – porci, găini, curcani, lapte de capră, caş, bulz, alte specialităţi culinare locale, pâine rumenă, afânată, şunculiţă, ceapă, usturoi, ţuică blândă de Muscel, niscaiva legume şi fructe proaspete de sezon, şi dă-i trai pe vătrai, ospitalitatea românească n-are limite, popa sfinţeşte casa în care este găzduit oaspetele, învăţătorul aduce copiii pentru scurte lecţii de limba engleză, doctoriţa furnizează prezervative sau, după caz, le mai foloseşte şi ea cu oaspetele, taraful reunit al comunelor învecinate dă spectacole în aer liber, oaspetele, în mărinimia lui, pietruieşte şi uliţa, consolidează şi podeţul de peste râu, pune şi de-o crescătorie de nurci sau de păstrăvi, tot satul capătă de lucru, primarul îşi pune eşarfa cu tricolor şi preamăreşte colaborarea europeană la nivel local şi, în timpul ăsta, fătucile lucrează cu sârg, pentru binele consătenilor şi al familiilor lor, toată lumea mulţumită, toată lumea fericită, inclusiv oaspetele, care la plecare le mulţumeşte tuturor din inimă. *Thank you, thank you so much. I've enjoyed it a lot... Lot? Sigur, cu plăcere, avem loturi destule. Vreţi să cultivaţi ceva? Oh, yes, mie place viţa de vie şi pomi fructiferi... I enjoy eating them. I do indeed... next month... luna viitoare... Da, luna viitoare, vă aşteptăm din nou, avem o pepinieră inepuizabilă... mai aduceţi un coleg, un prieten, punem şi de o crescătorie de fazani... Oh, I like the idea... I'll come back soon!... I'll come back very soon!...*

A face dragoste cu o femeie este... un preludiu nesfârşit. Femeile sunt mult mai misterioase între ele decât faţă de bărbaţi. Sunt... un mister într-un alt mister. N-am întâlnit bărbat să nu se grăbească. În schimb, femeile sunt mult mai calme. Ştiu să prelungească aşteptarea. Până la un punct, desigur... Îmi plac brunetele cu părul mai lung. De obicei, aleg directoare de firmă,

avocate, femei cu poziţie socială. Dar niciodată nu le abordez eu. Las lucrurile să curgă de la sine. Mi se întâmplă pe la recepţii sau printre clientele de la firmă. Vorbim afaceri şi deodată rămâne cu privirea pironită pe corsajul meu. „Ce sâni frumoşi aveţi, doamnă! Sunteţi atât de frumoasă!...“ Pare un compliment nevinovat, dar venit de la o femeie foarte bine, îmbrăcată în taior negru, care zâmbeşte ambiguu în colţul buzelor, spune altceva. „Da, sunt electrici...“ răspund în doi peri. „Serios?! Ce interesant!... Vreţi să spuneţi că se electrizează repede?“ Mă uit în ochii ei, fix. „Nu, vreau să spun că-mi place electricitatea, ador instrumentele electrice...“ Dacă se înroşeşte şi lasă ochii în pământ, încântată („Vai, şi mie îmi plac...“), a mea e. „Ce-ar fi să studiem dosarul ăsta mai în linişte?“ „De acord. Când?“ Scot agenda şi-o răsfoiesc, grăbită. „Săptămâna asta, în afară de o recepţie la ambasada Finlandei... ah, şi de cocteilul de la Marriott, cu Camera de Comerţ Româno-Americană, nu am altceva.“ „Şi eu sunt invitată la Marriott, parcă joi, nu?“ „Da, joi seară. Foarte bine, atunci ne vedem acolo şi plecăm împreună.“ „Ar fi minunat... De-abia aştept!“ Îmi zâmbeşte inocent – şi eu la fel. Ne ridicăm şi o conduc, ţinând-o de mijloc. „Apropo, ador negrul. E bine să-l păstrezi...“ Se lipeşte de mine. „Desigur, iubire, cred că avem gusturi comune...“ Ne atingem buzele uşor şi pleacă. Prin anticameră merge la fel de băţoasă, de superioară, precum a intrat. Joi seara, la Marriott, mă fac că n-o bag în seamă, cercurile mele sunt masculine, îţi dai seama, dar până la urmă ne întâlnim, mă priveşte neliniştită, cu ochii mari, de obicei negri şi ei, ca şi părul. „A rămas cum ne-am înţeles, nu?“ Îi zâmbesc rece. „Te sun pe mobil, înainte de a pleca.“ Dacă, între timp, se iveşte un bărbat, bineînţeles că el are prioritate, plec cu el, ea mă sună disperată, lesbiene se găsesc greu, o amân pe săptămâna viitoare, dacă nu – o iau pe ea, mergem la mine, unde locul e sigur, nu sunt camere de luat vederi sau alte prostii dintr-astea. Pun Jean Michel Jarre, o rog să-mi pregătească un *fresh* de portocale, îi ofer şi ei ceva de băut, un Grand Marnier sau un rom HulaHula, dar îşi face tot un *fresh* de portocale, ca să-mi intre în graţii, ne-aşezăm pe canapea, mâncăm o îngheţată *Yuki*, discutăm despre impresionişti, Monet, Manet, şi cum rimează *Jarre* cu ei, nu, nici vorbă de Bosch, lesbienele se sperie de Bosch, o sărut vag, pe buze, mai mult o efleurez, de obicei, în asemenea episoade îmi dau cu Magie Noire, altfel... ca şi acum, exact, Opium, de unde ştii, te pricepi şi la parfumuri, eşti foarte tare... Ea mă sărută, timid, pe genunchi şi mai sus, peste rochie, până când buzele ni se ating din nou, uşor, ca o părere, scânceşte ca un copil, ne atingem tâmplele, producem adică un sărut al tâmplelor, suav, foarte *sexy*, ni se amestecă părul, răsuflările, gemetele, îi sug puţin sânii, scâncetele ei se transformă în mici ţipete, o trimit în baie să aducă periuţa

de dinţi electrică, schimb Jarre cu Santana, revine într-un *bikini* negru, iau o mască de mătase neagră şi mi-o fixez pe faţă, în timp ce se aşează în genunchi şi mă mângâie şi mă sărută peste rochie, pe care nu-i dau voie să mi-o ridice, apoi îi poruncesc să se întindă pe canapea, m-aplec peste ea şi dau drumul la periuţă, i-o aduc lângă ureche, să-i audă zumzăitul, limbile ni se întâlnesc şi mă suge ca o crevasă umedă, îi ating cu periuţa lobii urechilor, apoi o cobor pe gât, pe sâni, pe ombilic, pe pubis, pe coapse, e deja în transă, dar şi eu, parcă oficiez un ritual la care nu sunt prezentă, parcă plutesc deasupra ei şi mă văd tot pe mine – sau pe maică-mea, da, e foarte ciudat, începe să semene cu maică-mea când era tânără şi era foarte frumoasă, tot aşa, brunetă focoasă cu părul lung, îi pun periuţa pe pubis, în apăsări scurte, tresaltă ca şi când ar fi şocuri electrice, strecor periuţa sub bikini, are ochii pironiţi în gol şi tremură, iau din glastră o nuia de alun, pregătită special, îi poruncesc să-şi dea jos totul, vine peste mine, o resping şi o întorc cu faţa la spătarul canapelei, îi aplic, pe carnea albă ca de copil, o corecţie falsă, mai mult o mângâiere, ceea ce ştiu că o înnebuneşte, murmură silabe de neînţeles, inima începe să-mi bată cu putere, scot un *dildo* pe care mi-l fixez la brâu peste rochie, intru cu vibratorul, încet-încet, tremură ca într-o criză de epilepsie, „asta vrei, *little bitch*, târfuliţă, asta vrei, nu?“ „Da-da-da... nu te opri... te rog....“, suflă ea, pierdută. Simt cum mi se apropie un orgasm îndepărtat, fluid ca o apă, o pătrund sistematic cu jucăria aceea enormă, rar şi adânc, până ţipă, de durere sau de plăcere – nu mă interesează, şi da... da... da... pulsez şi eu imperceptibil, dar nesfârşit, iar ea râde, râde, râde bucuroasă, în cascade, smucindu-şi capul într-o parte şi-n alta, în neştire, cad în genunchi obosită, iar vine peste mine, răzbunătoare, îmi sfâşie rochia, mă mângâie până la delir cu o pană, *un ochi* de păun superb colorat, o las să mă ia, cu buzele, cu limba, cu periuţa aceea neostenită, a cărei baterie nu se mai termină... Adormim amândouă, pustiite, cu Santana legănându-ne în arabescuri nesfârşite, visez tunele ude, prin care trec cu încetinitorul trenuri lungi, kilometrice, la ferestrele coborâte stau bărbaţi spilcuiţi, recunosc foşti amanţi de-ai mei, celebrităţi ale *establishment*-ului politico-financiar, oligarhi de toate felurile, clipind complice, alţii cu care nu m-am culcat încă, probabil viitori amanţi, la care visez eu în taină, toţi îmi fac semne prieteneşti, parcă-l văd şi pe tati printre ei, „foarte bine, foarte bine c-ai ales libertatea!“ îmi şopteşte el cu zâmbetul lui senin, solarizat. Fugise de două ori, o dată pe uscat, spre Ungaria, şi altă dată peste Dunăre, în Iugoslavia. De fiecare dată fusese prins şi dat înapoi, chiar şi de sârbi, care nu prea dădeau înapoi. Dar tata probabil că fusese ghinionist. L-au trimis sub escortă la graniţă, de unde a fost preluat de grănicerii români, apoi de Securitate. Prima oară, l-au bătut, apoi i-au dat un

an, din care a făcut şapte luni. A doua oară, recidivist, a primit trei ani şi şase luni. Când s-a întors prima oară, eu aveam patru ani, eram prea mică. A doua oară, aveam nouă ani, înţelegeam ce se întâmplase. Deşi nu ne lipsea nimic (funcţiona deja roata revistelor), tata îmi povestea zilnic despre viaţa în Occident, ceea ce o enerva cumplit pe mama, care făcea mereu scandal. În vis, el nu zicea nimic, zâmbea tot timpul şi spunea: „Foarte bine, foarte bine c-ai ales libertatea“. „Eşti supărat pe mine?“ mai apucam să-l întreb, dar el dispărea, se topea în peisaj şi eu mă întreţineam cu ceilalţi, cu amanţii mei, născuţi şi nenăscuţi, făceam glume, parcă eram, în acelaşi timp, şi în tren, parcă eram şi pe peron, mă obsedează ubicuitatea, şi-i număram... dar îi şi vedeam, puteam să-i şi ating. De altfel, când am insomnie, eu nu număr oi pe câmpuri înverzite, număr amanţi, eh, la ce număr adorm, poftim, ce-l interesează pe el!... Asta chiar nu pot să-ţi spun – câţi amanţi am avut! Ordin de mărime?... Ordin de mărime... sute, poftim, ha! Dar oricât de mare e numărul la care adorm, în visele post-heterosexuale nu pot să intru în contact cu ei, nici vizual, nici fizic, de nicio culoare... pe când, în visele post-lesbiene, reuşesc, nu-nţeleg de ce, să-i aduc în carne şi oase, vorbesc cu ei, glumim... flirtăm... ne dăm întâlniri... ne atingem.... e foarte sexy, a doua zi mă scol odihnită, cu o poftă de viaţă, de recuperare şi de comunicare[13] extraordinară...

Românii sunt de mai multe feluri. Îndrăgostiţii, sportivii şi cinicii. (Şi cine? Ah, egoiştii! Asta nu e categorie, nu intră la socoteală, toţi sunteţi egoişti.) Nicio categorie nu-mi rezistă la început, dar ce le departajează este comportarea *de după*. Cu îndrăgostiţii, victime clare, ai văzut, îmi place să fiu dictatorială. Îmi place să-i văd cum joacă pe sârmă în faţa mea. Mă amuză teribil. Sportivii se ţin de cuvânt, mă ajută şi sunt şi discreţi. Au o anumită eleganţă, au memorie, dar nu ajung prea departe în viaţă. Rareori ajung în poziţie de executivi. Îmi plac cel mai mult, sunt cei mai confortabili, dar nu înseamnă că ei sunt primii pe agenda mea. Primii sunt cinicii, care sunt într-adevăr cel mai greu de controlat, însă merită respectul meu, întrucât au cel mai mare succes în politică şi viaţa socială, aşa că mă îndrept către ei în primul rând. Între sportivi şi cinici e diferenţă mare; în timp ce sportivii au o atitudine pro-activă, adică se vede cu ochiul liber că vor să mă aibă, că vor să câştige „partida“, cinicii – niciodată, lor le este indiferent dacă mă au sau nu; or, chestia asta mă înnebuneşte, mă atrage ca un *vacuum*. În sfârşit, îndrăgostiţii sunt cei mai păguboşi: ăştia nici nu m-ajută (nu că n-ar putea, dar nu le trece prin cap că am nevoie de ajutorul lor, nu „trivializează“ sentimentul), îmi şi cad crampon pe cap şi mă şi foarfecă

cu vreun prieten, căinându-se şi cerându-i sfatul. Cum e mai rău!... Nu mai spun că încep să aibă, la un moment dat, un comportament feminin în pat, devin blajini, îşi pierd cruzimea (dacă au avut-o vreodată), nu mai au imaginaţie şi sfârşesc prin a mă plictisi de moarte. Îndrăgostiţii sunt tributari trecutului, ei cred că momentul, clipa, se poate hrăni din trecut. Asta e cea mai mare greşeală. Clipa îşi e sieşi necesară şi suficientă, n-are nevoie de proptele paseiste. Din contră – orice recurs la anterioritate, la clipe de extaz deja trăite, orice recurs la sentiment (care nu este altceva decât o cerşeală de credite) reprezintă o povară care minează, compromite prezentul. Îndrăgostitul este stresat, angoasat de propriul lui sentiment, normal că un om stresat nu mai are aceeaşi performanţă în pat, e ca o curcă beată... Oricum, oricare ar fi tipul erotic întâlnit, niciodată nu i-am luat în serios, pe niciunul. În schimb, ei totdeauna m-au luat în serios. Cei care nu mă iau în serios – mai precis, cei care s-au prefăcut cel mai bine că m-ar lua în serios – au avut totdeauna câştig de cauză la mine. Cine m-a luat în serios cu adevărat şi-a rupt gâtul. L-am tocat mărunt, ca pe morcovi. Unora, pe care îi simt periculoşi – în sensul că nu sunt căsătoriţi şi n-au copii, deci riscul de a nu mai scăpa de ei este foarte mare –, le plătesc eu hotelul, la prima întâlnire, sau consumaţia, *whatever*. Dacă refuză, insist şi, ca să nu mă supere, acceptă. După aia, când vreau să scap de ei, bag un text de genul: „M-am săturat să mă exploatezi...“. Ce să mai zică, doar a acceptat prima dată să plătesc eu... E deja culpabilizat. De altfel, eu îl avertizez de la început, voalat, bineînţeles. Chiar de la prima conversaţie îi strecor, aşa în treacăt, ceva de genul: „Eu nu sunt o femeie absurdă, dacă se întâmplă, ştiu eu... într-o deplasare sau delegaţie, când suntem departe unul de altul... să ai un moment de relaxare, că doar bărbaţi şi femei suntem... Numai să nu aflu, atâta tot“. Unii răspund: „Ah, nu, nu e cazul meu. Eu nu te voi înşela niciodată. Dar reciproca? E valabilă?“ Auzi întrebare prostească! Adică eu îi dau o portiţă elegantă şi el îi dă cu piciorul şi mai şi contraatacă! Păi, ce să răspund la asemenea prostie? „Nu m-am gândit...“ – ăsta e răspunsul-tip la orice întrebare care nu-mi convine, *nu m-am gândit...* Şi cred că e foarte sincer. Chiar dacă, prin absurd, l-aş iubi atunci, în clipa aceea, dar să-l asigur, la modul definitiv, că nu mă mai culc cu altcineva, indiferent de conjunctură, interese etc., ar fi o minciună. Or, eu nu mint niciodată. Aşa că *Nu m-am gândit...* e răspunsul potrivit, cine are urechi de auzit pricepe, cine nu... De obicei, fiecare înţelege ce-i convine. Naivii, îndrăgostiţii iau acest răspuns *ad litteram*, în sensul că nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva, să-l înşel... Sportivii zâmbesc şi trec cu nonşalanţă peste subiect. Cinicii nici măcar nu întreabă... După cum reacţionează un bărbat la propunerea mea, cât se poate de echitabilă, îmi dau seama cu cine

am de-a face şi mă port în consecinţă. Adică, ori îl decartez, ori... continuăm. *That's it!*

Dacă este însă vorba de VIP-uri, atunci situaţia se schimbă, ăştia sunt o specie aparte. Uită-te la cazul fostei soţii a marelui fotbalist! Nu-şi găseşte locul neam şi nici nu şi-l va găsi. Ţipă că n-o mai interesează subiectul, că trecutul e îngropat, dar, pe de altă parte, tot ea poartă adeseori în public tricoul lui şi dă interviuri pe tema verdictului „injust" al divorţului. Ce bărbat serios o mai crede? Noroc că sunt puţini dintr-ăştia. Cei mai mulţi sunt atraşi de ea ca de un magnet, le surâde ideea să devină... cum se spune – cumnaţi... cum? ha-ha-ha, şogori... aşa, şogori cu marele fotbalist, să treacă pe unde a trecut el, să se atingă de el, de gloria lui intangibilă, măcar virtual sau post-festum... Am discutat cu câţiva prieteni pe tema asta. Te doare mintea ce e în capul bărbaţilor! Unii văd în asta o totală lipsă de demnitate masculină, să te combini cu o femeie care a fost combinată cu o personalitate publică. „Să-şi dea toată lumea coate când ies cu ea pe stradă, uite, ăsta e ăla care a luat-o pe fosta iubită a lui X... Să ne culcăm în acelaşi pat toţi trei, seara, când mă uit la televizor şi-l văd pe ecran? Mi se taie maioneza..." zice un tip care se dă *macho*. În realitate, nu e *macho*, după părerea mea e un găgăuţă imatur. Alţii au altă teorie. „Dacă femeia a încheiat cu el definitiv, poate să fi fost şi prinţul Charles, nu-mi pasă. Nu-mi pasă de niciun fost bărbat din viaţa ei, că e persoană publică sau privată, totuna." „Dar dacă poartă în continuare tricourile prinţului Charles, îţi pasă?" Adică, dacă a încheiat fizic, dar nu mental... Aici s-au poticnit mulţi. Doar doi au dat răspunsuri tranşante. Unul, psihiatru, zice: „Foarte bine că poartă tricourile lui, asta înseamnă că mă lupt tot timpul cu o celebritate care se află în mintea ei, deci sunt comparabil cu acel VIP, mai mult – îl şi înving, din moment ce, totuşi, ea mă alege pe mine." „Poate nu te-a ales pe tine neapărat, cât celălalt i-a dat cu piciorul şi-acum visează tot la el..." „Faptul că visează la el, dar se culcă cu mine, demonstrează că tot eu sunt învingătorul. Cine râde la urmă râde mai bine. Tortura, dacă există, nu este a mea, ci a ei." „Dar dacă te-a ales pe tine doar din răzbunare? Şi tu eşti doar unealta răzbunării ei?..." „Femeile fac sex din multe motive. Răzbunarea e doar unul dintre ele, ca oricare altul. Nu e treaba bărbatului să ştie motivul. Oricum, şi-aşa îl minte, adevăratul ei motiv nu-l ştie nimeni..." Auzi la el! Nu e prost deloc! Iar celălalt, rugbist de meserie, a trântit-o altfel: „Păi dacă se culcă numai cu mine, ce-mi pasă mie la cine se gândeşte ea, în timpul liber? O să mă culc cu ea până o să poarte numai tricourile mele". Însă răspunsul care mi-a plăcut cel mai mult a venit de la altcineva,

un doctor ginecolog. „Poate să se ducă unde vrea, cu cine vrea, câtă vreme e şi cu mine, e OK. Nu mă interesează al cui tricou îl poartă. Când e cu mine, e cu mine, bună ziua“. Şi ultimul, ofiţer de informaţii (mă rog, aşa cred eu, el zice că nu): „Ba nu, eu tocmai cu o fostă amantă de VIP m-aş combina, apoi aş face crize peste crize, aş culpabiliza-o tot timpul pentru trecutul ei, aş face-o sclava mea pe viaţă“. Periculos individ. Aşa că vezi, păreri şi păreri. Bărbaţii sunt animale foarte ciudate şi diverse. Ce cred eu? Hm... Eu cred că trebuie doar exploataţi în toate felurile, bineînţeles că şi la pat, mai ales la pat, altfel te exploatează ei pe tine. Şi orice publicitate în jurul aventurii cu o personalitate, că e fotbalist, cântăreţ, om de afaceri, politician, nu e decât în beneficiul meu, atrage alţi bărbaţi ca muştele.

Singurul loc unde nu am făcut-o este într-un dric. Ca triumf final al vieţii asupra morţii, Eros şi Thanatos, ha! Dar mai am timp. În general, mă mulţumesc cu orice vehicul pe patru roţi, dar cel mai tare îmi place în automobil. Dacă se poate, de lux. Când tipul are mâinile ocupate cu volanul şi nu poate să se apere. E complet la îndemâna mea, devine o gazdă perfectă. Îl excit kilometri întregi pe deasupra pantalonilor, până suflă ca un catâr în călduri, apoi îi trag fermoarul şi îi eliberez arcul voltaic. Pe marile şosele americane, care seamănă toate între ele ca două picături de apă, n-ai altceva mai bun de făcut. Aici, în România, peisajul e mai variat, dar în America, Doamne, rulajul e atât de plictisitor! Asfalt nesfârşit, viteză constantă ore întregi. Viteză mare, care mă ajută, nu-i vorbă, are meritul ei, mă ameţeşte, mă desprinde de realitate, mă proiectează în vid, *parcă n-aş mai exista*, în timp ce lui, din contră, îi induce un fel de alienare, de înstrăinare faţă de lume, îl dezumanizează, şi-atunci limba şi buzele mele îl înfăşoară ca o mamă copilul şi-l absorb cât mai vioi posibil, ca să-i ţin umanitatea vie, să nu-l ia somnul. În România, cel mai bine este în Munţii Carpaţi, pe serpentine, ai un sentiment înălţător. Amesteci ameţelile, e delicios. Prăpăstii se cască în stânga şi-n dreapta, iar el trebuie să fie atent să ia curbele, să nu derapeze, să nu plonjeze în hău şi-atunci sexul îi este cu totul la dispoziţia mea, pot să-i fac ce vreau, până la delir. Proximitatea morţii (mele, dar şi a lui) mă scoate din minţi şi îl aduc şi pe el în pragul nebuniei, dar nu poate să ia mâinile de pe volan şi nici n-are unde să fugă din scaun. Se zbate ca un peşte în ţepuşă, între vălul palatin şi coardele mele vocale. Odată călătoream cu un profesor de la New York University, unde eram studentă. El era titularul cursului de Drept şi responsabil cu manualele alternative. Îmi trebuiau subiectele de examen, n-aveam timp să învăţ tot. Am spicuit câteva pasaje pe care m-am făcut că nu le înţeleg şi l-am rugat

să mi le explice. M-a invitat la ferma lui din Maryland, să aprofundăm. În maşină, am discutat puţină istorie romană şi, din vorbă-n vorbă, i-am sugerat că tare m-aş excita dacă *Brutus* i-ar atinge volanul. S-a făcut că nu pricepe, dar la primul popas, printre Big Mac-uri şi ketchup-ul aferent, s-a scuzat că a lăsat farurile aprinse şi-a tulit-o la maşină. După masă, când ne-am aşezat înapoi, avea scaunul şoferului ridicat... Ha-ha-ha-ha!... Bărbaţii sunt atât de drăguţi, ca nişte căţeluşi. Am pornit şi, în timp ce rulam cu vreo 80 de mile pe oră, l-am *manşetat* puţin pe *Brutus*, l-am înviat din morţi, m-am aplecat, l-am încercuit cu buzele prin pantaloni, apoi i-am deschis şliţul şi l-am eliberat, l-am scos la lumină. Nu, nu atingea volanul, nici vorbă, dar nu conta. L-am savurat îndelung, cu metode alternative, la un moment dat a început să recite, cam incoerent, pasaje din Dreptul roman. Am pierdut toate ieşirile din *highway*, am ajuns pe la Baltimore. A explodat când a ajuns la principiul *Cine poate mai mult poate şi mai puţin*, pe care, ai ghicit, l-am asimilat în totalitate, cu sârguinţă, sorbindu-l până la ultima semnificaţie, în timp ce udam scaunul de sub mine, într-un orgasm nestăvilit, parcă ejaculam şi eu odată cu el. (Am înnobilat aşa destule Lincoln-uri, BMW-uri, Mercedes-uri, chiar şi un Porsche.) Eh, sigur că am luat examenul, nu asta era problema. Aici, în România, am ieşit cu directorul firmei la care m-am transferat după experienţa nefericită de la bancă, un englez scrobit. Nu mă lăsa să apar la televizor, să fac şi eu un *talk-show*, sub pretextul că ori avocată, ori teleastă, c-ar fi neseriozitate, conflict de interese, prostii dintr-astea... L-am invitat la munte, să discutăm subiectul. A acceptat, cam încruntat. În habitaclu, discuţii politicoase, frumuseţile naturii, vremea, că plouă, că ninge, mă rog, ca englezii. La Comarnic, l-am mângâiat între picioare. A frânat brusc, de parcă îi apăruse în faţă cascada Urlătoarea, şi a întors maşina. Poţi să crezi aşa ceva? Până la Bucureşti, n-a mai scos un sunet, stană de piatră. După asta, m-a concediat, sub pretextul restructurării. Ce tâmpit!... Ulterior s-a dovedit că era homosexual, n-ar fi fost nicio problemă, eu sunt *pentru*, dar habar n-avusesem. De ce n-a spus de la început, pleci aşa cu o femeie ca mine?! Dar ce, credeai că te invit la munte ca să culegem floricele? Ce să aibă?! Etică profesională?! Ha-ha-ha! Fugi de-aici, eşti şi tu de pe altă planetă! Dac-ai şti câte subalterne, în lumea asta largă, introduc cu degetele lor diafane etica profesională în rozetele şefilor lor, ca să le suscite erecţia, peste care, pe urmă, tot ele se apleacă, hulpave, n-ai mai pune asemenea întrebări prosteşti... De la romani încoace, *Laborare est orare*, să ştii şi tu!

Bărbaţii politici, şefii, executivii, mai ales cei care sunt tributari imaginii publice, strâng multă umilinţă. Cu cât eşti mai sus pe scara administrativă, cu atât strângi mai multă umilinţă. (Umilinţa este jignirea nereplicată...) E preţul puterii. Şi-atunci se defulează fiecare cum poate. Iar unii încearcă să umilească femeile din viaţa lor. Numai că, la ei acasă, în familie, nu prea e loc, pentru că nevasta poate să-i facă o boacănă, să-i strice toată imaginea la public. Din acest punct de vedere, e dictatura soţiilor, un fel de şantaj implicit... sau chiar explicit. Nu faci frumos acasă, te dau în ziar că nu te speli seara pe picioare, să vedem cine te mai votează! De aceea, tot la serviciu sau la prostituate îşi scot pârleala. Dar la prostituate n-are haz, astea fac orice pentru bani, la comandă, nu e nicio plăcere. Deci îi trebuie altcineva, o subordonată sau cineva care vrea să se angajeze – un *job* se obţine foarte greu, pe orice meridian, mai ales un rol în film sau vedetă de televiziune (dacă ar şti publicul ce se ascunde în spatele surâsului încântător al vedetei X sau Y, s-ar oripila). Aici intervin eu. Îmi face plăcere să-l las să-mi facă tot ce vor muşchii lui, să mă umilească în toate felurile, ceea ce îmi produce o plăcere şi mai mare, dar el nu ştie. Politicienii cred că astfel te fac să suferi. E treaba lor. În felul ăsta îi dau impresia (ba nu – certitudinea!) că este stăpânul lumii şi că va rămâne aşa totdeauna. Buun. Dar asta nu mă opreşte ca, peste câteva zile, să mă afişez chiar în faţa lui cu alt bărbat, un şef sau un prieten, care are un unghi mai bun de atac al agendei mele momentane. Poate să fie un tip pe care l-am cunoscut chiar prin celălalt, cel care se credea mai ieri stăpânul lumii. Nu se poate descrie în cuvinte „faţa“ pe care o face. Unii fac crize de nervi, alţii bravează şi se duc să-şi bată nevasta din senin, alţii dau în patima băuturii – mă rog, fiecare după personalitatea şi firea lui. Dacă „noul“ mai este şi căsătorit şi mai are şi copii, iar „fostul“ nu, asta îi pune capac. Nu mai înţelege absolut nimic. Însă pentru mine, dacă omul are şi copii, asta e o garanţie în plus că pot să-l manipulez şi mai bine, să-l controlez în linişte. În general, nu aleg decât oameni în poziţii importante, funcţii executive, patroni, politicieni, miniştri, dar sunt buni şi primarii, comisarii vamali, poliţiştii, oameni cu putere, care de obicei sunt căsătoriţi. Ăştia nu riscă să facă scandal, când nu mai îmi folosesc, stau blânzi, cu botul pe labe. Burlacii sunt periculoşi, iar introvertiţii, cei mai periculoşi. Ghinionul este că mulţi dintre şefi sunt introvertiţi, ceea ce complică neplăcut situaţia. Poate ca România să mai evolueze, să se mai schimbe introvertiţii ăştia, care au probleme existenţiale. Viaţa în secolul XXI nu mai are timp de probleme existenţiale, ăştia nu sunt în pas cu vremea. Pe mine, trecutul, nici măcar cel mai recent,

nu mă interesează. Îl arunc la coş imediat ce l-am consumat. Mă interesează prezentul şi viitorul. Dar mai ales prezentul. Îmi place să trăiesc clipa. Pe măsură ce voi înainta pe scara politico-socială, sondând cele patru componente de bază ale societăţii – servicii secrete, bănci, partide, mass-media –, bineînţeles că voi restrânge cercul bărbaţilor de interes şi voi menţine sau lărgi cercul bărbaţilor de plăcere, mai ales cei tineri. Când ajungi la vârful puterii, nu mai e nevoie să faci risipă de favoruri sexuale, un şef-doi sunt suficienţi, ceilalţi se aliniază ca nişte căţeluşi. Dacă publicul ar cunoaşte adevăratele resorturi ale puterii şi cum merg treburile, s-ar îngrozi. Dacă publicul ar şti cum dispar şi apar grile de programe ca să intre amanta lui X sau Y în emisie, s-ar scârbi. Dacă publicul ar şti cum dispar şi apar departamente la un partid sau altul, doar ca amanta lui X sau Y să aibă departament – sub sloganul promovării femeii –, s-ar îngrozi. Dacă publicul ar cunoaşte provenienţa scurgerilor de informaţii secrete în presă – un şef hârsit, cu o nevastă acră acasă, intrat pe mâna unei ziariste fâşneţe, scoasă la înaintare de directorul publicaţiei –, publicul s-ar cutremura. Ce au toţi aceşti bărbaţi în comun? Ce-i ţine încătuşaţi unii de alţii, ca sclavii pe galere? Un sigur lucru – interdicţia sexuală. *In maxima potentia minima licentia*... Obligaţiile maritale, stresul demnităţii publice, volumul mare de muncă, lipsa de timp, de energie, uneori chiar de inspiraţie pentru a face curte unei femei, toate la un loc compun interdicţia sexuală. Aici intervin iarăşi eu. Le dau exact ce au nevoie, rapid, fără niciun efort din partea lor, fără nicio bătaie de cap. Atâta tot. Scadenţa vine ulterior. Natura umană – eu nu profit de bărbaţi, ci de natura umană – este aşa cum este şi eu nu fac decât să o exploatez, în linişte, să-i exploatez interdicţiile, la scară înaltă, până în vârf, până la top. Atâta tot...

Când fac dragoste, îmi place uneori să mă gândesc că tipul face dragoste, de fapt, cu alta... şi eu mă uit la ei. Nu, nu sunt voyeuristă. E altceva. Totul este o imagine. E uimitoare. Eu sunt în mintea mea şi-mi închipui chestia asta. Sunt fete din şcoală, foste colege, vecine, prietene, de fiecare dată o altă femeie. Îmi închipui cum se manifestă fiecare dintre ele, cum ţipă, cum se zbate, când tipul meu face dragoste cu ea, când de fapt, în timp real, el face dragoste *cu mine*, aici e chestia, ele nu se află la faţa locului, nu sunt prezente, decât virtual, în mintea mea, dar oricum eu devin geloasă. Eu în realitate nu sunt deloc geloasă, dar îmi construiesc gelozia în minte în felul ăsta şi-atunci gelozia asta mă relansează, îmi închipui ce simt ele, când le posedă tipul în toate felurile, şi devin geloasă. E un afrodisiac foarte puternic, vreau să spun imaginea e puternică, şi-am un alt orgasm, şi-ncă

unul, tipul habar n-are la ce mă gândesc eu, el vede doar cum leşin de plăcere şi, în definitiv, de ce l-ar interesa? Ce mă enervează este că am şi fantezii care nu se pot realiza. De exemplu, mă mângâi în faţa televizorului, uitându-mă la o emisiune oarecare, şi aş vrea ca toţi bărbaţii care se uită în acel moment la aceeaşi emisiune să *emită* şi ei, iar eu să le controlez *emisiunea* pe unde ultrascurte, *high frequency*. Îţi dai seama, să excit populaţia masculină a unei ţări întregi, să-şi lase toate treburile şi *să emită* la dispoziţia mea! Asta ar fi o performanţă, dar n-am cum s-o pun în practică. Uneori visez că merg pe o stradă aglomerată, de exemplu Calea Victoriei, într-o zi de vară, nu am nimic pe dedesubt, mă apropii de doi indivizi bine, cu pălării şi umbrele, îmi ridic fusta şi le spun: „Puteţi să-mi faceţi ce vreţi..." Alteori mi-ar plăcea să fiu răstignită, la Casino Victoria, cu mâinile şi picioarele depărtate, fixate pe o roată mare de ruletă aşezată vertical, patronul, în picioare, în frac, dar cu pantalonii în vine, să-mi pătrundă politicos sexul chiar pe ax, iar roata să se învârtească din ce în ce mai repede şi bărbaţii prezenţi, toţi în frac, să-i dea câte un impuls, iar femeile, în rochii lungi, de mătase, să roşească, jenate de toată scena. Îmi place mult să mi se pună condiţii pentru atingerea orgasmului – de exemplu, să nu scot niciun sunet, să nu mă mişc, ca o stană de piatră, ca o mobilă, ca un scaun Biedermeier...

Dacă e să fiu sinceră până la capăt, nu s-a pomenit să aleg pe cineva şi să nu am orgasm în primul minut de când pune mâna pe mine, îmbrăcată fiind. Asta, de altfel, îl înnebuneşte pe orice bărbat pe care l-am avut măcar o dată. El crede că orgasmul meu precipitat se datorează bărbăţiei lui, farmecului lui personal, al lui şi numai al lui, în realitate clitorisul meu explodează la orice atingere masculină odată ce mă transpun în consecinţă. Clitorisul meu... cum este? Expresiv?! Ha-ha-ha! Da, se exprimă imediat. E locvace, drăguţul de el. W*hat a beauty!* Plăcere pură, dată de Dumnezeu. Ei, nu, cum nu!? Ba chiar de Dumnezeu! În afară de procreere, ne-a dat şi clitorisul, care n-are absolut niciun rol decât al plăcerii, plăcerea în stare pură, fără finalitate, adică artă pentru artă, nu artă cu tendinţă, clitorisul este în totalitate maiorescian, dacă e s-o luăm aşa. Deci Dumnezeu i-a dat femeii două daruri total distincte (în afară de darul intelectual pe care vi l-a dat şi vouă, nu zic), cu două scopuri, şi întrepătrunse, şi distincte: scopul procreerii şi scopul plăcerii. Nu, una e scopul şi alta e finalitatea. Clitorisul are scop, dar n-are finalitate. Păi, dacă mi s-a dat, de ce să nu-l folosesc? Proast-aş fi. Şi ce mă interesează de unde provine? Vestigii... Ale cui vestigii? Ale voastre?! Mă rog... Să lăsăm trecutul, zău, să lăsăm trecutul pe

seama istoricilor. Noi să ne concentrăm pe prezent. Fără trecut n-avem identitate?! Hai, c-ai zis-o! Şi ce-mi trebuie mie identitate? Ce, poţi să trăieşti în ziua de azi dacă ai identitate? Harababura, haloimăsul şi bulibăşeala sunt atât de mari, încât cine are identitate piere, tu nu te uiţi în jurul tău, pe ce lume trăieşti? Evreii, de exemplu, de ce au identitate? De ce se ajută între ei, oriunde s-ar afla? Pentru că nu-şi uită trecutul. Noi de ce ne faultăm, ne dăm la ţurloaiele blendei, oriunde ne-am afla? Pentru că *uităm*. Memoria propriilor suferinţe? Eu am uitat, tu ai uitat, el a uitat!... Pe cine mai interesează ce-a fost? Poţi să trăieşti la infinit în suferinţă? Nu. Amnezia totală e soluţia românească. Şi-atunci, de unde identitate?

Ce ne lipseşte nouă, la scară naţională, este vocaţia – inoculată chiar din leagăn la alte popoare – a legii şi valorii, fie ea umană, ştiinţifică, artistică, meşteşugărească etc. Acel *laisser faire*, *laisser passer*, practicat dintr-un *fair-play existenţial*, din respectul valorii şi al muncii – nu de dragul persoanei, al cumetriei, al clientelismului. Noi personalizăm prea mult, în toate felurile, în dauna principiilor şi, mai ales, a aplicării lor, de fapt nu facem decât asta – personalizăm la infinit, ceea ce, paradoxal, în loc să ne apropie, ne îndepărtează pe unii de alţii până la descompunere şi ne ţine pe toţi pe loc. A, invidia, gelozia, sacrificarea principiilor sau, şi mai rău, ignorarea lor, lipsa de convingeri, lipsa de caracter – desigur, sporturi naţionale! Vicisitudinile istoriei? Da. Dar şi multă lene[14], care traversează toate epocile. Asta e situaţia. Trebuie să supravieţuim în marginile propriei noastre neputinţe. Întotdeauna, n-am făcut decât să supravieţuim, mai sus – e imposibil. Asta e vocaţia noastră naţională – supravieţuirea. Niciun pas înainte. Cât mai mulţi şefi şi cât mai puţini muncitori, asta este calea românească. Şolticării peste şolticării şi, la mijloc, tot şolticării. Şuşanele peste şuşanele şi, la mijloc, alte şuşanele. Ipocrizii, perversităţi, poltronerii, maimuţăreala mecanismelor lumii occidentale – cât cuprinde! Oameni valoroşi, profesionişti, *meseriaşi*, schimbaţi din funcţie între două tampoane de pudră pe obrazul soţiilor, iubitelor, amantelor domnilor miniştri? Nimic mai simplu. Se face. *The show must go on!* Călătoria continuă! Viaţa e ca un vagon, dar să nu mergi pe tampoane, ha!

Le ştiu şi eu pe toate astea, n-ai grijă! Le-am descoperit, de când m-am întors, le-am redescoperit! M-am născut cu ele în sânge! Şi ce să fac? Ce vrei să fac? Să mă sinucid? Să nu mai exist? Eu şi-aşa eu nu exist, *am învăţat* să nu mai exist, ha! Am scăpat de ele, m-am debarasat în străinătate.

Acum sunt imună. Asta este singura soluţie în situaţia de acum! Oricum, tranziţia asta se prelungeşte nebulos, amestecând de-a valma nostalgii şi frustrări (şi-ale celor care au fost şi nu mai sunt, şi-ale celor care nu sunt ce-ar vrea ei să fie pentru că sunt incompetenţi), mentalităţi noi cu mentalităţi vechi, parveniţi care au dat tunuri şi construiesc biserici, cerşind iertarea de la Dumnezeu, îmbogăţiţi peste noapte care fac dezacordul între subiect şi predicat, şnapani cu schelete în dulap, care cumpără demnităţi de Stat ca să scape de codul penal, alţii ca să capete *pedigree*, e un fel de harababură care mie îmi convine de minune, mi se potriveşte ca o mănuşă. Am New York University, deci am valoare, radiez profesionalism. Sunt o scrimeră perfectă a sexului, deci controlez harababura, o domin. În consecinţă, sunt combinaţia de succes ideală pentru România de azi. Mă rog, dacă vrei, pentru toată Europa de Est, mă flatezi...

Când un ofiţer FBI sub acoperire şi-a arătat legitimaţia ca să intre cu prietena lui la un restaurant unde n-avea rezervare, patronul a anulat rezervarea altor doi clienţi şi le-a făcut loc. A doua zi a trimis o scrisoare la FBI, la sediul central, exprimându-şi mândria şi satisfacţia patriotică de a-l fi ajutat pe domnul agent John Smith să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Şeful l-a întrebat pe John Smith: „Ascultă, dragă, în ce misiune erai tu aseară la restaurantul X, că eu nu te-am trimis în nicio misiune?“. „Păi, şefu', să vedeţi, eram cu prietena, şi eu, ca omu'...“ *„Out, you're out!“* a strigat şeful, arătându-i uşa instituţiei. Vezi, asta e diferenţa dintre America şi România. Şi-atunci, n-am eu dreptate că m-am întors în ţară, nu e aici mediul meu, în care mă simt ca peştele în apă? Cine poate să progreseze aici mai bine decât mine, preoteasa păcatului şi vestala lui Eros, demonul cu chip de înger, unde în altă parte poţi să obţii orice prin manevre cu sex bine ţintit? Unde în altă parte se întorc valorile şi ierarhiile cu fundul în sus când o femeie – e-adevărat, bine, ca mine! – se întoarce, mă scuzi, cu fundul în sus? Las la o parte că eu am şi valoare, dar la ce mi-ar folosi dacă n-aş *aquiesa*?... *Aquis communautaire*, nu? Nu vezi că am rămas la genunchiul broaştei, ne zbatem la nivel elementar, de asfalt, gazon, pământ, chestii d-astea telurice? Ăsta e nivelul nostru. Ne târâm. Mă rog, nu chiar toţi. Unii zboară. Sunt într-o levitaţie continuuă. Şi eu odată cu ei. Mie personal îmi convine, sper ca situaţia să rămână aşa cât mai mult timp, ca să pot să-i joc pe degete în continuare. Asta, desigur, câtă vreme partidul, care o fi el, rămâne la putere. Dacă trece în opoziţie, trec la noul partid de la putere, adică, mai bine zis, la bărbaţii – câţiva – din conducerea lui. Nu mă interesează nicio ideologie şi nicio doctrină. Dacă se fac coaliţii, cu atât mai

bine, suntem în familie... Am relaţia sus-pusă peste tot, în fiecare partid. Nu-mi refuză nimeni nimic. Toţi sunt băieţi deştepţi şi toţi au memorie, au memoria MEA. Ăştia or să schimbe puterea între ei până la adânci bătrâneţi – aşa că eu voi fi tot timpul la putere!... Să mă uite?! Glumeşti! Sunt băieţi prea fini, nu vor să aibă necazuri cu soţiile lor, să-şi rişte carierele, îţi dai seama... când bărbaţi ca ei iau puterea, rămân gentlemeni cu o femeie ca mine pe viaţă. Oricum, eu sunt în centrul atenţiei. Cum le-am captat eu... atenţia n-a făcut-o nimeni, crede-mă... Am luat acum şi *Comitetul sportiv pentru dezabilităţi*, ca din partea societăţii civile... (Bineînţeles că m-am culcat cu cine trebuia, oricum bătrânul miliardar poate să aibă orice femeie şi chiar le-a avut, sunt *cumnată* cu cele mai tari femei din România, suntem toţi rude, ha!) Dă bine la CV. Orice guvern are nevoie de piloni... nu pioni... *piloni* în societatea civilă. Numai că eu nu sunt pilon... sunt portal, ha!... Până vine Europa peste noi, voi fi deja o doamnă mult prea onorabilă şi mult prea bogată. Banul va cumpăra totdeauna orice, chiar şi oameni, mai ales oameni. Românii sunt buni la pat, iar tineri, în căutare de sponsori, se nasc mereu... Aşa că viitorul mi-e asigurat: afaceri, poziţe socială, bani, dar mai ales expunere publică. Pe scurt, nu sunt numai *lider de opinie*... sunt şi *lider de acţiune*, ha! Sunt repatriată de succes, ţara îmi datorează foarte mult pe tema asta, am fost traumatizată, normal că am nevoie acum să fiu favorizată, mi se pare deci firesc să fiu... împărăteasa neîncoronată a României. Secretul? Hm... Secretul este *nu* să fii excentrică, aşa... în vânt, ci să fii *excentrica anumitor cercuri* (care, nota bene, nu sunt cele care apar la televizor...), să te selecteze cine trebuie, să fii *selecta lor*... Ăsta e tot secretul.

Tabadup, tabada, tabadup!

Sunt prima amantă a lui Henry *Tudoar*
În fiecare Miercuri el vine în budoar
Ziua sunt EU regina, *the real one*, a Angliei semeţe
Noaptea Henry n-are pic de gentileţe
În rest, e deferenţă, respect, protocol cu cranţ
Nu ca-n Bizanţ...
Doar Sâmbăta orgiile se ţin lanţ.
Aşa că nu EU voi fi trimisă în Turn, oh, *never*
Puterea mea crudă prin sex e *for ever*
Duşmanii nu-i cruţ şi degrabă îi scufund în eter

Deoarece dintre toate soţiile aduse din Talger
Numai EU îl aduc în al nouălea cer
I swear.

Ha-ha-ha-ha!... Of, Doamne-Doamne, nu-i aşa că tu n-ai să scrii toate astea, nu-i aşa? Haide, te rog, te rooog, spune-mi că *nu*. Uff, răule!... S-a făcut noapte, când am vorbit atâta? Uite luna, e chiar deasupra *Mândrei*!... Ce linişte, Doamne!... O să mai vin aici.... Nu, nu cu tine... Tu ai de scris cartea... Nu, nu putem veni nici *după ce scrii cartea*! Ai uitat pactul? Nu mă răzgândesc, calmează-te. Oricum, te-ai comportat admirabil. Ai ştiut să taci. Foarte bine, foarte bine. Dacă bărbaţii ar şti să tacă, ar primi atât de mult de la mine. Tu ai primit totul, adică pe mine, cea adevărată. Nu icoana falsă de pe ecranul televizorului sau din viaţa publică. De-abia aştept s-o citesc! Dar ce ai? Eşti puţin şocat sau mi se pare mie? Nu trebuie să fii şocat, trebuie să fii lucid. Ştiu, te întrebi cum de ţi-am spus atâtea lucruri!... Nu mă interesează dacă se va vorbi. Se vorbeşte deja, prin anumite locuri... Ha. Şi după cartea asta, care, apropo, trebuie să fie roman, ce-o să mai vorbească? Ei, dragilor, să vedem, *acum* ce-o să mai vorbiţi?! O să daţi în... bâlbâială, ha. Foarte bine, foarte bine. Vorbiţi dacă mai aveţi ce! Mituri şi legende? Ha-ha! Păi, chiar eu sunt legenda, legenda vie, pe care o trăiţi, fără să vă daţi seama. De ce roman? Pentru că romanul, fiind un gen de ficţiune, nu poate fi atacat. Adică spui ce ai de spus, dar sub formă de „ficţiune“! Stai, unde e geanta mea? Aşa, uite-o listă de argumente, ţi-o las ţie.

De ce roman? Listă de argumente

1. Îmi va mări celebritatea. Cu cât se vorbeşte mai mult pe seama mea, cu atât mi se creează o aură de atracţie magică, aproape mistică. Pe oameni nu-i interesează *cum, pe ce căi* îţi dobândeşti celebritatea, ci doar sunt cu atât mai influenţabili cu cu cât eşti mai celebră.
2. Cei care mă vor recunoaşte vor înţelege acum că eu i-am folosit pe ei, nu ei pe mine. Utilizând însă un scriitor şi forma de roman, voi nega orice asemănare, totul e ficţiunea autorului... Nimeni nu va putea demonstra că eu sunt în spatele acestui personaj, că eu am pus la cale o carte despre mine însămi!
3. Mă va face şi mai atractivă în ochii celor pe care nu i-am avut încă, mă vor căuta şi mai abitir, cu toate că de-acum ştiu şi ei că, la rândul lor, vor fi

folosiţi pe post de unelte – sexuale, politice, de afaceri, după caz.
4. Mai e o chestiune: mai devreme sau mai târziu, amanţii mei se pot aduna, pot pune cap la cap experienţele lor cu mine şi-apoi să le publice. De ce să mi-o ia ei înainte când pot să scriu chiar eu, adică să găsesc pe cineva, un scriitor discret, care să execute lucrarea! În felul ăsta, nimeni nu mai poate să-şi aroge meritele vieţii mele.

Ei, ce zici? Ai rămas fără grai? Ha-ha-ha-ha!... Păi ce credeai, că eu fac mărturisiri aşa, în dorul lelii? După apariţia cărţii, mulţi vor da fuga pe Internet şi pe alte mijloace să încerce să descopere cine sunt eu, în carne şi oase. Se vor face supoziţii, teze şi antiteze. (La Bucureşti, nu la Paris.) Perspectiva asta mă incită la culme, îmi produce un orgasm continuu, mai rafinat decât cele adevărate. Voi fi în visele, în casele bărbaţilor români şi, după traducerea cărţii, în casele din toată lumea. Mulţi vor face dragoste cu soţiile, amantele, iubitele lor, dar cu gândul la mine, cu mine ascunsă într-un pliu al minţii lor sexuale. *„Nici tu nu te poţi gândi la altcineva?“ „Ba da, mă gândesc la Livia!“ „Care Livia? O cunosc? M-am întâlnit cu ea?“ „Nu poţi să te întâlneşti cu ea pentru că... pentru că e un pesonaj de roman! Ha, ha, ha, ha!!“* Sigur, nimic nu se obţine uşor, fără insistenţă. Va trebui să căutaţi cu atenţie şi asiduitate. Dar, la sfârşit – ce recompensă! EU. Vă asigur că merită. Bărbaţi din toate ţările, căutaţi-mă! Exist! Sunt! Mă aflu!... Ei, ce zici, n-ar fi bun de final? Aşa că te-am ales pe tine să scrii această carte. Cum când ? La ziua americanilor, ideea mi-a venit chiar de 4 iulie! Ha-ha-ha!... Ba a fost foarte posibil. Când mi-ai dat cartea de vizită, ştiam deja cine eşti, dragule! Ha-ha-ha-ha! Pentru că l-am întrebat pe Şaru V. când ai intrat pe poartă! „Cine e tipul ăla cu ochelari?“ „Un scriitor.“ „Da? Aş vrea să-l cunosc.“ „Nimic mai simplu. Mă duc la el şi vii şi tu, ca din întâmplare, peste cinci minute.“ Şi-am venit! Ha-ha-ha-ha! Da, Şaru V., cu care te-ai întâlnit „din întâmplare“, era, de fapt, cu mine, veniserăm împreună înainte de a veni tu. Proful de istorie de care-ţi vorbeam la început, cel cu doctoriţa de la Filantropia şi cu fie-sa, el e! Te-am „lucrat“ puţin, recunosc. Mi-ai plăcut din prima clipă. Păreai omul potrivit pentru a scrie o carte. Mai trebuia să mă asigur că meriţi încrederea mea. După câteva întâlniri, ţi-aduci aminte, m-am afişat chiar sub ochii tăi, la World Trade Center, tot cu Şaru V., deşi cu o seară înainte fusesem cu tine! Păi, am făcut-o înadins, să văd ce faci! Să văd dacă eşti gelos, dacă faci urât etc. Stai, stai, nu te înnegri!... Doar nu mai suntem copii, ce naiba!... Ai fost tare, jos pălăria, nu te-ai froasat, nu te-ai bosumflat, ai bravat cu eleganţă! Atunci, m-am hotărât, te găsisem! Ţi-am sugerat să te gândeşti la un loc mai

special, să evadăm din Bucureşti. Ai ales această cabană, *Căsuţa din poveşti*. Foarte bine, foarte bine, nici că se putea un loc mai potrivit. Am hotărât că, dacă totul merge bine între noi, la a treia escapadă, te voi convinge să scrii. Astăzi e a treia escapadă. Am reuşit, dragule... am reuşit! Tabadup, tabada, tabadup! Haide, te rog, sărută-mă, sărută-mă... Te rog.... Te rooog....

Ei haide, nu fă acum o criză de personalitate! Te-am manipulat puţin, doar puţin, recunosc, dar cred că rezultatul o să merite. Te simt. Te-am văzut şi cum m-ai ascultat... Cu gura căscată! Ba nu mi s-a părut deloc!... Cum să n-o mai scrii? Ce, eşti nebun? Mă pierzi şi pe mine şi pierzi şi cartea? Cu ce te-alegi? Şi notele-astea, de ce le-ai mai luat? Haide, revino-ţi, fii serios! Te-apuci de treabă şi mă ţii la curent, da? Spune da, te rog... te rooog.... spune da... Uff, dificil eşti!... Bine, dacă vrei să caut pe altcineva, te priveşte, tot tu ai de pierdut... N-ai vreun prieten scriitor?... Doamne, s-a făcut târziu, trebuie să plecăm la Bucureşti. Dar până atunci... Până atunci... Acum o să vin spre tine. Nu te speria. Ochii mei se fac şi mai cenuşii în asemenea momente. Şi... Haide, uită-te la mine... Uite, fie, o să-ţi fac încă un cadou... Ultimul... O să călcăm pactul o dată, o singură dată, ultima dată... Apoi vom fi prieteni, da? Vom fi cei mai buni prieteni... iar tu o să scrii cartea, da? Hai să mutăm fotoliul ăsta la fereastră... Să ne uităm la *Mândra*... E goală sub clar de lună... Ce lumină!.... Nu, nu Times Square este cel mai luminat loc de pe Pământ. Aici, în Parâng, e cel mai luminat loc de pe Pământ![15]... Parcă latră câinii în *background* sau mi se pare? Şi greierii, cum ţârâie... Haide, te rooog... Vreau s-o privesc, s-o sorb prin toţi porii, în timp ce tu... Parcă e un început de lume... Vrei?... Te rooog... Dar nu te purta frumos cu mine... Să-mi scot halatul? Să-mi pun taiorul şi-apoi... Te rog, fii mai dictatorial. Te rog, te implor... te rog, fii dictatorial, te implor...te roog... te rooooog.... te roooooooooog... Până atunci, iubitule... Iubitul meu... Până atunci... Fii dictatorial...

Adevărul este că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Se vor inventa multe pe seama mea. Dar magnetismul de capodoperă flamandă al chipului meu ingenuu, al ochilor mei cenuşii-marin; melodia unică a glasului meu care vă alintă, vă leagănă-n iluzii ; inocenţa mea grea, poate perversă, nu neg, dar în care se oglindeşte, cu aceeaşi inocenţă perversă – haide, recunoaşte! –, propria voastră dorinţă de păcat, propria voastră dependenţă de viciu; feminitatea mea infinită, letală, care vă reînvie, iarăşi şi iarăşi,

virilitatea voastră arogantă, încătuşată în zale de hormoni; şi, dincolo de toate, EU... EU... EU vă voi închide, vă voi încarcera pe toţi... şi buni şi răi... ca într-o a doua inimă. Niciunul dintre voi nu-şi va putea înfrânge obsesia de a mă avea măcar o dată. Dar n-am întâlnit încă bărbat pe care să-l fi avut o dată şi să nu mă vrea şi a doua oară, şi a treia... Cei pe care vă refuz vă prefaceţi că rămânem prieteni? Foarte bine, foarte bine! În realitate, speraţi în secret, în secretul vostru cel mai profund, endocrin, că, într-o zi, mă veţi avea din nou, nu-i aşa?... *Eu ştiu*. Nu există bărbat pe care l-am avut ieri, acum un an, cinci, zece, şi care – la un singur semn – să nu-şi lase toate interesele şi să vină cu mine, *o noapte să nu mai existăm din nou. That's the name of the game.* Iar eu, în timpul ăsta, trăiesc într-o Saturnalie perfectă, fără sfârşit...

Ştiam că nu poţi să te superi pe mine... Tabadup, tabada, tabadup!... Câte ore facem până la Bucureşti? Mai avem timp... Mai avem puţin timp... Îţi mai spun o poveste? După asta, plecăm. Ai fost şi tu, o după-amiază, sultan. Foarte bine, foarte bine! Uite, Şeherezada îţi mai spune o poveste, ultima...

Era odată un prinţ pe nume Arthur, foarte chipeş, care avea un ducat şi-l cam ameninţa pe regele Edward de la Londra, fiindcă făcea întruniri propagandistice, grupuri de reflecţie, dialog social etc. Şi, ca să curme situaţia, regele a trimis un comando, care l-a răpit pe Arthur din mijlocul familiei şi l-a adus legat fedeleş în Sala tronului. „O să-ţi tai capul, din cauză că mă calci pe nervi“, a spus regele. „Nu se poate, *Your Majesty*“, a răspuns prinţul Arthur, „e o confuzie, sunteţi dezinformat de servicii, slujitorii Majestăţii Voastre mă urăsc, ei sunt nişte dinozauri, vin din altă epocă, în noua configuraţie nu-şi vor mai găsi locul. Eu cred în acelaşi set de valori ca şi Majestatea Voastră, spre binele Angliei...“ „Poate, dar e prea complicat“, a răspuns regele, plictisit. „Mai sigur este să scap de tine. Toate explicaţiile astea sunt prostii. Vrei să-mi iei tronul, asta vrei. Vă ştiu eu pe-ăştia cu setul de valori. Îi daţi înainte cu principiile până puneţi mâna pe putere. Ei bine, nu, tăiaţi-i capul înainte să ajungă să mi-l taie el mie!“ Slujitorii se repeziră ca uliii şi-l târâră pe Arthur spre butuc. „Mor pentru Anglia!“ a strigat Arthur. „Staţi!“ a strigat altcineva. S-a făcut tăcere. Regele s-a întors, încruntat, spre dreapta lui. Se ridicase în picioare regina. Cu privirea ţintă la pectoralii apetisanţi ai lui Arthur, striviţi sub frânghii, ea spuse: „*Your Majesty*, cred că trebuie să mai dăm o şansă acestui tânăr de viitor“. Edward făcu nişte ochi cât cepele. „Bine, draga mea, dar tu mi-ai

băgat în cap că e periculos şi trebuie eliminat. Nu te înţeleg...“ „M-am răzgândit“, făcu regina. „Mai dă-i o şansă. Pune-l la probă.“ Se produse rumoare în Sala tronului. Regele tăcea, buimac. Într-un târziu, mormăi, nemulţumit: „Fie. Uite ce e, Arthur. De scăpat n-ai cum să scapi, n-ai unde să fugi, Interpolul te găseşte şi-n gaură de şarpe. De aceea îţi mai dau o lună. În această perioadă, află-mi răspuns la o întrebare. Asta e proba. Altfel îţi tai capul. Te prinzi?“. „Mă prind, pentru Majestăţile Voastre aflu răspuns la orice întrebare!“ strigă Arthur, uitându-se mai atent la regină. „Nu cred, întrebarea e grea, nici dracu’ nu ştie răspunsul“, ricană regele. „Arthur, ce vor femeile ? Aceasta-i întrebarea...“ Din nou, rumoare în sală. Chipul reginei era de piatră. Arthur păru descumpănit. Toată lumea părea descumpănită. „Mergi!“ spuse regele, sumbru, şi-l concedie, excedat. Şi Arthur merse înapoi, în ducatul său de baştină. Aici începu să întrebe în stânga şi-n dreapta ce vor femeile. Răspunsuri, vorba ’ceea, câtă frunză, câtă iarbă. Făcu un adevărat studiu de marketing printre contese, marchize, curtezane, bucătărese, modiste, lenjerese, translatoare, recepţionere, senatoare, directoare de bancă, purtătoare de cuvânt, moderatoare TV. etc., chiar printre surorile lui – prinţesele. Toate răspunsurile erau şovăielnice, de nu puteai trage nicio concluzie. În ultima zi a lunii, disperat, mai făcu o ultimă încercare. Merse la vrăjitoarea ducatului, o babă, o cotoroanţă, care locuia cu acte în regulă undeva, la periferie, unde a înţărcat dracu’ iapa, mergeai cu metroul de te uita Dumnezeu. Printr-o poartă care se bălăbănea şi scârţâia teribil, intră într-o coşmelie care de-abia se ţinea într-o rână. „Ai venit“, rânji baba. N-avea doi dinţi din faţă şi puţea de te trăsnea. „Am venit să-ţi pun o întrebare“, spuse prinţul. „He-he“, făcu baba, „ştiu. S-a dus buhu’. Cunosc şi întrebarea, şi răspunsul. Dar te costă!“ „Plătesc. Plătesc oricât. Te fac om, zise prinţul.“ „He-he-he“, hohoti iar baba, „nu fi atât de sigur că vreau să fiu om. Cât plăteşti? *How much*?“ „O ladă de aur!“ avansă Arthur.“ „E puţin...“ „Două lăzi de aur!“ plusă el. „E un nimic, stimabile...“ „Ce vrei atunci, bijuteriile coroanei bunicii, Doamne, iartă-mă!?“ „Nu. Nici pe departe“, se strâmbă băboiul. „Ascultă, ai un prieten bun, unul Andrew. Sunteţi colegi acolo, la partid, vreau să spun... cavaleri ai Mesei rotunde sau ce sunteţi... mă rog. Ei bine, îl vreau!“ Arthur rămase fără grai. „Cum adică – îl vrei?“ bâigui el. „Uite-aşa bine, vreau ca Andrew să mă ia de nevastă, ăsta-i preţul răspunsului la întrebarea ta.“ „Eşti nebună?“ făcu Arthur. „Păi Andrew este... este o cadră de bărbat, cel mai chipeş baron local din tot ducatul. E mai chipeş chiar decât mine. A făcut studii la Paris. Cum să te ia Andrew de nevastă? Prinţese şi contese din Franţa, Italia, Spania şi chiar Portugalia, din toată Uniunea Europeană îl curtează de zor, toate sunt la picioarele lui, n-ar avea decât cu ochiul ori cu mâna semn a face, şi tu vrei

să te ia de nevastă pe TINE? Eşti într-o doagă? Te-ai uitat în oglindă?“ „Nu mă uit că se sparge“, rânji baba. „Te priveşte, ori îl convingi, ori îţi taie Edward capul. Din două, una. Alege!“ „Nici nu mă gândesc“, explodă Arthur. „Andrew este fratele meu de cruce, nu pot să-i cer aşa ceva, să se nenorocească pe viaţă! Prefer să-mi taie capul. Eu am onoare.“ „Şi la ce-ţi foloseşte?“ pufni baba, aruncând un damf de usturoi. „Patria şi onoarea. Mor pentru Anglia!“ „Nu mori pentru Anglia, aici e chestia, mori din cauză că ai nişte principii revolute, care nu mai cadrează cu lumea de azi, plină de cadre. Te priveşte. Adio!“ îl concedie băboiul. Arthur ieşi nervos, trântind uşa care se mai rupse dintr-o balama. Se duse acasă, înnegurat, şi începu să-şi facă bagajele, de fapt strictul necesar, într-o valiză de lemn scrijelit cu briceagul, pe care o avea de la bunicul lui, Richard Inimă de Leu. Porunci să i se înhame calul pentru Londra. Dar la 12 fără 23 de minute noaptea, pe când îşi lua adio de la scrinul negru care-i legănase copilăria, uşa se dădu de perete şi în cameră năvăli nimeni altul decât Andrew în persoană. Era într-adevăr un bărbat de bărbat, cum se spunea în argoul acelei vremi. Avea o semeţie extraordinară, care culca toate femeile la pământ. Ştia baba ce ştia. Semăna puţin cu James Bond, care se turna atunci singur la MI-5, pe platourile din Ţara Galilor. „Ce vorbă umblă prin târg?“ strigă el, surescitat. „Scapi de călău dacă eu o iau de nevastă pe babornitţă?“ „Mă rog, nu e cazul“, murmură Arthur, jenat. „E nebună la cap. Bine c-ai venit să ne luăm rămas-bun“. „Stai puţin, stai puţin“, strigă iar Andrew. „Noi suntem fraţi de cruce, suntem cavaleri ai Mesei rotunde. În fiecare joi, facem şedinţă de Consiliu Permanent, batem cu săbiile în masă şi cu pumnii în piept, facem jurăminte, legăminte, chestii de-astea, toţi pentru unul, unul pentru toţi...“ „Asta e valabil la muschetari, nu la noi...“ „Ba ei au luat-o tot de la noi! Dacă nu ne salvăm între noi, dacă nu noi, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?“ „Nu pot să-ţi cer aşa ceva, te nenoroceşti pe viaţă. De babă nu scapi niciodată, te-ngroapă ea pe tine.“ „Nu contează, o bag în pizda mă-sii!“ „N-are mamă, n-are tată.“ „E orfană? Nu-i nimic. Mă descurc eu, mă duc la mânăstire, mă fac călugăr, am soluţii. Du-te şi spune-i că sunt de acord.“ „Nu se poate, măi omule, ai înnebunit şi tu?“ strigă Arthur la rândul lui. „Da, am înnebunit şi eu! E absurd să laşi un prieten să moară pentru ca să-ţi fie ţie bine.“ „Asta de unde ai mai scos-o?“ „Tot de la francezi. E unul Descartes care a apărut acum...“ Arthur dădu din umeri, resemnat: „Te priveşte, să nu zici că nu ţi-am spus...“ îl avertiză el ultima dată. Dar Andrew îl împinse pe uşă-afară şi aşa ajunse Arthur înapoi la babă. „Te-ai întors, ţi-a venit mintea la cap! Când?“ întrebă ea, molfăind cu poftă un copănel de prepeliţă, proaspăt tras la tigaie. „Când – ce?“ întrebă Arthur. „Când facem nunta?“ „Lasă nunta. Să vedem întâi răspunsul la întrebare!“

„Răspunsul e bun, n-ai grijă.“ „De unde ştii?“ „Treaba mea. Când facem nunta, Arthur?“ bătu coropişniţa din picior. „La trei zile după ce scap de Edward. Dă-mi răspunsul! Care e răspunsul? Ce vor femeile?“ „Vino mai aproape, să-ţi şoptesc la ureche, că sunt microfoane16 peste tot.“ Învingându-şi repulsia firească, Arthur îşi lipi urechea de buzele ei. Cotoroanţa îi şopti ceva. Arthur făcu ochii mari şi căzu puţin pe gânduri. „Mergi, că trebuie să-mi comand rochia de mireasă. De la Chanel“, croncăni iarăşi zgripţuroaica. „De francezii ăştia cu ifose nu putem scăpa nici în Evul Mediu“, mai adăugă ea, cu obidă, scuipând un oscior. Arthur nu mai pierdu timpul. Încălecă valvârtej şi călări toată noaptea până la Londra. În zori, oraşul îl primi somnoros, dar cu porţile deschise. Târgoveţi, plăpumărese, gunoieri, halviţari, geambaşi şi zarzavagii se perindau agale spre locurile lor de muncă. Potcovari şi tocilari îşi ascuţeau sculele. Primele nuclee sindicale mijeau la colţurile străzilor. Miros de mititei proaspeţi venea de pe grătarele încinse. Castraveţii muraţi şi varza acră erau la discreţie. Shakespeare însuşi deschisese geamul la mansarda lui, repartizată de primărie, şi scria de zor, înmuindu-şi pana în diverse călimări, cu gândul la regina Elisabeta I, care nu se născuse încă. Londra se trezea la viaţă. Arthur se foi prin faţa palatului, printre archebuze şi condotierii care-şi făceau veacul prin zonă, doar-doar or primi vreo comandă de furnituri, ceva de la stat. De pe creneluri, lăncieri şolticari le aruncau chifle, gogonele, măsline, ce se găsea. Arthur scoase un pachet de Kent pe care scria *Citiţi povestirile din Canterbury!* şi mitui un *bodyguard* mascat, care învârti un scripete ce scârţâi îndelung. Podul, care se putea coborî la orice nivel de discuţie, trosni din ţâţâni şi se coborî la nivelul uliţei, iar grilajul se ridică. Arthur intră şi avu noroc. Regele tocmai îşi bea cafeaua, iar regina citea ziarul. „Ştiu răspunsul, Majestăţile Voastre!“ strigă el, dând uşile de perete. „Stai jos, tinere, ia o cafeluţă din Bizanţ, să-ţi mai tragi sufletul“, zâmbi şăgalnic regina. Apoi, cu subînţeles: „Poate vei avea nevoie de el, de suflet, de-acum încolo, cine ştie...“ Se întoarse către Edward. „Dragul meu, trebuie să apreciem că s-a prezentat de bunăvoie, n-am mai cheltuit banii contribuabilului pe mascaţi. De aceea propun să-i comutăm pedeapsa capitală în detenţie pe viaţă, în Turn.“ „Ba nu, draga mea“, replică regele enervat, „nu te mai răzgândi din nou, că intru la balamuc! Dacă a adus răspunsul corect, îi dau drumul, dacă nu, îi tai capul. Eu nu mă joc. Am zis. Spune, Arthur! Ce vor femeile?“ „Edward“, vorbi atunci Arthur, dregându-şi glasul, „pare că femeile nu ştiu ce vor pentru că se răzgândesc tot timpul. Dar nu-i adevărat. E doar o impresie a bărbaţilor. În realitate, ele vor doar să aibă controlul propriilor lor vieţi, *să aleagă ele*. E-adevărat însă că vor să aibă şi controlul vieţii bărbatului pe care îl au în pat, să aleagă ele şi pentru

el. Spre binele lui, bineînţeles. Spre bine lui, aşa cum îl văd ele... Ăsta e răspunsul.“ Se lăsă tăcere. Regele rămase câteva clipe nemişcat. „Să controleze viaţa bărbatului?! Chiar şi în patul regal?“ ridică el din sprâncene cu o privire ameninţătoare. „În toate paturile, Majestate...“ „Cum îţi permiţi, obrăznicătură!“ ţipă regina, roşie de furie. „Ţi-am salvat viaţa, asta ţi-e recunoştinţa?“ „Doamnă, mi-aţi salvat viaţa ca să mă închideţi în Turn şi să mă aveţi la dispoziţie, să abuzaţi de mine, să mă siluiţi în toate felurile, să vă satisfaceţi poftele carnale...“ „Garda, garda!“ răcni regina, isterizată. Un pluton de elită apăru în prag, însă regele ridică mâna şi plutonul plecă. „Mda“, zise el după o pauză. „Răspunsul nu este rău, el aduce contribuţii noi, inestimabile la tezaurul nostru de valori materiale şi spirituale. Arthur, te-ai salvat! Eşti liber. Dar să nu mai aud că faci grupuri de reflecţie sau de dialog social, că mă supăr rău! Staţi fiecare pe la casele voastre şi reflectaţi singuri, să nu vă mai prind în grupuri. Ai înţeles?“ „*I've got it, Your Majesty!*“, scandă Arthur, pătruns de importanţa momentului. Regina se sculă din jilţ şi părăsi sala, turbată. În trecere îi dădu o palmă unui suliţaş care nici nu clipi. „Ne vedem la cină, *darling*, avem morun la grătar şi vin de Burgundia!“ strigă regele în urma ei, dar nu primi niciun răspuns. Edward îşi drese glasul. „Ai supărat-o pe regină. Dar îi va trece. O cunosc foarte bine. Dacă şi-a pus în cap să te aibă, te va avea oricum, mai devreme sau mai târziu, când nu te-aştepţi. Pun pariu că peste câteva zile îmi va cere să te aduc ministru, aici, la curte... De ce nu? Eşti deştept, plus că te-aş avea şi sub control. Mai vedem...“ Făcu o pauză. Apoi spuse cu o voce jumătate autoritară, jumătate tristă: „Fii fericit. Dar nu uita: iscoadele mele te vor urmări peste tot. *Watch out... Go now!*“. Arthur se înclină cu deferenţă şi ieşi. Pe hol, în culmea bucuriei, îl trase de mustăţi pe marele şambelan care tocmai aducea nişte chiftele calde, apoi călări pe deşelate, ajunse înapoi, în ducat, şi începu pregătirile de nuntă. În ziua a treia, toată curtea era strânsă în curte, se mânca şi se bea pe săturate, talgere se umpleau cu vânat din pădurile limitrofe, vin bun, ghiurghiuliu, curgea în pocale, fetiţe dulci din Birmingham, cu fuste scurte, scoţiene, dansau din buric, generali activi sau în rezervă dansau manele, unii demnitari îşi introduceau săbii pe gâtlej şi le scoteau intacte, alţii nu le mai scoteau deloc, într-un cuvânt era o atmosferă de sărbătoare. Andrew, îmbrăcat în fireturi, dar cu faţa împietrită, mai trăgea câte un scotch, împovărat de gânduri, mireasa râgâia mortal, mai scotea din gură, mai punea pe masă dumicaţi nemestecaţi, Arthur socializa cu o prinţesă dintr-un comitat îndepărtat, se pare o unguroaică de la Debrecen, cu sânge cald, vienez, care dorea şi ea să intre în Europa. La 12 fără un minut noaptea, baba se ridică, îşi potrivi rochia Coco Chanel, mai râgâi o dată şi-i aruncă peste umăr lui Andrew: „Te-aştept în dormitor,

puiule...“. Andrew îşi aprinse o ultimă ţigară. Cavalerii Mesei rotunde îi turnară un ultim pocal epocal de vin. „Curaj“, îi urară cu toţii, „suntem alături de tine“. Arthur îl îmbrăţişă cu efuziune. „N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Uite, drept mulţumire, îţi dau ţie guvernarea ducatului. Eu abdic în favoarea ta.“ „Ce, eşti nebun?!“ tresări Andrew, ca trezit din transă. „Nu e suficient că paparuda o să mă aibă pe mine, acum vrei să aibă tot ducatul, inclusiv pe tine?! Fii serios, frate, cu tine şef, tot mai avem o speranţă în viaţă.“ Oftă, apoi mormăi: „Să ne vedem cu bine...“. Îşi îndreptă vestonul şi plecă pe-aci încolo. Îl urmăriră cu privirea, trişti. Garda îi dădu onorul. Unguroaica, dar nu numai ea, toată prezenţa feminină lăcrima. Andrew hălădui o vreme pe coridoarele casei de oaspeţi, de fapt o cabană sub formă de palat, apoi păşi în dormitor. Aici era cam întuneric şi la început nu văzu bine, se frecă la ochi. Totuşi, realitatea i se impunea cu o forţă de nestăvilit. Întinsă în pat, uluitoare, se afla o blondă goală puşcă, de îţi tăia respiraţia numai când o vedeai. *Nu, nu de-asta m-am făcut eu blondă, te rog, nu mă întrerupe.* Aşa, o blondă fabuloasă, şi Andrew se opri paralizat. „Mă scuzi, frumuşico“, zise el, „probabil că am greşit adresa“. Adevărul era că palatul sau cabana, cum vrei s-o iei, avea multe dormitoare, oferite oaspeţilor care veniseră, unii tocmai de la Londra, să mai scape şi ei de şedinţe, ministere, neveste şi-alte stresuri caracteristice vieţii de curte. Îi însoţeau partenere fie aduse chiar de ei de la centru, din pepiniera partidului, fie puse la dispoziţie de organizatori pe plan local, dar toate numai una şi una. Aşa că Andrew dădu să iasă, dar o voce dogită, bine cunoscută, îl opri. „He-he, n-ai greşit nicio adresă! Vino-ncoace!“ Andrew se întoarse, uluit. Era vocea babei care vorbea cu gura blondei, o gură foarte senzuală, de altfel. „Vino-ncoace când îţi spun!“ Andrew se execută, ca în transă. „Uite ce e“, zise vocea cotoroanţei. „Nu ştiu cum sunt alţii, dar eu, când mă gândesc la toată povestea, trebuie să recunosc că mi-a plăcut cum te-ai sacrificat pentru prietenul tău Arthur. M-ai atins la lingurică. Aşa ceva mai rar, poate doar în magazinele de antichităţi. Eşti un adevărat cavaler al Mesei rotunde. Aşa că m-am gândit să-ţi acord un bonus. Un bonus de douăsprezece ore pe zi. Adică facem jumi-juma. Trebuie doar să alegi. Cum vrei să fie căsătoria noastră, noaptea cum mă vezi acum şi ziua cum mă ştii, sau noaptea cum mă ştii şi ziua cum mă vezi acum? Acu să te văd ce răspuns dai!“ În faţa acestei grele dileme existenţiale, Andrew rămase fără grai. Clipe de coşmar şi broboane de sudoare i se scurgeau pe frunte. Dar o inspiraţie divină îi sări în ajutor. „Ştii ce? Alege tu!“ strigă el, cu sufletul la gură. Urmă o pauză lungă. „Bravo, ăsta era răspunsul“, hohoti baba deodată, bătând din palmele blondei. „Aşa este, eu trebuie să aleg. Iar eu, iată, aleg să fiu şi ziua, şi noaptea aşa cum mă vezi acum. Douăzeci şi patru

din douăzeci şi patru. Program nonstop. Ce zici? Eşti în stare? Batem palma?“ Tăcere. De data asta, Andrew era complet siderat, incapabil să facă vreo mişcare. Trecură câteva momente de mare încărcătură emoţională. „Nu vii, iubitul meu“, spuse deodată blonda cu un glas de vis, care ar fi putut să-l scoale din mormânt chiar şi pe răposatul Richard Inimă de Leu. „Mă cheamă Petricia“, continuă ea. „Nu-ţi fie frică, nu mă răzgândesc, nu mă mai răzgândesc...“ Andrew tot nu se mişca, crezând că visează. „Hai, nu vii?...“ şopti ea din nou, cu un surâs devastator. Atunci Andrew se scutură, mai prinse curaj şi puse un genunchi în pat. „Nu te grăbi, avem tot timpul din lume“, şopti Petricia, aranjându-şi părul lung pe perna trandafirie. „Stai lângă mine.“ Andrew se întinse lângă ea, aşa îmbrăcat cum era. Bineînţeles că proximitatea corpului ei de pictorial îi dădu fiori. Numai părul greu ca un vin negru îi emana mii de feromoni, ce să mai vorbim de restul... Trupurile nu li se atingeau, dar degetele ei catifelate i se cuibăriră în palmă şi rămaseră aşa o bună bucată de timp. Încet-încet, strigătele chefliilor din alte dormitoare se stinseră ca şi cum n-ar fi fost, ţipetele păunilor de la crescătorie încetară şi ele, boncăniturile cerbilor ecologici încetară şi ele, nu ţiuia niciun greier, o linişte absolută, de început de lume, se pogorî peste ei şi deodată plafonul, care era glisant, se dădu la o parte. Cerul îşi făcu apariţia, nesfârşit şi senin, parcă era noapte şi parcă era-n zori, în adâncuri se-nvolburau stihii mute, dar în faţă stele poznaşe clipeau fastuos, îngeri sprinţari se perindau în inspecţie şi plecau grăbiţi să ducă raportul, lăsând ceva praf de aur de pe aripi, planete impozante îşi luau locul în cărţile de astronomie şi luminau fosforescent. Cei doi, întinşi în pat, unul lângă altul, el cu veston, fireturi, pantaloni cu vipuşcă, cizme *Pardaillan*, ea fără niciun fel de vipuşcă, doar cu o cingătoare care iradia un halou invizibil, savurau acest interesant preludiu. *„Uite, înainte de orice, vreau să-ţi spun ceva. Ascultă-mă cu atenţie, cu mare atenţie“*, vorbi Petricia într-un târziu, strângându-l tare de mână. Andrew era numai ochi şi urechi. „Acum, că ne-am cunoscut, începem o lungă călătorie. Ea nu se va sfârşi niciodată“, vorbi rar Petricia. *„Multe se vor întâmpla, multe vom întâlni. Şi bune, şi rele. Ne vom certa şi ne vom împăca. Ne vom iubi şi ne vom urî. Ne vom blestema şi ne vom cânta ode. Uneori vom fi proscrişi, alteori vom fi eroi. Ne vom adora şi ne vom detesta. Uneori, ne vom ucide chiar, din prea multă dragoste. Vom da naştere unei alte Petricii şi unui alt Andrew, care vor fi şi mai chipeşi decât noi, dar şi ei se vor ucide din prea multă dragoste. Tu să nu iei în seamă toate acestea. Orice ţi s-ar spune despre mine, chiar de-aş fi proscrisă, chiar de-aş fi însemnată, tu să nu crezi pentru că semnul proscrierii şi semnul divinităţii sunt unul şi acelaşi. Tu să mă cauţi întotdeauna pe mine, pentru că fără tine nu pot să exist. Orice-aş face, fără*

tine nu pot să exist. M-ai auzit?“ „Da“, şopti Andrew, ca hipnotizat. „*Foarte bine, foarte bine*“, se bucură ea, ca un copil. Mai trecură câteva clipe. Mere roşii, ionatane, începură să cadă cu încetinitorul, aşezându-se cuminţi, de jur-împrejur, pe marginea patului. Plafonul lunecă înapoi, ca uns, dar înăuntru nu mai fu întuneric. Petricia, cu o mişcare distinsă, olimpiană, dar şi veselă, ca o hârjoană, se întorsese cu spatele, privindu-l lung peste umăr, cu ochii ei cenuşii, marini. Andrew tresări. Pe omoplat avea tatuată o minusculă floare de crin de pădure, roşie. Trupul ei gol lumina acum ca un rug aprins.

1 România de azi nu poate fi înţeleasă, în articulaţiile ei psiho-socio-politice, fără apelul la istorie. Ţara de azi nu vine din neant, ci din perioada comunistă imediat anterioară, care, la rândul ei, a fost consecinţa directă a confruntării dintre Germania nazistă şi Rusia comunistă din cel de-al Doilea Război Mondial. Înainte de a constata *paradigma de conduită existenţială,* atât individuală, cât şi colectivă, care s-a impus de-atunci şi grevează şi România de azi, înainte chiar de a observa greşelile politice sau militare ale personajelor din epocă, trebuie avută în vedere *poziţia geografică a ţării*, care a reprezentat întotdeauna un factor generator de istorie, cauzând deturnarea destinului naţiunii pe o jumătate de secol şi, probabil, pe încă multe decenii în plus. La români, geografia s-a transformat, mai frecvent decât la alte popoare, în istorie rea. De-abia în 2002, poziţia geografică – ieşirea la Marea Neagră plus statutul de ţară frontalieră a Europei – a generat un moment de recompensă, accelerând, pe fondul necesităţilor globale de blocare a terorismului, acceptarea ţării în NATO.

Lipiţi atât geograficeşte, cât şi prin religie, de marele vecin pravoslavnic – care încă de pe vremea lui Petru Cel Mare urmărea ieşirea la „marea cea caldă“ –, românii rezistaseră de-a lungul vremurilor, de bine, de rău, tendinţelor acaparatoare ale imperiului de la Răsărit. Dar la capătul celui de-al Doilea Război Mondial, România, deşi n-avusese niciodată nici cea mai mică afinitate cu ideologia comunistă, a fost pusă total, cu complicitatea jumătate forţată, jumătate laşă a anglo-americanilor, la dispoziţia apetitului sovietic de export al comunismului – în fond o altă formă de manifestare a vechiului expansionism imperial. Instaurarea deplină, „cu acte în regulă“, a *genocidului autohton de conştiinţă* – ale cărui urmări schimonosesc ţara de azi – n-a mai fost, după aceea, decât o problemă „tehnică“ de câţiva ani.

1

În ianuarie 1933, în Germania zguduită de crahuri bancare şi scufundată în instabilitate politică (dar niciodată împăcată cu înfrângerea din Primul Război

Mondial), Hitler ajungea cancelar, pregătindu-se să devină unul dintre cei doi megaterorişti de stat care au schimbat destinul Europei Centrale şi de Est pentru (mult) mai mult decât o jumătate de secol. Adolf avusese o copilărie nefericită, încasând, el şi mama lui Klara, bătăi teribile de la tatăl său, vameş de meserie. În acel an, 1933, în numai câteva luni de la numire, Hitler suspendă garanţiile constituţionale, provoacă incendierea Reichstagului, este investit cu puteri speciale şi organizează Gestapoul. În anii următori, dictatorul îşi întăreşte puterea şi se pregăteşte de război, escaladând până la fanatism doctrina naţional-socialistă bazată pe ura de rasă, superioritatea rasei ariene şi antisemitism. După ocuparea Austriei şi Cehoslovaciei, Germania semnează numeroase tratate înşelătoare de neagresiune, pe care urma să le încalce în scurt timp. La 23 august 1939 se semnează pactul Ribbentrop-Molotov, nimic altceva decât un târg de anexare de teritorii şi de împărţire a zonelor de influenţă între Germania şi URSS. Într-o secţiune secretă, URSS revendica teritoriile româneşti Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, iar Germania accepta aceste pretenţii.

La vremea aceea, în URSS domnea un bolşevic care în copilărie fusese poreclit Soso, iar după aceea se autobotezase Stalin (omul de oţel) – celălalt megaterorist de stat care avea să schimbe destinul Europei de Est pentru (mult) mai mult decât o jumătate de secol. Stalin venise la putere încă din 1922, deşi Lenin, lovit de un prim atac cerebral, încă nu murise. (Într-un fel, n-avea să moară nici până în ziua de azi...) Până să închidă ochii, chiar el şi-a avertizat tovarăşii din conducerea partidului să se debaraseze de Stalin, care, în calitate de secretar general (post nou creat), era pe cale să acumuleze o putere nelimitată. Lucrul nu s-a făcut. Din contră, Stalin însuşi – marcat şi el de bătăile crunte din copilărie la care fusese supus, ca şi mama lui, Ekaterina, de tatăl său, cizmar de meserie – a început să se debaraseze, prin eliminare fizică, de tot mai mulţi conaţionali, fie din sfera politică, fie din afara ei. Bunăoară, foametea provocată de colectivizarea forţată a ucis în anii 1932-1933 în jur de 5 milioane de oameni, iar Marea Epurare din 1936-1938 a exterminat majoritatea membrilor Comitetului Central şi jumătate dintre delegaţii la cel de-al XVII-lea Congres. Procesele-mascaradă, întemniţările, torturile, deportările în Gulag, execuţiile şi asasinatele se ţineau lanţ. Membri şi nemembri de partid, intelectuali, muncitori, chiaburi (culaci, adică ţărani mai vrednici şi mai gospodari), ofiţeri, generali (chiar şi mareşalul Tuhacevski), colegi din Biroul Politic (Buharin, Zinoviev, Kamenev, Troţki etc.), ruşi, evrei sau alte naţionalităţi, oameni din toate mediile şi segmentele sociale au căzut astfel victime „construcţiei comunismului“ urzite şi puse în practică de Stalin. Fantoşa naţionalistă fluturată de dictator consta în „necesitatea păstrării unităţii interne pentru a rezista pericolului imperialist, mai apoi german“. (Peste zeci de ani, Ceauşescu, urmând acelaşi model propagandistic, încerca să abată atenţia de la privaţiunile impuse poporului român şi de la actele de reprimare a oricăror libertăţi civice prin invocarea „necesităţii de a rezista pericolului...

rusesc".) În total, Stalin este responsabil direct sau indirect de moartea în timp de pace a peste 10 milioane de locuitori ai URSS.

Să ne întoarcem în 1933 şi în România. În acel sfârşit de an, prim-ministrul, I.G. Duca, era asasinat de Garda de Fier – organizaţie de extremă dreaptă, naţionalistă, anticomunistă şi antisemită –, pe care tot el o scosese în afara legii. Era începutul deteriorării climatului politic şi al ascensiunii mişcării legionare. Totuşi, România era (încă) orientată către valorile democratice şi cultural-europene ale epocii. Economia, în curs de revenire, avea să atingă un maximum în 1938. Oraşul Bucureşti era recunoscut în toată Europa drept cel mai important şi prosper oraş sud-est-european, fiind supranumit *Micul Paris*. Consensul filo-francez s-a destrămat însă în august 1936, după înlăturarea lui Titulescu de la Externe.

În condiţii de criză politică, şi internă, şi externă, Carol al II-lea pune capăt, în februarie 1938, regimului parlamentar – care, deşi imperfect, se dovedise funcţional –, desfiinţează partidele politice, creează partidul unic (Frontul Renaşterii Naţionale) şi instaurează *dictatura regală*. Era prima lovitură de palat după abdicarea forţată a lui Al.I. Cuza, în 1866. Trecuseră de-atunci 72 de ani de construcţie instituţională şi de progres. Acum istoria începea să alunece la vale şi nimeni nu ştia unde se va opri. Înainte de rapturile teritoriale cărora le va cădea victimă în scurt timp, România Mare, ca spirit, înceta să mai existe.

Suntem acum în 1939, anul izbucnirii celui de-al Doilea Război Mondial. Hitler invadează o parte din Polonia, iar Stalin invadează cealaltă parte, apoi intră şi în Finlanda. Guvernul polonez se refugiază în România. După ce asistaseră (impasibile?, nepregătite?, temătoare?) la căderea Austriei şi Cehoslovaciei, Franţa şi Anglia declară, în sfârşit, război Germaniei. România se declară neutră, dar situaţia din ţară nu era deloc neutră. După ce, cu un an în urmă, Carol al II-lea dăduse ordinul de executare a lui Zelea-Codreanu, legionarii ripostează acum printr-un nou asasinat politic, ucigându-l pe Armand Călinescu, prim-ministrul în funcţie. Îi succedă cu rapiditate Argeşanu, Argetoianu, apoi Tătărescu, instalat în noiembrie 1939, perceput în epocă drept francofil. Regele tot mai miza pe alianţele tradiţionale occidentale, ce urmau să se dovedească însă, foarte curând, inutile. La începutul lui iunie 1940, aviaţia lui Hitler ajunge să bomabardeze Parisul şi Franţa cedează. România rămâne singură. Pentru URSS, era momentul propice de a pune în execuţie prevederile anexelor secrete ale Pactului Ribbentrop-Molotov. Cu acceptul lui Hitler, Stalin somează printr-un ultimatum guvernul de la Bucureşti să cedeze Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, ceea ce se întâmplă la 28 iunie, sub cabinetul Tătărescu, acelaşi care –

ciudat sau nu – avea să facă parte din primul guvern comunist Petru Groza, de la 6 martie 1945.

Fără aliaţi, încercând să salveze ce mai putea fi salvat, Carol al II-lea, adoptând *o ambivalenţă strategică*, îl numeşte prim-ministru pe Ion Gigurtu, un filogerman, şi orientează politica ţării către Hitler. România se retrage din Liga Naţiunilor, Garda de Fier intră la guvernare, căsătoriile dintre români şi evrei sunt oprite, iar accesul evreilor la educaţie este aproape interzis. Totuşi, pentru Hitler nu era suficient. Ca de altfel nici pentru Stalin. În timp ce URSS înglobează Estonia, Letonia şi Lituania, Hitler, prin cel de-al II-lea Dictat de la Viena, obligă România, la 30 august 1940, să cedeze Transilvania de Nord Ungariei horthiste. Apoi, tot la presiunea lui Hitler, România cedează Bulgariei Cadrilaterul pe care îl anexase în 1913. Astfel, prin cele trei amputări, ţara rămâne fără mai mult de o treime din teritoriu (aproximativ 100.000 de kilometri pătraţi). România Mare nu mai exista, nici *de jure*, nici *de facto*.

Depăşit de evenimente, Carol al II-lea încredinţează, la 5 septembrie 1940, formarea guvernului generalului Ion Antonescu, căruia îi oferă puteri dictatoriale, apoi abdică în favoarea tânărului principe Mihai. Antonescu se proclamă şeful statului şi, după modelul *Führerului*, îşi arogă şi el titlul de *Conducător*. Ataşaţi parlamentarismului, dar şi prizonieri ai unei anumite *ambivalenţe politicianiste*, liderii partidelor istorice, Maniu şi Brătianu, se derobează de orice responsabilitate politică (cum aveau s-o facă şi mai târziu, inclusiv la 23 August 1944), astfel că Antonescu se vede nevoit să-i asocieze la guvernare din nou pe legionari. Horia Sima devine vice-prim-ministru, iar România devine *stat naţional-legionar*. Noua titulatură nu ajută cu nimic la păstrarea independenţei faţă de Reich. Dimpotrivă.

Presiunea germană creşte, procesul de satelizare a ţării se intensifică. În octombrie 1940, trupele germane intră în ţară şi ocupă obiectivele strategice; în noiembrie, România aderă la *Pactul tripartit* de la Berlin; iar la 4 decembrie este semnat acordul economic româno-german, care pune economia ţării la dispoziţia Reichului. Corespunzător, legionarii presează acum pentru preluarea întregii puteri. Echipele morţii se dedau la noi asasinate politice (Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu) şi pregătesc chiar asasinarea lui Antonescu, în timp ce alt detaşament de camarazi intră în contact cu comuniştii, în vederea unei colaborări. Nu era ultima dată când cele două extremisme, comunismul şi legionarismul – *faţade diferite ale aceluiaşi tip de terorism, terorismul drapat în ideologie* –, îşi dădeau mâna: după 23 august 1944, comuniştii aveau să extermine o parte dintre legionari, dar şi să înroleze o altă parte, urmând una dintre tacticile lor cadriste

preferate: *cei mai fideli slujitori ai cauzei sunt cei şantajabili.*

Necesitatea eliberării teritoriilor naţionale din nord-est şi promisiunile viclene ale lui Hitler privind reunirea Tansilvaniei de Nord împingeau ţara într-o singură direcţie – aceea a războiului alături de Germania. În ianuarie 1941, Antonescu acceptă să intre în război, iar Hitler îşi abandonează brusc acoliţii de ideologie din România. Fanatismul şi misticismul legionarilor nu ţineau loc de trupe pentru front. În consecinţă, lipsită de sprijinul moral şi militar german, *Rebeliunea legionară* este repede anihilată de armată, la ordinul Conducătorului, lăsând în urmă morţi şi răniţi şi mii de arestaţi. Însă cu sau fără legionari, România, cu resursele ei substanţiale de petrol, tot ar fi fost rechiziţionată de Hitler, în drumul lui spre Moscova, fie prin cucerire armată, fie „amiabil“, ca ţară aliată (în realitate tot ocupată).

Pe alte fronturi, Germania, Italia şi Ungaria atacă Iugoslavia, trupele germane ocupând Belgradul. Bulgaria atacă Iugoslavia şi Grecia. Wehrmachtul ocupă Atena şi insula Creta. Din cauza poziţei geografice, prinsă în menghina Hitler-Stalin, România nu avea alternativă extra-război.

Astfel că în iunie 1941, când Germania atacă URSS, România i se alătură. După o lună de lupte grele, Basarabia şi Bucovina de Nord erau eliberate. Dar, în timp ce generalul finlandez Mannerheim se opreşte, după recucerirea Careliei, pe râul Svir şi refuză să participe la atacarea oraşului Leningrad, generalul român Antonescu continuă războiul peste Nistru, ceea ce, ulterior, s-a dovedit a fi o gravă eroare istorică. Unii istorici pretind că Hitler nu i-ar fi cerut niciodată acest lucru, alţii – din contră. Operaţiunea *Barbarossa* se anunţa oricum foarte dificilă, chiar şi pentru redutabila maşină de război germană; era vorba de confruntarea cu imensul spaţiu rusesc, apărat de o armată dispusă la orice sacrificiu şi protejat de o climă aspră, în care nici Napoleon nu biruise. De aceea, deşi nu a existat niciun document semnat de cei doi, e greu de crezut că Führerul nu şi-a presat aliatul să meargă cot la cot până la capăt. De altfel, Anglia şi Statele Unite – care nu aveau să declare război României decât în decembrie 1941 şi, respectiv, iunie 1942 – recunoşteau că România era doar din constrângere parte cobeligerantă alături de Germania.

După eliberarea Basarabiei, şi Regele Mihai, şi Iuliu Maniu îi ceruseră lui Antonescu să se oprească. Generalul, în calitate de militar, refuzase, dar le oferise puterea spre a proceda în consecinţă. Din nou, liderii opoziţiei s-au derobat, marcând un alt moment de *ambivalenţă politică,* cu urmări tragice.

Trecerea Nistrului a deteriorat statutul ţării la Conferinţa de Pace de la Paris şi a grevat nivelul de trai al populaţiei române pe mulţi ani după 23 august 1944, din cauza cotelor exorbitante ale reparaţiilor de război reclamate de URSS. Însă dincolo de această greşeală, de care, indirect, sunt responsabili *toţi* factorii de putere, realitatea postbelică din zonă ne arată că Stalin, chiar dacă armata română nu ar fi trecut Nistrul, tot ar fi intrat şi ar fi impus comunismul în România în drumul său spre Berlin – cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Polonia, Bulgaria sau Cehoslovacia, ţări care, deşi n-au atacat niciodată URSS, au fost şi ele ocupate şi transformate în colonii sovietice.

În septembrie 1941, *Wehrmachtul* declanşează marea bătălie de lângă Moscova, dar oraşul rezistă, iar sfârşitul anului găseşte deja trupele sovietice în contraofensivă. Pe de o parte, atât rezistenţa acerbă la blocade, cât şi contraofensivele declanşate de Armata Roşie, sprijinită, mai târziu, logistic şi cu echipament militar, de Statele Unite, şi pe de alta bombardamentele intensive ale aviaţiei britanice asupra oraşelor germane indicau o probabilă întoarcere a cursului războiului. În noiembrie 1942 începea marea bătălie de la Stalingrad. Antonescu declarase deja, în octombrie 1942, că „Germania a pierdut războiul... Trebuie să ne preocupe acum să nu-l pierdem şi pe-al nostru“. Însă el depăşise de mult *războiul nostru.* În februarie 1943 trupele germane şi române sunt înfrânte la Stalingrad, ceea ce a marcat o victorie esenţială, militară, politică şi psihologică, a lui Stalin. Pentru armata română, Stalingradul a fost un dezastru. Apoi, în august 1943, Hitler pierdea şi bătălia de tancuri de la Kursk. Soarta războiului era jucată. Începea ofensiva sovietică generalizată. În decembrie 1943 Antonescu îi declara, din nou, lui Maniu că este gata să demisioneze dacă astfel România ar fi obţinut condiţii de armistiţiu mai bune. Este refuzat din nou. Situaţia de pe front se degrada continuu şi odată cu ea situaţia României, prinsă într-o conflagraţie care avea să ucidă 60 de milioane de oameni şi să mutileze destinul altor zeci de milioane de nevinovaţi, complet străini şi de ideologia nazistă, şi de cea comunistă.

În martie 1944, Armata Roşie ajunge la Prut. Aviaţia anglo-americană bombardează masiv Bucureştii şi alte oraşe. Molotov face o declaraţie prin care se angajează să nu schimbe regimul politic din România, iar Stalin îi transmite lui Antonescu, la 12 aprilie, prin canalele deschise la Stockholm şi Cairo, condiţiile de armistiţiu – întoarcerea armelor împotriva Germaniei, frontiera pe Prut, despăgubiri de război, repatrierea prizonierilor. De asemenea, Kremlinul promitea revenirea, în totalitate sau „în bună parte“, a Transilvaniei de Nord la ţară. În pofida cursului evident al războiului, Antonescu a respins aceste condiţii. El tot mai credea că ruşii pot fi opriţi pe linia Focşani-Nămoloasa-Galaţi.

În acelaşi timp, la 6 iunie 1944, în *Ziua cea mai lungă*, aliaţii debarcă în Normandia, intensifică bombardamentele de aviaţie asupra obiectivelor germane, declanşează ofensiva spre Berlin. Hitler se îndreaptă implacabil către înfrângere – şi odată cu el şi aliaţii lui. Opoziţia din România şi Regele acceptă, la 10 iunie, condiţiile armistiţiului, plănuind, în ultimă instanţă, răsturnarea lui Antonescu. Ruşii ajunseseră deja la Botoşani, în timp ce românii tot mai sperau în deschiderea frontului britanic în Grecia, urmărind o capitulare doar în favoarea anglo-americanilor, lucru care n-avea să se întâmple niciodată. Dimpotrivă, România avea să cadă, în final, *doar şi numai* în mâinile Uniunii Sovietice.

(Încă din ianuarie 1943, la întrevederea de la Casablanca, Roosevelt îl convinsese pe Churchill că o eventuală debarcare în Balcani ar fi fost inoportună. În martie 1943, Eden declara: „Politica noastră faţă de România este subordonată legăturilor cu Uniunea Sovietică... nu dorim să acceptăm vreo obligaţie sau să întreprindem vreo acţiune decât cu ştiinţa deplină şi cu consimţământul guvernului sovietic“. Miza înfrângerii lui Hitler era mult prea mare pentru ca anglo-americanii să-şi mai facă scrupule în legătură cu soarta unei victime colaterale cum era România.)

În iunie 1944, în faţa ocupaţiei ruseşti iminente, ţărăniştii şi liberalii, sfătuiţi de englezi şi cu aprobarea Regelui Mihai, au acceptat să formeze, împreună cu comuniştii şi cu social-democraţii, Blocul Naţional Democrat. Toţi sperau ca, prin atragerea comuniştilor, să obţină condiţii mai favorabile şi un comportament de ocupaţie mai atenuat din partea ruşilor. În realitate, comuniştii români – în jur de o mie de membri de partid, dintre care mulţi închişi la Târgu Jiu – abia aşteptau ocuparea şi înfeudarea ţării de către Armata Roşie, altfel ei n-ar fi pus niciodată mâna pe putere. Acceptarea comuniştilor în Blocul Naţional Democrat, chiar dacă din raţiuni (iluzorii) de salvare naţională, a reprezentat primul gest de *ambivalenţă comportamentală* al liderilor politici şi autorităţilor statului *vis-à-vis* de tăvălugul comunist, de fapt primul pas în tunelul *complicităţii pasive (silite, forţate, impuse) cu comunismul, stare existenţială ce avea să devină caracteristica generală, arhetipală a societăţilor postbelice est-europene*. Liderii Blocului Naţional Democrat erau Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu şi Lucreţiu Pătrăşcanu, un intelectual comunist. *Acceptarea comuniştilor*, gest la care primii trei au fost împinşi de deteriorarea situaţiei de pe front, nu avea să le uşureze deloc soarta: niciunul (şi nici chiar Pătrăşcanu, în final) nu va supravieţui terorii dezlănţuite de comunişti după preluarea puterii.

La 23 august, Regele îl arestează pe mareşal la Palatul Regal şi proclamă

întoarcerea armelor împotriva Germaniei. Anterior, Maniu şi Brătianu îi refuzaseră lui Antonescu scrisoarea de recunoştere a condiţiilor armistiţiului, situaţie în care mareşalul ar fi acceptat să demisioneze. Se formează guvernul Sănătescu, un guvern de militari, mult mai slab în faţa ocupaţiei ruseşti inevitabile decât un guvern politic. Ca şi în 1938, liderii partidelor istorice s-au eschivat din nou de la implicarea politică pe care momentul le-o cerea, generând astfel un vid de putere de care, până la final, aveau să profite tot comuniştii.

După arestare, nici Regele, nici Maniu nu s-au mai interesat de soarta mareşalului, care a ajuns astfel pe mâna comuniştilor lui Bodnăraş, în cartierul Vatra Luminoasă. Deportat în URSS la sosirea trupelor ruseşti, Antonescu va refuza graţierea pe care ruşii i-au oferit-o în schimbul recunoaşterii „dreptului" URSS asupra Basarabiei. Va fi retrimis în ţară, în 1946, şi executat după un simulacru de proces. Dincolo de gravele responsabilităţi reţinute în seama lui Antonescu, se observă *duplicitatea* factorilor din epocă: livrarea– din indolenţă sau premeditat – a şefului Armatei în mâna „fostului" duşman. Românii, chiar şi cei la nivel de elită de stat, nu ştiu să reacţioneze într-un mod coerent, de amplitudine naţională, la provocările istoriei, rămânând prizonierii resentimentelor şi deşertăciunii pedestre, plătindu-şi poliţele personale, uneori până la lichidarea fizică. Mulţi sperau că, dacă „se dau bine" cu ruşii şi le cântă în strună, închizând ochii la crimele şi abuzurile care se produceau, scapă. Naivă duplicitate. N-a scăpat nimeni.

La 31 august 1944, tancurile ruseşti intrau într-un Bucureşti care fusese deja eliberat de către trupele române. Cu aprobarea anglo-americanilor, ruşii mută semnarea Armistiţiului de la Cairo la Moscova şi o amână până la 12 septembrie, când Armata Roşie ajunge suficient de stăpână peste ţară pentru a o putea controla în toate privinţele. Textul Armistiţiului, semnat de ruşi şi în numele celorlalţi aliaţi, avea stipulaţii diferite faţă de forma convenită iniţial. De exemplu, documentul nu mai prevedea o zonă neocupată, cum fusese înţelegerea la convorbirile duse pe canalele diplomatice, în schimb obliga guvernul român la întreţinerea armatei de ocupaţie pe timp nespecificat şi la o plată a despăgubirilor de război de circa 300 de milioane de dolari, o sumă exorbitantă în epocă. Nu s-a acceptat nici statutul de cobeligerant, deşi România participa acum la operaţiunile de război alături de aliaţi cu 20 de divizii. Pierderile românilor între august 1944 şi mai 1945 s-au ridicat la peste 150.000 de militari, în Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. Dacă punem la socoteală pierderile de pe frontul de Est şi adăugăm şi pe cei 130.000 de soldaţi şi ofiţeri căzuţi prizonieri pe aliniamentul Focşani-Galaţi la momentul proclamării întoarcerii armelor, ajungem la circa o jumătate de milion de români pierduţi în cel de-al Doilea Război Mondial. România s-a situat pe locul al patrulea în ce priveşte efectivele angajate în lupta

împotriva Reichului. Delegaţia României la Moscova a insistat şi asupra menţionării în document a necesităţii evacuării teritoriului naţional de către trupele ruseşti după terminarea războiului. Molotov a refuzat, iar reprezentantul american, adoptând atitudinea servilă faţă de sovietici caracteristică aliaţilor în tot ce privea România, a declarat că „era de la sine înţeles că forţele sovietice vor părăsi România la încetarea ostilităţilor“. (Armata Roşie a părăsit România abia în 1958, la 13 ani de la încetarea ostilităţilor...) A fost înfiinţată o Comisie aliată de control, însărcinată cu aplicarea Convenţiei de armistiţiu, în care anglo-americanii erau ca şi inexistenţi, neavând voie să călătorească prin ţară fără aprobarea sovietică. Ambasadorul A. Harriman a sintetizat cât se poate de clar situaţia din teren: „Ruşii vor avea şi puterea poliţienească, şi controlul nelimitat asupra vieţiii economice a României“. În aceste condiţii, se pune întrebarea dacă actul de la 23 august nu s-a dovedit a fi fost, de fapt, nu o întoarcere a armelor împotriva nemţilor, ci o capitulare (cu beneficiul reîntregirii frontierei de vest) faţă de ruşi. Pe de altă parte, chiar dacă România n-ar fi scurtat războiul cu şase luni, configuraţia europeană postbelică ar fi fost aceeaşi, întrucât aliaţii îşi împărţiseră continentul cu mult înainte de lovitura de palat din România.

Odată România ocupată, URSS declară peste noapte război Bulgariei, Armata Roşie trece Dunărea şi instaurează la Sofia, la 9 septembrie 1944, un guvern pro-sovietic. Acum ruşii ameninţau să invadeze şi Grecia. După ce în mai-iunie Moscova şi Londra conveniseră în scris împărţirea Balcanilor în zone de influenţă – în proporţiile de 90 la sută dominaţie sovietică în România şi 90 la sută dominaţie britanică în Grecia –, Churchill s-a grăbit, în octombrie 1944, la Moscova, să întărească şi să extindă acest aranjament, nutrind iluzia că procentele respective vor fi redefinite mai târziu, la conferinţa de pace. Dar în februarie 1945, la Yalta, aliaţii au adoptat o poziţie comună ambiguă care practic consfinţea dominaţia Moscovei în ţările ocupate. Documentul adoptat, „Declaraţia privind Europa eliberată“, nu era decât o perdea de fum, în spatele căreia ruşii aveau mână liberă. Războiul îl câştigaseră aliaţii, dar pacea o câştigaseră ruşii. Anglo-americanii erau mult prea obosiţi pentru a începe un nou război contra ruşilor, spre a-i împinge eventual înapoi, în graniţele lor naturale. În plus, popoarele englez şi american nu mai erau dispuse la niciun sacrificiu uman (pentru terţi).

În consecinţă, pe lângă înfrângerea Germaniei naziste, deznodământul celui de-al Doilea Război Mondial a adus şi intrarea unei jumătăţi de Europă, inclusiv a României, sub stăpânirea Uniunii Sovietice. De-acum înainte, multe generaţii, zeci de milioane de oameni nu vor avea alternativă, nu vor avea altă cale de a-şi cumpăra supravieţuirea decât practicând *ambivalenţa existenţială. Astfel, popoarele Europei de Est au fost, implicit şi explicit, forţate de complicitatea*

Occidentului cu ocupantul să pactizeze în diverse grade, de la pasivitate (alb) la hiper-militantism (roşu), cu regimul comunisto-securist. Cu timpul, cei mai mulţi locuitori din această parte a lumii au pierdut orice posibilitate de autocontrol al propriei vieţi, abandonându-se modelului ambivalent, înghiţiţi şi mistuiţi de convieţuirea cu sistema ideologică şi poliţienească de extracţie sovietică.

Cât de hilară, dar şi cât de relevantă apare acum declaraţia lui Franklin D. Roosevelt din 1943, monument al amestecului de naivitate, credulitate, ignoranţă şi cinism occidental (care, în unele cazuri, se mai păstrează şi în ziua de azi): „Stalin nu vrea altceva decât securitate pentru ţara sa. Cred că dacă îi dau tot ceea ce pot, ce e posibil să-i dau, şi nu-i cer nimic în schimb, *noblesse oblige*, nu va încerca să anexeze nimic şi va lucra împreună cu mine pentru o lume a democraţiei şi păcii“ (!!??).

2 În perioada interbelică, spre deosebire de alte ţări din zonă – Iugoslavia, Cehoslovacia, Bulgaria – în care stânga s-a manifestat cu o oarecare forţă, România a avut puţine afinităţi cu socialismul şi cu atât mai puţin cu comunismul. Românii au prezentat dintotdeauna o inaderenţă funciară la orientările marxiste, fie ele pro-sovietice, anti-sovietice sau ne-sovietice. Încă de la încheierea Primului Război Mondial, simţind pericolul comunist (Lenin punea la cale invadarea României după victoria revoluţiei din Ungaria), guvernul de la Bucureşti contribuise decisiv – în cadrul intervenţiei Antantei – la lichidarea regimului bolşevic al lui Béla Kun. Într-o expediţie de câteva luni (aprilie-august 1919), armata română înfrângea armata roşie ungară şi cucerea Budapesta.

Din 1921, când aripa pro-Moscova s-a desprins, sub titulatura de Partid Comunist, din Partidul Socialist, cele două formaţiuni au urmat evoluţii diferite. Social-democraţii din vechiul Regat (care de-abia depăşeau o mie de membri) controlau sindicatele şi au format, în mai 1927, împreună cu socialiştii din Transilvania, Banat şi Bucovina, Partidul Social-Democrat din România sub conducerea lui Titel Petrescu. În anul următor, PSDR a obţinut nouă locuri în Parlament, în 1931 a scăzut la şapte, iar în 1937, ultimul an de regim monarhic parlamentar, n-a mai obţinut niciunul.

În acelaşi timp, Partidul Comunist a scăzut şi el de la 2.000 de membri (mulţi fiind informatori ai Siguranţei) în 1922 la mai puţin de 1.000 înainte de 23 august 1944, semnalând respingerea cvasi-generală a acestui gen de ideologie, complet străină de arhetipul existenţial al naţiei. Începând din 1924, PCR a avut drept scop principal dezmembrarea României Mari, reunită la 1918. Deşi aflat formal

sub conducerea singurului secretar general român din perioada interbelică (Gh. Cristescu), PCR a adoptat, la Congresul de la Viena, teza Cominternului (înfiinţat şi controlat de Moscova), prin care România era declarată stat multinaţional şi creaţie artificială a imperialismului occidental, proclamând totodată dreptul popoarelor la autodeterminare, dusă până la „completa separare de statul existent în prezent“. PCR nu a recunoscut niciodată reunirea Basarabiei, militând pentru realipirea la URSS. Următorii prim-secretari, unşi tot de Moscova, din 1924 până în 1944– Elek Köblós alias Bădulescu, Vitali Holostenko alias Barbu, Alexandru Daneliuk alias Gorn, Boris Ştefanov şi István Fóris – au menţinut această teză în programul politic al partidului, la care s-a adăugat şi teza reînstrăinării Bucovinei, în 1928, şi a alipirii Cadrilaterului la Bulgaria, în 1933. La pierderea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, în iunie 1940, PCR a găsit de cuviinţă să transmită „un salut fierbinte popoarelor Basarabiei şi Bucovinei de Nord eliberate de sub jugul imperialismului român“, trădându-şi astfel natura profund antiromânească, păstrată în fibra lui intimă – în principal prin punerea în practică a atâtor măsuri de înrobire fizică şi mentală a poporului român –, până la căderea din decembrie 1989. Faţă de multele trădări făţişe ale intereselor naţionale fundamentale, nu e de mirare că PCR a fost scos în afara legii, încă din 1924, de guvernul liberal al lui Ionel I.C. Brătianu, el însuşi unul dintre ctitorii Marii Uniri.

După despărţirea din 1921, socialiştii şi comuniştii aveau să reia colaborarea de-abia peste 23 de ani, în aprilie 1944, când s-au aliat în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, simţind că vântul bate dinspre Răsărit. (Cuvântul „front“, spre deosebire de „partid“, este foarte sugestiv pentru dorinţa celor care îl înfiinţează de a lupta la scară întinsă, *de front*, inclusiv prin mijloace violente, pentru cucerirea puterii.) În iunie 1944, cele două formaţiuni politice participă la formarea Blocului Naţional Democrat. Apoi, după venirea trupelor ruseşti, PSDR ia *calea ambivalenţei*, intrând adânc în *complicitatea roşie* şi lăsându-se remorcat de PCR, împreună cu care formează Frontul Naţional Democrat. După patruzeci şi cinci de ani, în decembrie 1989, tot în momente tulburi, de schimbare de regim şi acaparare a puterii politice, avea să apară un alt „front“, Frontul Salvării Naţionale. Apare relevant că după cataclisme istorice, războaie, revolte populare etc., cînd ordinea de drept este dată peste cap şi domneşte vidul de putere, formaţiunile heteroclit-comunistoide fac ce fac şi se aşază în fruntea bucatelor – fie raliindu-se ocupantului străin (Uniunea Sovietică, în 1944), fie chemându-l să pacifice ţara (cum se spune că a fost cazul în decembrie ’89).

În 1944, Titel Petrescu demisiona din primul guvern Sănătescu, pentru a-i provoca căderea şi a grăbi preluarea puterii de către forţele comuniste. *Complicitatea roşie* în care s-a lăsat atras (din bună intenţie?, din naivitate?, din

oportunismul omului politic orbit de mirajul puterii?) nu avea să-l salveze defel; în martie 1946, comuniştii infiltraţi în PSDR au scindat partidul. Titel Petrescu a încercat să reziste prin formarea unui nou Partid Social-Democrat independent, dar din *complicitatea roşie*, pe vremea aceea şi mai târziu, nu te puteai smulge decât cu preţul vieţii, deoarece din capul locului comuniştii aplicau două sloganuri: 1) *„Cine nu e cu noi e împotriva noastră“* şi 2) *„Nimeni nu pleacă atunci când vrea, ci este eliminat atunci când vrea partidul*“. În februarie 1948, când uzurparea puterii de stat de către comunişti, sub ocupaţie sovietică, era ca şi încheiată, PSD a fost pur şi simplu înghiţit de către PCR, sub forma nou-înfiinţatului Partid Muncitoresc Român. Titel Petrescu moare în 1957, după o întemniţare de opt ani.

Aceasta este, pe scurt, povestea stângii româneşti – ca şi inexistentă pe eşichierul politic înainte de venirea Armatei Roşii, dar expandată apoi cu oameni de nici patru clase primare şi transformată, peste noapte, în (singura) forţă politică a ţării.

3 Analiza etapelor uzurpării puterii de stat de către comunişti, după invadarea ţării de către ruşi, dezvăluie o strategie pusă la punct în laboratoarele NKVD. Începea şi în România operaţiunea faraonică „Gayaneh“ (concepută în 1943 de Stalin), care instrumenta sovietizarea forţată, la început a Europei ocupate de Armata Roşie, apoi a întregului continent.

Calendarul raptului de putere din România urmează îndeaproape calendarul momentelor importante de la sfârşitul războiului, când aliaţilor trebuia să li se sterilizeze ultimele ezitări (remuşcări?) în a recunoaşte pe deplin noua situaţie, adică noul imperiu sovietic din Europa de Est.

România era ocupată acum de un milion de soldaţi sovietici, care s-au dedat la nu puţine barbarii (rămâne un mister cum un popor atât de sensibil şi creativ a putut da soldaţi cu un asemenea comportament de ocupaţie). Pe acest fond, represiunea comunistă, cu consecinţele ei imediate – *instaurarea fricii la nivel de mase, compensată apoi prin preluarea de către părţi tot mai consistente ale populaţiei a ambivalenţei existenţiale* –, a debutat încă din septembrie 1944, din timpul primului guvern Sănătescu, când portofoliul Justiţiei a fost preluat de Lucreţiu Pătrăşcanu. Armata şi aparatul administrativ au început să fie masiv epurate. Tot atunci s-au înfiinţat şi aşa-zisele tribunale populare, care făceau „justiţie“ comunist-sovietică, aruncându-i în închisoare pe toţi cei care se opuneau preluării puterii de către comunişti. Tribunalele poporului, care i-au inventat pe aşa-zişii asesori populari, au reprezentat *primele acte de complicitate roşie majoră*, cu consecinţe criminale, a unor români (necomunişti) cu stăpânirea rusă

colonizatoare şi primul pas către ura fratricidă. *De altfel, ura – întinsă pe un întreg diapazon, de la acerbă la atenuat?-mocnită sau placidă – şi frica aveau să fie sentimentele dominante ale raporturilor dintre guvernanţi şi guvernaţi sub comunism.* (Frica remanentă, de tip abulic, neprecizată, n-a ieşit nici după douăzeci de ani din oasele românilor născuţi sub comunism. Poate cei născuţi după mineriada din 1999 să fi scăpat de ea.) Anexarea Justiţiei a fost prima grijă a comuniştilor în operaţiunea de preluare şi consolidare a puterii. Nu este de mirare şi nici întâmplător că, la aproape două decenii după căderea regimului, forţele reformatoare române şi autorităţile Uniunii Europene au avut dificultăţi în România tocmai cu acest domeniu, *Justiţia*, primul care s-a lăsat anexat, ultimul care nu se lasă reformat.

3 Analiza etapelor uzurpării puterii de stat de către comunişti, după invadarea ţării de către ruşi, dezvăluie o strategie pusă la punct în laboratoarele NKVD. Începea şi în România operaţiunea faraonică „Gayaneh“ (concepută în 1943 de Stalin), care instrumenta sovietizarea forţată, la început a Europei ocupate de Armata Roşie, apoi a întregului continent.

Calendarul raptului de putere din România urmează îndeaproape calendarul momentelor importante de la sfârşitul războiului, când aliaţilor trebuia să li se sterilizeze ultimele ezitări (remuşcări?) în a recunoaşte pe deplin noua situaţie, adică noul imperiu sovietic din Europa de Est.

România era ocupată acum de un milion de soldaţi sovietici, care s-au dedat la nu puţine barbarii (rămâne un mister cum un popor atât de sensibil şi creativ a putut da soldaţi cu un asemenea comportament de ocupaţie). Pe acest fond, represiunea comunistă, cu consecinţele ei imediate – *instaurarea fricii la nivel de mase, compensată apoi prin preluarea de către părţi tot mai consistente ale populaţiei a ambivalenţei existenţiale* –, a debutat încă din septembrie 1944, din timpul primului guvern Sănătescu, când portofoliul Justiţiei a fost preluat de Lucreţiu Pătrăşcanu. Armata şi aparatul administrativ au început să fie masiv epurate. Tot atunci s-au înfiinţat şi aşa-zisele tribunale populare, care făceau „justiţie“ comunist-sovietică, aruncându-i în închisoare pe toţi cei care se opuneau preluării puterii de către comunişti. Tribunalele poporului, care i-au inventat pe aşa-zişii asesori populari, au reprezentat *primele acte de complicitate roşie majoră*, cu consecinţe criminale, a unor români (necomunişti) cu stăpânirea rusă colonizatoare şi primul pas către ura fratricidă. *De altfel, ura – întinsă pe un întreg diapazon, de la acerbă la atenuat-mocnită sau placidă – şi frica aveau să fie sentimentele dominante ale raporturilor dintre guvernanţi şi guvernaţi sub comunism.* (Frica remanentă, de tip abulic, neprecizată, n-a ieşit nici după douăzeci de ani din oasele românilor născuţi sub comunism. Poate cei născuţi după mineriada din 1999 să fi scăpat de ea.) Anexarea Justiţiei a fost prima grijă a comuniştilor în operaţiunea de preluare şi consolidare a puterii. Nu este de mirare şi nici întâmplător că, la aproape două decenii după căderea regimului, forţele reformatoare române şi autorităţile Uniunii Europene au avut dificultăţi în România tocmai cu acest domeniu, *Justiţia*, primul care s-a lăsat anexat, ultimul care nu se lasă reformat.

Represiunea a continuat sub cel de-al doilea guvern Sănătescu, instalat la 4 noiembrie 1944, după ce reprezentanţii Frontului Unic Munictoresc, condus de

comunişti, s-au retras, provocând căderea cabinetului. În noul guvern, comuniştii aveau acum şi Internele, prin Teohari Georgescu. Apare, de asemenea, la Ministerul Comunicaţiilor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, fost muncitor ceferist, de curând ieşit din închisoare, considerat ca făcând parte din gruparea comuniştilor „naţionalişti" (nu din cea pro-moscovită condusă de Ana Pauker), ceea ce nu-l va împiedica să-l lichideze, în 1954, pe Pătrăşcanu, alt comunist naţionalist, dar fără „stagiu la Doftana" şi, în plus, posibil rival al lui Dej la conducerea partidului.

Instrumentul de şantaj şi de forţare a mâinii aliaţilor îl constituiau bornele finalului de război. Raptul de putere de stat se pretează la timp tulbure, de război, nu la timp de pace. De aceea, ruşii se grăbeau să oficializeze la Bucureşti (dar şi în celelalte capitale cucerite pe drumul spre Berlin) un guvern controlat de comunişti înainte de terminarea operaţiunilor militare, adică înainte ca Declaraţia de la Yalta să intre, formal, în vigoare.

La 6 decembrie 1944, refuzând numirea unui prim-ministru comunist, Regele a încredinţat formarea guvernului generalului Nicolae Rădescu, un cunoscut antifascist în epocă. Dar, nefiind comunist, nici Rădescu nu era bun pentru ruşi. (Rămăşiţele pământeşti ale generalului Nicolae Rădescu, care, prin testament, a cerut să se întoarcă în România „numai atunci când ţara va fi eliberată de ocupaţia sovietică", au fost repatriate de la New York în anul 2000.) În aceste condiţii, unităţile comuniste paramilitare, sub control NKVD, încep să se agite, terorizând autorităţile legale. Primarii şi prefecţii „reacţionari" sunt înlăturaţi. La 13 februarie 1945 are loc un miting orchestrat de comunişti, în care Gheorghiu Dej cerea: „Să nu aveţi niciun fel de şovăială faţă de aceşti câini turbaţi, unde îi întâlniţi, loviţi-i cu toată hotărârea, striviţi-i!". În ţară se împart arme muncitorilor, tot sub control NKVD. Au loc mai multe incidente violente, cu implicarea trupelor ruseşti. Se pregăteşte o lovitură de stat. Soseşte din URSS o grupă de terorişti, instruiţi în acţiuni de diversiune şi sabotaj. La 24 februarie 1945, de Ziua Armatei Sovietice, comuniştii organizează, la Bucureşti, o altă manifestaţie populară contra guvernului. Teohari Georgescu cere răsturnarea imediată, pe calea violenţei, a lui Rădescu. Mai multe zeci de mii de oameni participă cu entuziasm. Aceste manifestaţii pot fi considerate ca primele *complicităţi roşii de agitaţie şi propagandă largi, de masă*, care aveau, în câţiva ani, să se amplifice şi ulterior să înghită toată ţara. Erau conştienţi acei oameni nevoiaşi că, prin ralierea şi sprijinul lor, nu fac decât să împingă ţara şi mai adânc sub stăpânire străină? Ori sărăcia, ignoranţa şi speranţa disperată într-o viaţă mai bună erau aşa de mari, încât preţul plătit – pierderea libertăţii de conştiinţă, de exprimare, acceptarea înrobirii – nu mai conta? (Mitingurile pro-comuniste conţin întotdeauna – dincolo de manipularea aferentă – un tragic paradox: de bună-credinţă, manifestanţii mărşăluiesc şi scandează lozinci frumoase, fără să

ştie, de fapt, că mărşăluiesc spre propria nenorocire.) Tensiunea creştea, aveau loc numeroase provocări şi incidente sângeroase. Pentru „a rezolva“ problemele, la 6 martie 1945, trimisul Moscovei, Vîşinski, adjunct al lui Molotov şi fost procuror general pe vremea „marii epurări“, soseşte intempestiv la Bucureşti şi, prin şantaj, îl impune ca prim-ministru pe Petru Groza, după ce scoate tancurile ruseşti pe stradă şi rosteşte, în faţa Regelui, funesta formulă „Yalta sunt eu!“.

Noul guvern era format din reprezentanţii Frontului Naţional Democrat (comuniştii plus social-democraţii lui Titel Petrescu), la care se adăuga gruparea Tătărescu (care se înrolase în *complicitatea roşie* încă din mai 1944, printr-o înţelegere de colaborare cu PCR). După ce fusese un apropiat al Palatului Regal, perceput ca pro-occidental şi numit prim-ministru între 1933 şi 1937, Gh. Tătărescu produsese o disidenţă în Partidul Naţional Liberal şi se despărţise de Dinu Brătianu în octombrie 1944. În guvernul Petru Groza va ocupa funcţiile de vice-prim-ministru şi ministru de Externe. Probabil că Tătărescu a intrat în *complicitatea roşie* sperând să mai salveze ceva şi probabil din oportunism. Nu i-a folosit la nimic. A fost debarcat în noiembrie 1947, sub motivul că „frânează redresarea economico-financiară a ţării“. *Ambivalenţa* şi complicitatea lui n-au făcut decât să le dea credibilitate comuniştilor şi să fragmenteze opoziţia, grăbindu-i lichidarea.

De la 6 martie 1945 încep să apară primele *legi ale represiunii*. S-a oficializat epurarea aparatului de stat, concomitent cu înfiinţarea lagărului de la Caracal pentru deţinuţi politici, iar tribunalele poporului au mărit ritmul proceselor-mascaradă şi al condamnărilor politice. La 23 martie, prin aplicarea legii reformei agrare, au loc peste 1.400.000 de exproprieri. Apar şi primele sovromuri, aşa-zise firme mixte româno-ruse, în realitate instrumente de spoliere a resurselor economice ale ţării. Astfel că, la 25 aprilie, când are loc joncţiunea de pe Elba dintre armatele americană şi sovietică, şi la 9 mai 1945, când Germania capitulează, marcând sfârşitul războiului, ruşii aveau deja asigurat controlul cvasi-total al guvernului şi al soartei României.

Totuşi, cu o ultimă tresărire de conştiinţă, americanii refuzau să recunoască guvernul Groza şi, implicit, refuzau semnarea tratatului de pace cu România. Cu o ultimă tresărire de speranţă în aliaţi, la 21 august 1945, Regele somează guvernul să-şi dea demisia. Este refuzat şi ignorat, Groza văzându-şi mai departe de înrobirea ţării. Regele declară grevă regală, refuzând să mai semneze actele guvernului. La 8 noiembrie 1945, de ziua lui Mihai I, un miting pro-monarhist şi anti-comunist, organizat de partidele istorice, aduce în Piaţa Palatului 50.000 de oameni. Demonstranţii sunt reprimaţi cu brutalitate de detaşamente de muncitori

aduşi în camioane de comunişti. Faza în care civili acceptă să participe la acţiuni de pedepsire a altor civili, înrolându-se în comandouri organizate şi protejate de autoritatea de stat, marchează o nouă treaptă, un nou tip de escaladare a *complicităţii roşii – când forţate, când oportuniste – dintre părţi ale aşa-zisei societăţi civile şi sistema oprimatoare*. Se prefigurau atunci, dar se înţeleg mai bine acum, atât mineriada din 13-15 iunie 1990, cât şi celelalte mineriade, care, iată, n-au survenit din senin, ci au avut „tradiţie“. *Complicitatea roşie,* care abia se năştea în 1945, devenise impregnantă şi atotcuprinzătoare în 1989 şi a funcţionat în consecinţă în momentele contodente post-decembriste. Şi în 1990, ca şi în 1945, ciocnirile s-au soldat cu morţi şi răniţi. Similitudinile dintre cele două momente istorice nu fac decât să-l clarifice pe cel post-decembrist.

C*omplicitatea albă, forţată, episodică,* s-a impus, sub presiunea ruşilor şi a anglo-americanilor, şi la nivel regal. În iunie 1945, Regele Mihai primea din partea lui Stalin *Ordinul Victoria* şi două avioane cadou. (În Bulgaria, prinţul regent Kiril fusese condamnat de ocupanţii sovietici prin intermediul unui „tribunal al poporului“ şi executat.) În 1946 şi 1947, circumstanţele în care Regele achiesa la procesele-mascaradă şi la condamnarea lui Antonescu, a şefului opoziţiei, Iuliu Maniu, a celorlalţi lideri politici rămân cel puţin neclare. În paralel, Casa Regală nu era complet străină de cercurile comuniste. Principesa Ileana de Habsburg, mătuşa Regelui, era foarte apropiată, de exemplu, de liderul comunist Emil Bodnăraş. Ea şi principesa Elisabeta de România erau considerate, potrivit ziarului *The New York Times* din epocă, „mătuşile roşii“ ale Regelui. Este sigur însă că toate aceste *ambivalenţe de comportament,* toate aceste „mici“ abdicări (care pregăteau marea abdicare) n-ar fi existat dacă ţara n-ar fi fost ocupată de ruşi. Dictonul latin *Vae victis* se referă chiar şi la capetele încoronate sau mai ales la ele.

După introducerea în guvern, la 7 ianuarie 1946, mai mult de formă, a câte unui ministru fără portofoliu desemnat de liberali şi, respectiv, ţărănişti, Regele încetează greva, iar anglo-americanii recunosc guvernul Groza. Pragul escaladării represiunii şi terorii comuniste era astfel depăşit. *Ambivalenţa forţată* avea să fie extinsă apoi la scara întregii ţări, prin măsluirea alegerilor din noiembrie 1946 şi „oficializarea“ stăpânirii comuniste. S-a furat cu urnele, nu cu voturile. Chiar şi aşa, numărătoarea finală a indicat câştigul masiv (80 la sută) al partidelor istorice. Contemporanii acelei perioade povestesc că votul copleşitor pro-ţărănist şi pro-liberal s-a datorat refuzului categoric al acestor partide de a accepta comunizarea şi rusificarea ţării. Poporul încerca să reziste, respingând visceral comunismul, prin intermediul partidelor istorice. Pentru a-l contracara, comisarii sovietici pur şi simplu au inversat cifrele scrutinului. Rezultatul a fost falsificarea totală a voinţei populare, urmată curând de scoaterea de pe scena

politică a partidelor istorice, de abdicarea forţată a Regelui Mihai şi transformarea formei de guvernământ din regat în republică populară. Pe ruşi nu-i interesa de fapt rezultatul adevărat al alegerilor, ci, aşa cum se exprima Stalin, cine numără voturile. Deşi recunoşteau uriaşa fraudare a scutinului, anglo-americanii au semnat totuşi, la Paris, la 10 februarie 1947, Tratatul de pace cu România, legalizând prezenţa militară sovietică *sine die* şi consfinţind legitimarea unui regim total ilegitim şi impostor.

Furtul din noiembrie '46 şi legitimarea lui din februarie '47 au marcat *intensificarea complicităţii roşii, hiperactive, a colaboraţioniştilor stalinişti, din ce în ce mai numeroşi.* Cu ajutorul lor, reprimarea opoziţiei a continuat şi s-a înteţit. S-a trecut la lichidarea fizică a liderilor partidelor istorice, a elitelor ţării din toate categoriile, politice şi culturale, a oricui se opunea liniei partidului – intelectuali, ţărani, mucitori, preoţi, studenţi. De fapt, toată ţara a fost arestată şi închisă pe o perioadă nedeterminată în lagărul sovietic. În iulie 1947 a fost desfiinţat Partidul Naţional Ţărănesc, în noiembrie a fost desfiinţat Partidul Naţional Liberal, gruparea Tătărescu fiind şi ea înlăturată din guvern, iar la 11 noiembrie 1947 a fost condamnat Iuliu Maniu, personalitate-reper a istoriei interbelice, preşedintele PNŢ. Avea să moară, peste câţiva ani, în condiţii abominabile, în închisoarea Sighet. Aceeaşi soartă au avut şi Ion Mihalache, Dinu Brătianu, alţi lideri politici, ctitori ai României moderne, personalităţi şi simboluri ale renaşterii naţionale interbelice, care au pierit la Sighet, Aiud, Jilava, Gherla, la Canal şi în toate celelalte închisori comuniste.

În calea înrobirii totale a ţării rămăsese ultimul simbol al României libere şi necomuniste – Regele Mihai. La 30 decembrie 1947, abandonat de aliaţii tradiţionali, cu trupele ruseşti amestecate cu membrii diviziei „Tudor Vladimirescu“ asediind Palatul Regal, şantajat şi ameninţat de Gheorghiu-Dej şi de Petru Groza, Regele este forţat să abdice, luând calea exilului niciodată terminat. După decembrie '89, deşi rămăsese singura legătură vie de cel mai înalt nivel între cele două Românii – România ante-comunistă şi România post-comunistă –, a fost gonit din nou, ca un proscris. Deşi s-a bucurat apoi de o primire entuziastă din partea populaţiei şi a Bisericii, sondajele au indicat doar între 8 şi 16 la sută procentul celor care ar fi dorit sau ar dori reinstaurarea monarhiei constituţionale. Canonul satanizării regilor României în paginile de istorie măsluită n-a putut şi nu poate fi spart, rămânând o cazemată inexpugnabilă în mintea celor mai mulţi români. *Ambivalenţa roşie remanentă şi spălarea creierelor în cei patruzeci şi cinci de ani de etuvă propagandistică mincinoasă se dovedesc a fi ireversibile.* Ulterior, forţat de nevoia firească a reconcilierii cu propria naţiune, presat probabil şi de cerinţele familiei, Regele a acceptat „reabilitarea“ oferită de aceleaşi forţe care îl goniseră – prin aceasta

fiind din nou imersat, fatalmente, în *complicitatea remanentă cu fostul regim şi în ambivalenţa aferentă, imposibil de evitat în România post-decembristă*. Se adaugă astfel încă o tuşă la destinul tragic al acestei personalităţi, destin care reuneşte şi întruchipează, de fapt, toată simbolistica istoriei române moderne.

La 30 decembrie 1947 se făcuse după cum voise Stalin, care încă în 1944 îi transmisese lui Tito că „acela care ocupă un teritoriu îşi impune şi propriul său sistem social“. Dincolo de cinismul aserţiunii se ascunde, pe fond, înşelătoria: „ocupanţii“ Europei Occidentale, anglo-americanii, aveau la ei acasă acelaşi sistem (necomunist) cu al ţărilor „ocupate“ şi deci nu mai aveau ce impune, în timp ce situaţia ţărilor est-europene satelizate de URSS era diametral opusă, toate fiind la data ocupaţiei orice altceva, numai dictaturi comuniste nu. Toate (minus Austria) s-au trezit apoi comunizate peste noapte, după chipul şi asemănarea Moscovei.

Nu se ştie cum ar fi evoluat România dacă nu s-ar fi aflat poziţionată în epicentrul ciocnirii dintre expansionismul nazist şi expansionismul sovietic şi, de asemenea, dacă desfăşurarea şi deznodământul războiului nu ar fi dat ocazia URSS să ocupe jumătate din continent. Probabil că, după experienţele de tip „dictatură regală“, monarhia parlamentară ar fi fost restabilită, ca şi în cazurile asemănătoare din restul Europei. În orice caz, indiferent de scenariu, un lucru este evident: *fără ocupaţia sovietică în ţară nu s-ar fi ajuns niciodată la un regim comunist în România,* după cum în Europa Occidentală, neocupată de trupele ruseşti, prin mijloace democratice comuniştii locali n-au acaparat niciodată puterea, n-au putut aresta puterea nici pentru o singură zi.

România intra astfel în epoca stalinismului sovietic, transformat apoi în stalinism autohton, traversat de câteva perioade de dezgheţ, care însă nu au schimbat nicio clipă esenţa sistemului. Natura represivă a regimului s-a păstrat tot timpul, cu întreg cortegiul de siluiri de conştiinţă, dedublări şi schimbări de identitate la nivel de mase, prelungit sub forma complicităţilor miriapodice, mutante, acoperind tot spectrul de la alb la roşu, până în 22 decembrie 1989 – şi mai departe. Ocupată de ruşi, ţara devenea o victimă a istoriei secolului XX, închisă fără speranţă în lagărul ţărilor socialiste, iar românii – prizonieri în propria ţară şi sclavi ai sistemei. Nu era şi nu este niciun secret: *singura posibilitate de supravieţuire a victimei închise în aceeaşi celulă cu călăul este aceea de a i se supune, de a învăţa să-i placă ce i se întâmplă, de a intra adică într-o anumită complicitate cu el, ca stare existenţială permanentă, ca o a doua natură*. Cei care pretind că au stat deoparte, că n-au fost atinşi de această complicitate, nici măcar în forme uşoare, „benigne“, pasive, albe (travestite în *ambivalenţe existenţiale*),

fie se autoamăgesc, fie bravează, fie pozează, atribuindu-şi merite pe care n-au cum să le fi avut în condiţiile de-atunci. (Au existat, e-adevărat, şi câteva excepţii, dar nimeni nu poate spune cu certitudine care şi câte, întrucît, după decembrie ’89, toată lumea se pretinde a fi fost excepţie...) În sistemul securisto-comunist, până şi mersul pe stradă era altfel decât în democraţie. Toţi supravieţuitorii regimurilor comuniste, că sunt conştienţi sau nu, rămân stigmatizaţi şi poartă, tatuate în sânge, sechelele *coexistenţei ambivalente* de-atunci.

4 Aflaţi într-o permanentă relaţie de *love & hate* cu stăpânul de la Moscova şi într-o permanentă hăituială a rivalilor autohtoni, dictatorii Dej şi Ceauşescu au avut un scop esenţial, primordial şi foarte intim: permanenta consolidare a puterii lor personale. Toate perioadele, fie de îngheţ, fie de dezgheţ prin care a trecut România se subsumează acestui scop cât se poate de lucrativ al celor doi. Corespunzător, *complicitatea albă-reactivă* (la care a fost supusă populaţia), precum şi *complicitatea roşie-proactivă* (a activiştilor şi nomenclaturii) au cunoscut şi ele perioade de intensificare sau de diminuare.

Strângerea sau slăbirea şurubului dogmei comuniste urmărea fidel ca un pantograf fazele de graţie/dizgraţie prin care treceau dictatorii autohtoni în ochii dictatorilor de la Moscova. Toate perioadele prin care am trecut, de aşa-zisă autonomie, de aşa-zisă occidentalizare sau de revigorare a naţionalismului, fac parte din acelaşi tablou – al prezervării şi întăririi puterii personale, autocratice, a celor doi.

La venirea lui Ceauşescu, în 1965, contextul istoric se schimbase faţă de momentul în care mentorul lui de la Doftana, Gheorghiu-Dej, luase puterea. Obligat de presiunile internaţionale, acesta eliberase, în 1964, deţinuţii politici. Comunismul era acum criticat de Vest, dar suportat de popoarele subjugate din Est. Spre final, Dej apucase, deja, să performeze o anumită îndepărtare de Moscova, de unde e posibil să i se fi tras chiar moartea. Ceauşescu n-avea niciun interes să se reîncartiruiască, dimpotrivă, a urmărit să se derobeze şi mai mult de tutela „marelui frate“ de la Răsărit, dorind să exercite doar el puterea maximă în ţară, fără a da socoteală nimănui. A început prin a-şi consolida poziţia în fruntea partidului şi a statului. S-a înconjurat de oameni noi, promovaţi de el şi deci tributari lui. Pentru credibilitatea internă de partid, a păstrat vremelnic doar un nucleu din vechea gardă a lui Dej, în frunte cu Ion Gheorghe Maurer, perceput la vremea respectivă drept un reformist şi un adept al deschiderii către Vest. După patru ani, la Congresul al X-lea, Ceauşescu reuşise să schimbe două treimi din membrii Prezidiului Permanent. Între timp, contrar stipulaţiilor Congresului al

IX-lea, care interziceau cumulul de funcţii, ocupase şi funcţia de preşedinte al Consiliului de Stat. Pentru populaţie, pentru capt(iv)area de noi slujitori ai cauzei, cele mai înşelătoare mişcări au fost debarcarea lui Alexandru Drăghici, mâna dreaptă a lui Dej în materie de asasinate şi reprimare stalinistă, reabilitarea lui Pătrăşcanu, perceput ca patriot înainte de a fi comunist, şi veştejirea totală a cultului dejist. (Hruşciov însuşi îşi anatemizase antecesorul – pe Stalin.) Ceauşescu a dat astfel impresia că recuperează ceea ce Moscova întreprinsese deja, cel puţin la nivel declarativ – destalinizarea. Măsurile aveau o largă reverberaţie la nivel popular. Oamenii au reînceput să spere (uitând că într-o dictatură nu ai ce spera), cauţionând implicit şi mai mult regimul impostor.

Dar lovitura de graţie în materie de manipulare a populaţiei a fost scena balconului din august 1968, când respingerea invadării Cehoslovacei de către trupele Tratatului de la Varşovia (minus România), urmată de fronda deschisă împotriva ruşilor (care, de altfel, n-a durat decât trei zile...), a produs o mare emoţie pozitivă în toată ţara. Numeroşi intelectuali au făcut imediat cerere de intrare în partid. Se poate spune că 22 august 1968 a fost momentul în care pactizarea (inutilă, de fapt) a populaţiei cu regimul a atins cea mai mare proporţie de la război până la căderea din decembrie 1989. De bună-credinţă, poporul larg şi-a prins mâna în menghina comunistă şi de-atunci nu şi-a mai putut-o smulge (în parte, nici până în ziua de azi...).

Prin măsurile luate de Ceauşescu, de a respinge cu armele o iminentă invazie sovietică, amestecul dintre sentimentul naţional şi sentimentul partinic-comunist a atins în mentalul public confuzia maximă. Sub cele mai perverse forme, confuzia se prelungeşte şi astăzi, bântuind peste timp psihicul românilor. Nimeni nu bănuia atunci că, sprijinind de la distanţă regimul deschis al lui Dubcek, rămas în istorie sub denumirea de Primăvara de la Praga, Ceauşescu era departe de a-i urma exemplul la Bucureşti. Dimpotrivă, se poate spune că, în timp ce profera diatribe neaşteptate la adresa Moscovei, în scena balconului şi în stupoarea încântată a unei ţări întregi, Ceauşescu procesa deja, cu viclenia-i cunoscută, învăţămintele *lecţiei Praga* în ce priveşte riscul pierderii puterii, a propriei puteri. În cazul în care ar fi continuat dezgheţul iniţiat în 1965, ar fi ajuns inevitabil la soarta lui Dubcek. Dacă Ceauşescu a avut vreodată bune intenţii în legătură cu umanizarea construcţiei socialiste din România, cu siguranţă că atunci, în august 1968, şi le-a reprimat definitiv. Peste douăzeci şi unu de ani, aceeaşi scenă a balconului s-a întors împotriva lui, fatal. Neostalinismul împins în despotism l-a protejat cât de cât de ruşi, deşi nici la ei nu mai era la modă, dar în ultimă fază nu l-a mai protejat de propriul popor. Sfârşitul mizer a survenit inevitabil, „ajutat“ chiar de ruşi, excedaţi, până şi ei, de habotnicismul ceauşist, „mai catolic decât Papa“.

Primele semne ale reîntoarcerii la stalinism, de fapt neostalinism, au apărut încă din 1971, când, întorcându-se dintr-o călătorie în China, Ceauşescu avea să dea, prin tezele din iulie, semnalul opririi dezgheţului promovat în ultimii ani de Dej şi continuat chiar de el, de Ceauşescu. Până la Congresul al XI-lea din 1974, când s-a debarasat de toată garda lui Dej şi a îndepărtat unii oameni pe care tot el îi promovase, dictatorul reuşise mai multe mici lovituri de putere: impusese principiul rotaţiei cadrelor – tactică falimentară pentru dezvoltarea ţării, dar propice creşterii puterii lui personale; îşi promovase soţia în Comitetul Executiv; dezlănţuise un cult al personalităţii nemaiîntâlnit în istoria modernă a ţării; îl înlăturase pe Maurer din fruntea guvernului şi inventase funcţia de preşedinte al României, cu sceptru de rege cu tot. Începea epoca absolutismului ceauşist, o formă de comunism *à la roumaine*. Încet-încet, nimic nu mai mişca în ţară fără controlul activiştilor de partid şi al securiştilor. La conducerea instituţiilor economice şi culturale, profesioniştii de carieră (care oricum erau membri de partid) au fost şi ei înlocuiţi cu activişti, *aparatnici*, din ce în ce mai analfabeţi şi mai incompetenţi, precum şi cu membri ai familiei dictatorului. Ceauşescu introducea astfel pentru prima dată în istorie comunismul dinastic. A continuat linia „autonomiei“ faţă de Moscova, drapată în retorica naţionalistă, securizându-şi astfel şefia exclusivă a ţării. (Despoţii nu suportă să aibă şefi.) În acelaşi timp, dictatorul se punea la adăpost de eventualele represalii ale Moscovei pe motive doctrinare, strângând până la demenţă şurubul restricţiilor aplicate poporului român, impunând respectarea celor mai ortodoxe şi fundamentaliste dogme comuniste, în aşa fel încât să nu poată fi acuzat de eventuale trădări sau devieri de la canon şi de la cauză. Ca urmare, pactizarea s-a transformat din nou în siluire, toată ţara fiind practic reîndoctrinată până în măduva oaselor. În 1982, existau peste 3 milioane de membri de partid, adică 30 la sută din populaţia ocupată a ţării, dar în realitate toată ţara, că voia, că nu voia, era membru de partid fără carnet. Paradoxal, de unde, la alegerile furate din noiembrie 1946, poporul spusese un NU hotărât înrobirii comuniste, iar rezistenţa anticomunistă armată din munţi fusese acerbă şi prelungă, ulterior, înrobirea populaţiei a devenit tot mai avansată, ajungându-se, spre final, la cea mai intimă şi copleşitoare comunizare din toate ţările lagărului. După nimicirea ultimilor rezistenţi din munţi, românii nu au mai fost în stare să producă decât semne slabe de rezistenţă (şi acelea doar locale), lipsind mişcările de amploarea unui *1956 maghiar*, a *unui 1968 cehoslovac* ori a unei *Solidarităţi* poloneze. Eliberarea deţinuţilor politici din gulagurile autohtone, unele reabilitări, scurtele perioade de dezgheţ au fost tot timpul „contrabalansate“ de ranforsări ale dogmelor şi restricţiilor de tot felul, privaţiunilor, cenzurii, represiunii – toate adâncind complicitatea forţată sistem-popor.

Concomitent, pe fondul confuziei (abil întreţinute pe toate canalele de propagandă) dintre comandamentele de apărare naţională şi sloganurile de proslăvire a regimului comunist şi a lui Ceauşescu personal, ca „lider mult-iubit“, dictatorul a instituit războiul întregului popor ca strategie naţională de apărare, forţând astfel mentalul public într-o *ambivalenţă insolubilă şi o confuzie patrie-partid imposibil de ocolit* – decât, eventual, prin emigrare, la rândul ei aproape imposibilă.

Ca şi Dej, care i-a replicat lui Hruşciov cu ani în urmă că destalinizarea se produsese deja în România şi deci nu mai era nevoie de ea, şi Ceauşescu i-a replicat lui Gorbaciov că *glasnost* şi *perestroika* avuseseră deja loc în România şi deci nu mai era nevoie de ele. Deosebirea între Dej şi Ceauşescu este că Dej, după ce exersase stalinismul cu asasinate cu tot, începuse destinderea şi dezgheţul când l-a surprins decesul, pe când Ceauşescu a refăcut drumul invers de la dezgheţ la (neo)stalinism spre absolutismul dinastic comunist, când şi-a găsit sfârşitul. Altă deosebire între cei doi este că Dej nu s-a apărat de ruşi înrăutăţind viaţa de zi cu zi a poporului român, pe când Ceauşescu, după 1974, a făcut exact acest lucru. Stalinismul lui Dej era impus chiar de Stalin şi de nevoia de a „stabiliza“ prin forţă impostura comunistă aflată la început de „carieră“ (ceea ce nu-l scuză defel pe Dej), în timp ce neostalinismul lui Ceauşescu nu a mai fost cerut de aceste condiţii „obiective“, ci a fost cauzat strict de megalomania lui patologică, de primitivismul lui esenţial, şi, mai presus de toate, de psihologia lui criminală, din comandamentele căreia ucidea un popor întreg prin înfometare şi privare de cele mai elementare condiţii se trai, pentru a-şi satisface compulsiunile maniacal-grandomane. Dacă mai trăia, Dej e posibil să fi devenit un Dubţek sau un Kádár (poate de aceea n-a mai trăit). Dacă mai trăia, Ceauşescu ar fi devenit (era deja) un Castro sau un Kim Ir-sen, ceea ce, în Europa, după căderea Zidului Berlinului, era imposibil – de aceea n-a mai trăit.

5 Retragerea din 1958 a trupelor sovietice nu a uşurat defel apăsarea regimului asupra populaţiei, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Din contră. Pentru a le adormi suspiciunile şi a-i convinge pe ruşi că nu e nevoie de trupele lor şi, mai târziu, nici de vreo intervenţie (deoarece „cuceririle revoluţionare“ nu erau deloc în pericol), conducătorii comunişti autohtoni au strâns şi mai mult menghina îndoctrinării, a aservirii la locul de muncă şi, în general, a introducerii gândirii şi acţiunii comuniste până în cele mai intime interstiţii ale societăţii. Corespunzător, s-a întărit şi reprimarea de către Securitate a celor care nu se aliniau sau refuzau. Ca urmare, *supapa ambivalenţei existenţiale* a devenit singura soluţie „onestă“ de supravieţuire, poporul (în afară de cei care chiar ajunseseră să creadă în mascarada comunistă) fiind nevoit – din cauza instinctelor naturale ale speciei care se cereau satisfăcute (reuşite profesionale, împliniri familiale etc.) – să-şi

construiască *o dublă personalitate*, cu care la serviciu şi pe stradă să înşele regimul, iar acasă să mimeze o minimă normalitate.

Resortul l-a reprezentat totdeauna frica, sentimentul cel mai prezent dincoace de Cortina de Fier. Frica guverna întreaga familie: dacă un membru era implicat în activităţi anticomuniste, toţi membrii familiei erau arestaţi, iar răspunderea se întindea pe trei generaţii. Frica avea bază reală în atrocităţile la care s-au dedat autorităţile comuniste de când au luat puterea, dar era şi alimentată artificial.

Existau trei feluri de frică: frica individuală, frica naţională şi autocenzura fricii sau frica de a-ţi fi frică, toate induse şi manipulate cu grijă de sistemă. De exemplu, frica naţională, frica de revenirea trupelor ruseşti, pericol când real, când orchestrat, a adâncit foarte mult *pactizarea popor-sistem*. În acest gen de pactizare, se poate spune că s-a trecut dincolo de motivaţia primară (a nevoii de supravieţuire biologică sau profesională) şi s-a ajuns la un fel de motivaţie lăuntrică, din convingere. Anume convingerea, insuflată abil în mentalul public, că, dacă nu stăm liniştiţi, dacă facem scandal, „vin ruşii“. Fluturarea „pisicii ruseşti“ a reprezentat cel mai pervers instrument de aservire a românilor sub comunismul ceauşist. Cartea independenţei, jucată cinic de dictator, şi-a atins scopul. Ea ar fi făcut să vibreze orice naţiune. Cu atât mai mult a rezonat cu sensibilităţile unei naţiuni traumatizate de-a lungul istoriei de imperiul de la Răsărit. Răstignită între două rele la fel de mari – secera autohtonă şi ciocanul sovietic –, identitatea de conştiinţă a românilor se sfârtecă din nou, populaţia alegând pe mai departe otrava lentă, anesteziantă, a pactizării şi aservirii la comunismul autohton în locul îmbrăţişării ursului roşu. Se poate pune însă întrebarea: frica de ruşi – mai avea ea temei? Se putea mai rău? Cu ei în ţară am fi dus-o mai rău decât era fără ei? Ar fi plecat ei în 1958 dacă n-ar fi ştiut că şi cu ei, şi fără ei URSS tot la fel urma să exploateze România, care oricum era înconjurată de ţări „frăţeşti“ şi înţesată de agenţi sovietici? Plecarea ruşilor era o miză pentru popor sau era, de fapt, o miză doar pentru şefii comunişti autohtoni care nu mai voiau alţi şefi în afară de ei?

Dacă ne uităm la ţările comuniste dinspre vest, care au avut trupe sovietice pe teritoriul lor, observăm că prezenţa acestora n-a produs mutaţii semnificative în viaţa oamenilor, în sensul că lucrurile erau suficient de rele oricum. S-ar putea spune chiar că ţările respective au avut regimuri comuniste mai blânde, iar populaţia trăia mai bine decât în România neocupată. Prin analogie cu modelul mecanismului psihologic al tripletei victimă-călău-supracălău, reiese că regimurile comuniste central-europene, la „adăpostul“ prezenţei ruseşti, şi-au putut permite să pactizeze mai mult, ele, cu poporul decât a fost forţat poporul să

pactizeze cu regimul, cum a fost în cazul României. Sentimentul naţional împotriva ocupantului străin (supracălăul) a creat un liant nedeclarat, cumva subteran, între victimă şi călăul autohton, un liant dacă nu de solidaritate, măcar de îndulcire a suferinţelor victimei – pe scurt, a umanizat călăul. Ca urmare, victima (poporul) şi-a îndreptat aversiunea mai mult împotriva ocupantului (URSS) decât împotriva gardianului local (regimul comunist autohton). Faimoasele meciuri de hochei dintre Cehoslovacia şi URSS, în care cehoslovacii jucau cu o îndârjire mult peste limitele sportive, vorbesc exact despre această ură împotriva ocupantului, dar vorbesc şi despre faptul că sistemul securisto-comunist de la Praga tolera această atitudine, dacă nu chiar o încuraja.

Astfel că, deşi închisoarea popoarelor (comunismul) era aceeaşi, unele popoare au beneficiat de celule mai umane decât a avut parte România. Supraveghetorii lor erau mai blânzi, celula – adică regimul comunist autohton – fiind păzită direct de ruşi, nu de localnici, cum a fost în cazul României. Momentele *Budapesta 1956* şi *Praga 1968* au avut, desigur, şi ele rolul lor în a zdruncina sistemul din ţările respective, în a-l face să se replieze şi să găsească căi mai blânde de aservire a populaţiei. După orice revoltă, chiar reprimată, lucrurile nu mai decurg ca înainte, oprimaţii mai primesc ceva drepturi. Dictatorii central-europeni au avut o mai bună înţelegere a vieţii de zi cu zi a popoarelor lor în comparaţie cu dictatorii români, în special Ceauşescu, pe timpul căruia privaţiunile au atins insuportabilul. În România, călăul a preluat rolul de supra-călău. Este clar că dacă ar fi pus nu dragostea, ci măcar mila pentru propriul popor înaintea preceptelor şi a fanatismului comunist (şi a propriilor obsesii de despot asiatic), dictatorul român ar fi putut să găsească metodele, ar fi putut să manevreze lucrurile de-aşa natură încât să uşureze (pe cât este posibil în comunism...) viaţa oamenilor. Însă el şi sistema lui n-au făcut – în comparaţie cu viaţa celorlalte popoare încarcerate de comunism – decât să distrugă viaţa poporului român, s-o transforme într-un calvar zilnic, prin aceasta dovedindu-şi, în ciuda propagandei oficiale şi a prejudecăţii generale care mai dăinuie şi astăzi, esenţa profund anti-românească.

6 Comunismul s-a bazat, între altele, pe reinventarea realităţii; din trecut – cu ajutorul istoriei, din prezentul ante-decembrist – cu ajutorul presei. Deficitul de aderenţă la populaţie a subminat totdeauna regimurile comuniste, care aleargă mereu după legitimizare şi credibilitate, fără însă a le putea avea vreodată cu adevărat.

În cadrul rescrierii istoriei, în special a secolului XX, într-o ţară care n-a avut niciodată, până la 23 august 1944, nimic în comun nici cu ideologia repectivă,

nici cu punerea ei în practică, evenimentele şi realitatea erau deformate după cum cerea nevoia de legitimare a ideii comuniste. Păcatul originar al imposturii, al instaurării prin fraudă (falsificarea alegerilor din 1946) şi crimă (uciderea a sute de mii de rezistenţi) trebuia ascuns, şters, aneantizat printr-o „nouă istorie“. În manuale, de exemplu, numele şi rolul regilor României, artizani ai momentelor naţionale cruciale, erau aproape şterse, după cum satanizarea regimurilor „burghezo-moşiereşti“ (care, în realitate, au ctitorit România modernă) era prezentă la tot pasul. (Demonizarea partidelor istorice, în special a Partidului Naţional Ţărănesc, a continuat şi după decembrie ’89.) În schimb, „noua istorie“ nu sufla un cuvânt despre dimensiunea antebelică microscopică a Partidului Comunist Român, nici despre anexarea sa la remorca Moscovei, prin Comintern, şi nici despre atitudinile sale politice profund antinaţionale, între care „la loc de cinste“ figura cedarea Basarabiei şi Bucovinei către URSS.

Iată o mostră de mistificare crasă întâlnită în cultura oficială a vremii: despre o anume personalitate a istoriei naţionale, Dicţionarul Enciclopedic din 1962 scria: „A fost unul dintre cei mai de seamă reprezentanţi ai tendinţelor imperialiste agresive ale burgheziei şi moşierimii române, a iniţiat participarea României la cel de-al doilea război balcanic şi anexarea Cadrilaterului, a iniţiat şi organizat intervenţia împotriva Rusiei Sovietice şi împotriva revoluţiei socialiste din Ungaria, a reprimat mişcarea muncitorească revoluţionară şi a scos în afara legii Partidul Comunist“. Cine era personalitatea astfel caracterizată de istoriografia comunistă? Nimeni altul decât Ionel I.C. Brătianu, preşedintele Partidului Naţional Liberal în perioada 1908-1927, artizan al României Mari, preşedintele Consiliului de Miniştri sub a cărui guvernare ţara noastră a căpătat impulsurile modernităţii şi prosperităţii (prin implementarea, la 1923, a celei mai moderne Constituţii europene, prin aplicarea reformelor electorale, agrare, a Administraţiei şi Justiţiei), pe scurt – unul dintre cei mai mari bărbaţi de stat pe care i-a dat România vreodată. A avut norocul să trăiască mai înainte de ocupaţia sovietică, altfel ar fi murit – ca şi urmaşul său, Dinu Brătianu – în temniţa de la Sighet şi nici osemintele nu i-ar mai fi fost găsite.

După cum trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat era astfel reinventat în paginile cărţilor de istorie, tot aşa prezentul era şi el reinventat în paginile presei. Scopul era, în primul rând, spălarea continuă a creierelor, anestezierea, menţinerea populaţiei într-o realitate iluzorie, falsă, paralelă cu cea adevărată, pe care, de altfel, fiecare o simţea nemijlocit, zilnic, pe propria piele. În această situaţie, *ambivalenţa existenţială* la scară de mase n-a putut decât să se adâncească. Distanţa dintre articolele ditirambice din paginile ziarelor şi viaţa ternă, fără orizont, plină de privaţiuni, suprasaturată de problemele de subzistenţă elementară era astronomică. La fel distanţa dintre prezentarea exaltată a

„succeselor“ în întrecerea socialistă (bazate pe raportări false) şi starea falimentară în care se afla, de fapt, economia ţării. Marile izbânzi în edificarea societăţii multilateral dezvoltate, cultul personalităţii (mai mascat la Dej, apocaliptic până la grotesc la Ceauşescu), formarea omului nou, amalgamarea sentimentului naţional cu dragostea pentru partid şi conducătorul iubit erau temele cvasi-exclusive ale presei. În pagina de Externe, uraganele şi incendiile cele mai devastatoare, crimele cele mai oribile, nedreptăţile sociale cele mai flagrante se petreceau în Statele Unite, „promotoarea capitalismului şi a imperialismului monopolist de stat“. Când partidul dorea să mazilească pe cineva, respectivul era mai întâi înfierat în presă, care juca rolul de executor public. Când partidul nu voia să intre în coliziune directă cu partidul de la Moscova sau cu alte partide frăţeşti, presa găzduia imediat un articol de exprimare contondentă a punctului de vedere respectiv. În preajma congreselor partidului, presa insera mii de adeziuni şi exprimări fierbinţi ale spiritului partinic, revoluţionar. Cuvântările dictatorilor se lăfăiau pe pagina întâi, la fel tezele de partid, la fel şedinţele Comitetului Central sau întâlnirile oficiale, de 23 August sau de 1 Mai, ale înaltei nomenclaturi, la care tovarăşii din conducerea de partid şi de stat veneau, la început, împreună cu soţiile, apoi (după ascensiunea politică a soţiei dictatorului) singuri. În schimb, cazurile femeilor care, după provocarea improprie şi ilegală a unui avort, erau lăsate să moară pe masa de operaţie sub ochiul vigilent al Securităţii şi Procuraturii nu-şi aveau loc nici măcar pe muchia ziarelor. Nici penuria de alimente şi medicamente şi nici cozile interminabile la gheare de pui. Nici caloriferele reci din timpul iernii, nici bezna de pe străzi şi din casele oamenilor. Niciuna dintre vicisitudinile vieţii de zi cu zi în regim comunist românesc nu transpărea în paginile ziarelor. În România presei comuniste nu se petrecea nicio faptă antisocială, nicio crimă, niciun viol, nimic din ce ar fi putut compromite armonia fericirii generale. De asemenea, erau complet trecute sub tăcere încercările de traversare clandestină a graniţei spre Iugoslavia sau Turcia, soldate de cele mai multe ori cu morţi, răniţi, arestări şi condamnări. Realitatea era fie ignorată, fie cosmetizată şi transformată în opusul ei. Doar viaţa culturală îşi avea unele nişe de respiraţie. Singurele bucurii autentice, reflectate conform cu realitatea, erau victoriile sportivilor în întâlnirile internaţionale sau la olimpiade, pe care partidul le folosea, şi pe acestea, ca pe ocazii de compensare a stării generale de lehamite vegetală şi depresie naţională, ca pe baloane de oxigen pentru un organism social forţat să supravieţuiască în *dublă personalitate,* aflat din această cauză în agonie continuă.

7 Marota comunismului ratat (şi corolarul ei, sindromul nostalgiei) a fost lansată în decembrie ’89 de către sistema remanentă şi a subminat considerabil progresul societăţii româneşti în anii tulburi de tranziţie. Potrivit marotei comunismului ratat, „comunismul ar fi fost bun, dar a fost prost pus în practică, de oameni nepricepuţi sau ticăloşi, care au deturnat învăţăturile marxist-leniniste,

murdărindu-i, întinându-i idealurile“. Este aici o înşelătorie subtilă cu scopuri cât se poate de practice, pusă în circulaţie pentru a răsuci încă o dată minţile oamenilor. Iniţial, a avut scopul de a deturna revolta populară de la eliminarea comunismului, ca sistem, la eliminarea câtorva înalţi responsabili care „au întinat idealurile“ (adică soţii Ceauşescu – executaţi şi membrii C.P.Ex. – închişi). Ulterior, a oferit un alibi general *pactizării forţate ante-decembriste popor-sistem*. Mesajul subliminal era cum nu se poate mai străveziu: nimeni nu trebuie să-şi facă examene sau mustrări de conştiinţă, nimeni nu trebuie să se considere vinovat moral sau altfel pentru dezastrul la care se ajunsese, toată lumea să stea liniştită, să doarmă fără angoase, întrucât idealurile au fost bune, atâta doar că o mână de oameni vicleni şi răi au pus mâna pe aceste idealuri şi le-au ascuns în vilele din Bulevardul Primăverii. Va să zică, nu sistemul de idei şi concepte comuniste, în întregul lui, ar fi fost responsabil de dezastru, ci doar unii activişti de prim rang, liderii, adică primul eşalon, care au pus mâna pe idealuri, le-au anexat şi murdărit, compromiţându-le. În consecinţă, al doilea, al treilea eşalon al nomenclaturii de partid, de Securitate şi restul activiştilor, fiind curaţi ca lacrima, puteau să-şi vadă liniştiţi de treburi (de treburile acaparării noii puteri).

Recunoaştem aici două diversiuni cuplate: prima – exaltarea şi generalizarea frauduloasă a celor câteva (puţine) clişee care funcţionau în perioada comunistă, cum ar fi învăţământul de toate gradele, gratuităţile din educaţie, metroul, deşi toate au fost rodul muncii poporului român, nu al regimului comunist. (Cunoscând ineficienţa păguboasă şi lipsa crasă de randament a economiei centralizate comuniste, este sigur că orice alt sistem bazat pe economia concurenţială – gestionat cum se cuvine, fără fraude – ar fi produs în aceeaşi perioadă de timp lucrări într-adevăr ample şi de bună calitate, de exemplu o reţea mai densă de metrou sau o reţea de şosele de care România duce şi astăzi lipsă.) Gratuităţile la care populaţia era perfect îndreptăţită (nu i se făcea niciun favor) reprezentau, de fapt, doar un procent infim returnat din uriaşa povară, plătită tot de popor, pentru a acoperi găurile uriaşe din economie, acţiunile propagandistice şi de cult al personalităţii liderilor de partid şi de stat, călătoriile în Africa şi aiurea, scumpe şi perfect inutile, ajutoarele samaritene oferite ţărilor în curs de dezvoltare, plata sistemei securiste, a tehnicii operative, de ascultare, de filaj etc., cu care erau hăituiţi cetăţenii pe străzi, la serviciu, în pat etc. Patruzeci şi cinci de ani, poporul român şi-a plătit din greu propriii călăi şi totuşi *marota comunismului ratat* şi *sindromul nostalgiei* funcţionează şi astăzi (ca şi cum toate cele de mai sus nu s-ar fi întâmplat niciodată). Pândind din cotloanele sărăciei, *sindromul nostalgiei* indică încă o dată amnezia generalizată de care suferă România, amnezie care este, la urma urmei, tot o formă de *ambivalenţă existenţială*, ştanţată de fostul regim pe creierul oamenilor, ambivalenţă din care foarte mulţi români nu se pot smulge.

A doua diversiune conţinută de *marota comunismului ratat* constă în insuflarea regretului faţă de stoparea, în decembrie ’89, a drumului către măreţele realizări care aşteptau la orizont, adică faţă de ratarea „adevăratului“ comunism care, construit corect, ar fi adus, pasămite, numai lapte şi miere pentru toţi cei mulţi şi nevoiaşi. S-a acreditat astfel minciuna că regimul totalitar, dictatorial, ar fi fost altceva – o deviere nenorocită şi ghinionistă de la „adevărata orânduire comunistă“. Chiar şi astăzi, pe fondul nemulţumirilor populaţiei, generate de starea economică precară şi de lipsurile cotidiene, recursul la vremurile comuniste, când fiecare avea un loc de muncă (în care salariatul mai muncea, mai se făcea că munceşte, iar statul se făcea că-l plăteşte), a devenit tot mai frecvent. Tribulaţiile, derapările, defectele trecerii originale de la economia monopolistă de stat la economia de piaţă au facilitat şi multiplicat şi ele aceste nemulţumiri. Nostalgia după „vremea ghearelor de pui“ şi a „adidaşilor de porc“ este încă prezentă şi mulţi gândesc, dacă nu spun, mai ales în momentele de criză, că „era mai bine înainte“, uitând, eludând, pur şi simplu, traumele trecutului.

Nu e mai puţin adevărat că, indiferent de cât de mari au fost traumele, timpul vindecă toate rănile. Susţinătorii şi promotorii *marotei comunismului ratat* profită din plin de această tendinţă firească a firii umane – aceea de a uita lucrurile rele şi de a le păstra în memorie doar pe cele bune. Este un mecanism mental cunoscut, caracterizat, în esenţă, de imposibilitatea individului de a aneantiza o perioadă de istorie care a coincis cu o parte din propria viaţă, cu micile sau marile lui momente de fericire personală. Nimeni nu face minimul efort de a se gândi că poate s-ar fi bucurat de momente şi mai frumoase şi ar fi avut cu adevărat împliniri (nu firimituri de rudă săracă) dacă ar fi trăit, pur şi simplu, sub o altă orânduire. Întrebat, la un miting de comemorare a lui Stalin la Moscova, de ce ovaţionează pentru călăul care a omorât zece milioane de ruşi în timp de pace, un bătrân pravoslavnic a răspuns: „Eu pe vremea aceea puteam să fac dragoste cu femeia mea. Au fost vremurile cele mai bune“.

Potrivit unui sondaj Gallup, după douăzeci de ani de post-decembrism, românii tot mai credeau, în proporţie de peste 35 la sută, că ideea comunistă a fost bună şi doar aplicarea deficitară. În mentalul acestei părţi din public, comunismul a fost ratat doar din cauză că punerea lui în practică a fost nereuşită. Mai mult, sunt români – în jur de 10 la sută – care cred că nu numai ideea, dar şi punerea în practică a fost bună! Rezultă că aproape jumătate din populaţia ţării se află într-o completă confuzie de valori socio-economico-politice – de fapt, o altă formă de manifestare a aceleiaşi *ambivalenţe existenţiale remanente* care guvernează în majoritate societatea română post-decembristă.

Nimeni nu le poate explica acestor oameni că, din păcate, atât ideea, cât şi punerea în practică sunt la fel de dezastruoase. Când statuează o societate condusă de un partid unic şi dictatura unei clase (clasa muncitoare) asupra tuturor celorlalte clase sociale, comunismul se defineşte, din start, ca o orânduire totalitară sau dictatorială. Când spui comunism, spui regim totalitar. Echivalenţa este perfectă, nu există aici jumătăţi de măsură – semidictatorial sau semitotalitar. Nu există comunism „luminat“ sau „cu faţă umană“ decât în măsura în care acceptăm că există puşcărie cu faţă umană, în care ţi se dau un blid de mâncare şi un sfert de oră în plus la vorbitor. Dar puşcăria rămâne tot puşcărie, adică lipsire de libertate. Comunismul dezgheţat, cu faţă umană, este tot comunism, pur şi simplu, adică acea orânduire în care libertatea de exprimare este suprimată, proprietatea privată este cvasi-desfiinţată, iar individul redus la necesităţile lui biologice. Ca dovadă că în momentul în care Gorbaciov a încercat să introducă semi-libertatea de exprimare sau semi-descentralizarea, sistemul s-a prăbuşit. Pentru că sistemul nu suportă semi-libertăţi, ci se bazează doar pe non-libertăţi. Orice încercare de reformare din interior a comunismului duce la prăbuşirea lui, pentru că natura lui monolitică nu permite reformarea sau restructurarea, aşa cum bazaltul nu poate fi remodelat, ci doar spart.

Defecţiunea fundamentală a conceptului este aservirea gândirii individului, ceea ce este o perfectă utopie negativă. Gândirea, esenţa fiinţei umane care dă specificitate individuală se refuză prin definiţie oricărei aserviri. De aceea, pentru a pune conceptul în practică, comunismul are nevoie de calea prezumţiei de vinovăţie, adică a culpabilizării generale, apoi a pedepsirii, adică a reprimării indivizilor care exprimă alte gânduri decât cele permise de canonul comunist.

Nu există „cale bună“ sau „cale rea“ de punere în practică a unui concept greşit. Conceptul şi calea nu pot fi despărţite, un concept greşit atrage automat o cale greşită. De exemplu, *de la fiecare după posibilităţi*, *fiecăruia după nevoi*, slogan definit de dogmă ca „visul de aur al omenirii“, este, în practică, o imposibilitate perfectă. Cine, ce instanţă poate să decidă care sunt posibilităţile fiecăruia? Şi cine poate decreta care sunt nevoile fiecăruia? Nevoile unui individ ţin tocmai de unicitatea lui, de specificitatea fiinţei lui. Când, în care mileniu, şi unde, pe care tărâm, va exista măcar un singur individ care să dea exact cât poate (nu mai puţin) şi să ia exact cât are nevoie (nu mai mult)? Răspunsul este unul singur: niciodată şi nicăieri.

Aşadar, calea greşită nu scuză conceptul pentru că este chiar rodul lui, al conceptului, care numai aşa, pe cale teroristă, poate fi pus în practică.

Comunismul pe care l-am trăit este comunismul adevărat, n-am ratat nimic, altul nu există. Comunismul este o perpetuă virtualitate a fericirii, care nenoroceşte şi, în final, distruge viaţa oamenilor. Este ceea ce au trăit românii şi ceea ce trăiesc şi alte popoare din lume, cu variaţiunile despotice sau de specificitate continentală aferente. Dictatorii nu sunt căile „deviaţioniste“ sau „extreme“ ale comunismului, sunt chiar căile lui de existenţă, singurele, altfel nu poate fi, nu poate exista. A păstra idealurile şi a-i incrimina doar pe dictatori este un nonsens pentru că dictatorii au luat naştere chiar din utopia acestor idealuri, mai corect spus – din încercările imposibile de a transforma utopia în realitate. Responsabile de dezastru într-o jumătate de Europă de-a lungul unei jumătăţi de secol (aproape un secol în Rusia) sunt tocmai conceptul comunist şi idealurile lui utopice, din care abia apoi s-au născut oamenii care „l-au întinat“, gen Stalin, Ceauşescu, Honnecker et comp.

Se pune întrebarea: cum a fost posibil acest *bluff* generalizat, această orbire cronică asumată, această hipnoză în masă care s-a numit comunism? Dacă ne uităm la istoria mai apropiată, aceea a jocurilor piramidale, în care sute de mii de oameni şi-au tocat economiile ca să se îmbogăţească, toţi odată, peste noapte, fără să se întrebe nicio clipă dacă aşa ceva e posibil; dacă avem în vedere şi aşa-zisele fonduri mutuale care au spoliat alte multe sute de mii, atunci avem răspunsul: nevoia disperată de basme, de autoiluzionare, disponibilitatea enormă de fantazare a mentalului public, rămas în continuare prizonier al „visului de aur al omenirii“. Escrocheriile numite jocuri piramidale, în care cu cât vin mai mulţi participanţi cu atât rămân mai mulţi cu buzele umflate, dar în care toţi contribuie fără să ştie la bunăstarea celor din vârful piramidei (eşalonul I, II, maximum III, nu-i aşa?), sunt chiar puii post-festum ai marii escrocherii comuniste. Sunt prize aspirate cu disperare de o populaţie bolnavă de visuri moarte în faşă, rămase moştenire din Marele Opium al popoarelor care se numeşte *Comunism*.

8 *Ambivalenţa existenţială şi sindromul lipsei de identitate*, consecinţele trecerii prin comunism, şi-au găsit continuarea şi „consacrarea“ în evenimentele din decembrie ’89, denumite de unii revoluţie, de alţii revoltă populară şi de alţii lovitură de stat, fiecare având cât de puţină dreptate. Revoluţie a fost pentru că evenimentele în care au fost implicate mase mari de oameni au schimbat brutal sistemul politic. Puci a fost pentru că dictatorul şi camarila sa au fost răsturnaţi de o grupare provenind din sistem (inclusiv cel militar şi cel securistic) care n-avea nimic în comun cu revoluţionarii din stradă, folosiţi doar ca masă de manevră şi ataşaţi şi ei drept decor. Revoltă populară a fost, morţii şi răniţii fiind din păcate cam singura certitudine – tragică – a acelor zile.

Revolta populară a fost folositoare pentru spargerea uşilor Comitetului Central şi pentru gonirea lui Ceauşescu. Din acel moment, revolta populară a devenit incomodă, a început să-i încurce pe pucişti. Lumea de pe străzi care scanda nu numai „Jos Ceauşescu!“, ci şi „Jos comunismul!“ trebuia speriată, gonită în case, redusă la tăcere, deoarece, în timp ce căderea lui Ceauşescu se potrivea cu scopul iniţial al puciştilor (şi se rezolvase), căderea comunismului nu se mai potrivea, nu era în plan, ca atare, în acel punct, „revoluţia“ trebuia să înceteze. Ulterior, cum nici căderea comunismului nu mai putea fi evitată, căderea comuniştilor – mai precis a membrilor de la eşalonul II în jos ai fostului complex securisto-comunistoid – trebuia evitată cu orice preţ, chiar cu preţul sângelui. Ceea ce s-a şi întâmplat în forme succesive: la început mortal – prin teroriştii (mai corect spus diversioniştii) invizibili –, apoi brutal, prin mineriade, ulterior mai sofisticat, prin preluarea de către aceiaşi a tuturor măştilor democratice (de partid, parlamentare, de presă, ONG-uri, europene, euro-atlantice etc.) şi exploatarea fără niciun scrupul a uzufructului noii orânduiri democratice.

Uriaşa operaţie de confiscare a revoltei populare provocate, de descurajare şi intimidare a maselor scăpate de sub control a început din 22 decembrie, cu acţiunile aşa-zişilor terorişti (diversionişti) care trăgeau din toate poziţiile. Teroriştii au inaugurat seria mineriadelor – fără mineri la vedere. Au urmat celelalte, cu mineri la vedere. Începea astfel un întreg şir de manipulări, diversiuni violente şi mistificări fabricate de sistemul *securisto-comunistoid remanent* cu scopul principal al menţinerii puterii, a cărei pierdere a fost doar mimată la 21 decembrie. Teroriştii au fost şi ei inventaţi într-un scop circumscris scopului principal, şi anume de a da legitimitate revoluţionară celor care au pus mâna pe putere (fără să le fi dat nimeni acest mandat) sau/şi de a justifica o eventuală intervenţie străină. Cineva trebuia să se opună „revoluţiei“, pentru a-i da consistenţă. Cum nu se opunea nimeni (serviciile Securităţii abandonându-şi şeful), au apărut faimoşii terorişti care erau peste tot şi nicăieri, omorau oameni, produceau panică etc. În jurul lor s-a creat o întreagă mitologie, ca şi cum ar fi fost extratereştri. Aşa au rămas până în ziua de azi, niciunul nefiind identificat. Teroriştii au fost primii purtători ai ambivalenţei şi sindromului lipsei de identitate în cultura politică post-decembristă. Fie au aparţinut unor forţe (armate) care voiau să pună mâna pe putere, altele decât cele care puseseră deja mâna pe ea; fie au fost activaţi chiar de ei, de pucişti (dar nu de toţi, doar de câţiva, restul se mirau sincer), cu misiunea: 1. de a le închide gura celor care strigau „Jos comunismul!“ şi 2. de a prelua rolul (vacant după fuga lui Ceauşescu) de opozanţi ai revoltei populare, justificând astfel intervenţia străină. Situaţia creată a fost la câţiva paşi de război civil, caz în care, din nou, s-ar fi justificat intervenţia străină, pentru „pacificare“. Se observă că, în toate variantele, suntem conduşi invariabil la necesitatea intervenţiei străine. Dar ruşii nu au trimis trupe (probabil că nu aşa fusese înţelegerea marilor puteri), ei având

deja în ţară mii de agenţi infiltraţi. „Anihilarea“ teroriştilor (citeşte dezactivarea diversioniştilor) a survenit la o zi după execuţia dictatorului, ca urmare noua putere pozând liniştită în salvatoarea „revoluţiei“ şi arogându-şi astfel legitimitatea politică. Identificarea teroriştilor ca făcând parte din unităţile speciale (ale Securităţii?, ale Armatei?), ar fi atras oprobriul public asupra acestor instituţii, care oficial „trecuseră de partea poporului“ şi deci nu mai puteau să acţioneze împotriva lui. Moartea tinerilor ucişi cu sânge rece a fost rezultatul acestei mascarade, în care doar ei – inocenţii, eroii – au fost reali, autentici. Cei care i-au ucis erau ambivalenţi, adică şi reali, în sensul că împuşcau cât se poate de mortal, şi ireali, în sensul că nu i-a văzut nimeni, nici până în ziua de azi. Ambivalenţa lor s-a clonat apoi la scara întregii societăţi, care are când faze de real, adică lucrurile se petrec la vedere, când faze de ireal, când nimeni nu mai înţelege nimic din ce se întâmplă. (Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu episodul chemării ruşilor, care a fost real, dacă într-adevăr cineva i-a chemat în limba rusă, la telefon, dar şi ireal în sensul că nu mai recunoaşte nimeni că i-a chemat.) Democraţia debuta astfel sub semnul aceleiaşi ambivalenţe, cu o uriaşă manipulare şi diversiune, *à la roumaine*, devenind originală chiar din start.

Diversiunea a continuat şi la 13-15 iunie 1990. *Fenomenul Piaţa Universităţii*, care a reprezentat un refuz al ambivalenţei perpetuate, fusese, în prealabil, intens infiltrat, erodat, deteriorat, compromis. Este o metodă clasică din instrumentarul comunist, aceea de compromitere a unui fenomen democratic prin infiltrarea în rândul participanţilor a unor elemente declasate. Apoi Radioul a anunţat incendierea Poliţiei Capitalei înainte ca ea să fi avut loc. Aşa cum teroriştii din 22 decembrie ’89 au fost inventaţi drept pro-ceauşeşti, cei care au „agresat“ sediul MAI în 13 iunie ’90 au fost inventaţi drept legionari. „Teroriştii“ şi „legionarii“ erau în realitate unii şi aceiaşi şi nu făceau decât să pună în practică încercări de lovituri antidemocratice, acţiuni începute pe 22 decembrie 1989 şi duse prin toate mineriadele până la ultima, cea din 1999.

Semnificativă este tehnica manipulatorie folosită de autorităţi în 13 iunie: nu au pretins nicio clipă că ar avea loc o lovitură comunistă (ceea ce ar fi fost poate mai credibil, din moment ce tocmai căzuse regimul), ci au inventat... steagul legionar, adică o ameninţare venită din urmă cu... patruzeci şi cinci de ani! La rândul lui, tributar propagandei roşii în care fusese îngropat vreme de cinci decenii, publicul a fost mult mai sensibil la ameninţarea legionară (pe care nu a cunoscut-o decât din cărţile de istorie) decât ar fi fost la o eventuală ameninţare comunistă (pe care a cunoscut-o pe propria piele). Cei care aplaudau venirea minerilor, tăbăcirea studenţilor şi intelectualilor, terorizarea Bucureştilor îşi aplaudau, de fapt, propriul chip şi propriul arhetip, complice de patruzeci şi cinci

de ani la paradigma comunistă, din partea căreia n-aveau cum să simtă vreo ameninţare. În schimb, deşi cele două ideologii sunt la fel de cancerigene, iar cele două metodologii – la fel de teroriste, aplaudacii se simţeau ameninţaţi, revoltaţi şi indignaţi de fantoma legionară, cu care ei nu avuseseră nicio complicitate, putând astfel s-o demonizeze şi s-o culpabilizeze în voie.

Ideea de a folosi un grup socio-profesional, echipat cu bâte şi lanţuri, pentru a restabili ordinea în locul forţelor de ordine abilitate ţine tot de instrumentarul comunist, fiind o directivă veche, NKVD. În termenii de astăzi, ea înseamnă instigarea societăţii civile de a se reprima, de a se bate, de a se ucide pe ea însăşi, autorităţile statului păstrându-şi astfel mâinile „curate". Mineriadele post-decembriste au fost iniţiate chiar de ante-decembristul Ceauşescu, la Timişoara, când muncitori din fabricile Olteniei, înarmaţi cu bâte, au fost aduşi cu mai multe garnituri de tren pentru a reprima manifestaţiile colegilor lor bănăţeni. Episodul este tras la indigo în 13 iunie 1990, când un grup de bărbaţi iau cu asalt Facultatea de Arhitectură, strigând: „IMGB face ordine!". Cum zelul lor nu s-a dovedit suficient, a doua zi mai mult de 10.000 de bărbaţi îmbrăcaţi în mineri, originari din Valea Jiului, ghidaţi la fix prin marele Bucureşti ca de o rază laser, iau cu asalt obiectivele şi nucleele democratice, partide, asociaţii civile, ziare, brutalizând oameni şi devastând birouri. Represiunea a vizat cercurile care se opuneau noii puteri de extracţie antedecembristă, încercând să le bage minţile în cap cu precădere intelectualilor. Liderii lor au fost purtaţi prin Bucureşti pentru a fi batjocoriţi public, metodă amintind de Evul Mediu.

Toate abuzurile şi traumele la care a fost supus mentalul public românesc de către propriile autorităţi de stat, în mod continuu, de vreo şaizeci şi cinci-şaptezeci de ani încoace au marcat cu fierul roşu fiecare generaţie care le-a trăit. De aceea, România de azi este o adunătură de generaţii, înrudite doar biologic, abuzate şi marcate pe viaţă de episoade istorice traumatizante, generatoare de nevroze care izbucnesc, şi individual, şi colectiv, unde şi când nu te aştepţi, sub formele cele mai insidioase. Una dintre ele este chiar comportamentul de tip tupeist, abuziv, golănesc, folosit de majoritatea indivizilor societăţii în mai toate întâmplările cotidiene – atitudine uşor în afara Europei.

Bestialitatea cu care au acţionat minerii – adevărată dezlănţuire de instincte primare, atavice – îşi avea originea în viaţa mohorâtă, mizeră, de salahori ai întunericului, pe care o duceau. Frustrarea profundă, acumulată de-a lungul deceniilor pline de o muncă fizică dintre cele mai dure şi ingrate, şi conştiinţa de victimă (de paria, de oameni marginalizaţi, la periferia existenţei umane) au răbufnit, ca o revanşă îndelung mocnită împotriva ochelariştilor, a bărboşilor,

chiar şi a femeilor, a tuturor celor care nu se potriveau, vizual, cu prejudecăţile reducţioniste şi gregare ale atacatorilor. Cei bătuţi şi călcaţi în picioare făceau parte din altă tabără, tabăra celor care trăiesc la lumina zilei, a fericiţilor soartei, tabăra „solarilor“, nu a „lămpaşilor“. Astfel că mineriadele apar ca un nou experiment Piteşti, în varianta post-decembristă. Minerii, deţinuţii coliviilor şi abatajelor, erau, ca şi vechii deţinuţi de la Piteşti, victimele transformate la Bucureşti în torţionari, iar bucureştenii care au salutat (fie intenţionat, fie din ignoranţă) desantul minerilor sunt complici la acest tip de experiment. Complicitatea roşie acumulată în patruzeci şi cinci de ani îşi arăta astfel „roadele“. Multe dintre neajunsurile şi nefericirile României de azi izvorăsc din această complicitate remanentă, nerecunoscută, nerezolvată.

Venită dintr-o perioadă în care *dedublarea şi ambivalenţa* au fost singurul mod de viaţă posibil, în care una credeai, alta declarai şi alta făceai, populaţia intrase, în decembrie ’89, într-o altă perioadă de debublare, în care, din nou, una s-a spus şi alta a fost. Imediat după decembrie 1989, de exemplu, a fost inaugurată tactica dublajului acronimelor, adică dublarea instituţiilor şi asociaţiilor autentice ale societăţii civile cu clone de aceeaşi titulatură, inventate peste noapte şi diriguite de oamenii sistemului. Sechelă a practicii manipulatorii specifică perioadei comuniste, dar remodelată după înfăţişarea şi mecanismele democraţiei, *ambivalenţa acronimelor* este, şi ea, una dintre explicaţiile climatului de scenarită, de aparenţe înşelătoare, de haos, care a înecat societatea românească. Senzaţia, bănuiala, suspiciunea că lucrurile nu sunt ce par a fi, că orice organizaţie (politică, civică etc.) are un scop ocult, ascunde altceva decât scrie pe firmă, că ambalajul n-are nimic de-a face cu conţinutul, toate au contribuit din plin la atingerea unui anumit grad de respingere şi de repulsie faţă de politică şi politicieni, împingând mentalul public într-un fel de psihoză a neîncrederii, stare ţinând de-a dreptul de domeniul psiho-patologiei sociale.

Dedublarea s-a transformat apoi în *mimetism*, boală a societăţii româneşti actuale. Se mimează democraţia aşa cum se mima şi comunismul – când fiecare spunea ce vrea partidul, dar făcea ce credea de cuviinţă pentru a supravieţui. Astăzi însă, mai mult decât în instituţii, simulacrul democraţiei sălăşluieşte în mentalitate, în psihologie şi în comportamentul oamenilor. Populaţia a fost infestată cu virusul dubiului, neîncrederii, suspiciunii, scenaritei. Dacă în momentul de faţă nimeni nu mai crede nu numai în ceea ce i se spune, dar nici măcar în ceea în ce vede cu propriii ochi, explicaţia trebuie căutată în decembrie ’89 şi în 13-15 iunie ’90. Acele momente au „îmbogăţit“ dihotomia aparenţă-esenţă (versiunea românească) până la grotesc. Cabala, urzeala, conspiraţia au avut dintotdeauna o audienţă specială la români, dar, după decembrie ’89, aceste obsesii au devenit, alături de oxigen, hidrogen şi azot, al

patrulea element al aerului pe care îl respirăm.

România intra astfel în „postcomunism“ prin fapte care aveau să greveze psihologia colectivă pe o perioadă lungă de timp. Votul popular din 1990 a fost semnalul clar că *sechelele pactizării forţate popor-sistem comunist şi ambivalenţa existenţială aferentă* persistau cu vigoare în minţile oamenilor şi aveau să rămână acolo multă vreme, în parte până în ziua de azi.

9 Dotaţi cu abilitatea principală a oricărui agent secret, aceea de a absorbi (până la a se confunda) trăsăturile decorului în care acţionează, foştii securişti au luat repede, după decembrie ’89, trăsături, chipuri şi asemănări ale democraţiei. Dacă ne gândim la directivele lui Andropov către KGB, potrivit cărora instituţia – sub orice alt nume, sub orice altă formă sau castă – nu trebuie să piardă niciodată puterea, indiferent de sistemul politic pe care îl are ţara, dacă ne mai gândim că Securitatea a fost fiica NKVD şi sora mai mică a KGB, amândouă înfiinţate special şi în primul rând pentru reprimarea propriilor popoare, observăm că, într-adevăr, directivele se aplică şi în România: după decembrie ’89, Securitatea (sub diverse forme, formaţiuni şi caste) nu a pierdut niciodată, în fond, puterea. Lanţul trofic al foştilor securişti nu numai că se conservă cu succes, dar şi trece printr-un proces continuu de reconversie în toate activităţile în care se implică.

Foştii securişti sunt de preferinţă protocronişti, considerându-se descendenţi doar ai dacilor (despre care sunt gata să jure că i-au învăţat latineşte pe romani). Refuză cu obstinaţie componenta romană a naţiei, de dragul unui „pedigree genuin“ (care însă nu foloseşte nimănui), adoptând astfel nu numai o atitudine neconformă cu istoria, dar şi contrară interesului naţional – componenta latină fiind importantă pentru inserţia europeană a României. Considerându-se „români puri“, încearcă să se acrediteze ca primii şi singurii depozitari şi apărători ai esenţei naţiei, pereni de-a lungul istoriei, dincolo de regimuri politice, ideologii şi epoci, prin aceasta urmărind implicit să se disculpe şi să se derobeze de perioada comunistă, care i-a inventat de fapt şi pe care au slujit-o cu credinţă, chinuindu-şi şi reprimându-şi propria naţie. Ca orice castă răsturnată (chiar dacă doar formal) de la putere, sunt conservatori şi abulic nostalgici după vechile privilegii. Sunt, de asemenea, agasaţi şi iritaţi, în subsidiar, de obligaţia de a juca – pentru a-şi menţine poziţiile în diversele eşaloane ale *establishment*-ului socio-politico-financiar – comedia democraţiei, a ideilor pro-NATO şi pro-europenismului, când înainte aveau toate avantajele şi privilegiile de-a gata, fără să facă atâta efort. În ultimă instanţă, acceptă totuşi cât de cât Europa, fericiţi în secret că anti-americanismul, ca modă europeană, le dă nesperata ocazie de a-şi reconfirma „justeţea opţiunilor iniţiale“, de pe vremea când serveau funesta

instituţie şi luptau împotriva „imperialismului american“.

Ceea ce frapează la foştii securişti este nonşalanţa cu care schimbă perioadele istorice, fără cel mai mic scrupul, cu uşurinţa cu care schimbi o cămaşă. Nu ezită să devină marii părtaşi ai democraţiei şi nu scapă nicio ocazie să inventeze explicaţii peste explicaţii pentru păcatele anterioare. În concepţia lor, toată lumea e vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat vreme de patruzeci şi cinci de ani: aliaţii care ne-au trădat, Armata Roşie care ne-a invadat, poporul care s-a supus, cu vârf şi îndesat, pactizării şi, pe alocuri, complicităţii cu regimul, colaboraţionismul care s-a manifestat în toate felurile – numai Securitatea n-a avut nicio vină, de parcă ar fi fost un dat imuabil, în afară de orice discuţie. Însă, oricâte perdele de fum s-ar arunca, oricâte explicaţii şi para-explicaţii s-ar produce, oricâte sofisme gen *securist bun – securist rău* s-ar inventa, nimeni nu poate să nege şi nici să disculpe raţiunea înfiinţării şi fiinţării funestei instituţii: reprimarea violentă – de la brutalitate la ucidere – a poporului român, căruia astfel i s-a băgat pe gât, cu forţa, comunismul. Serviciile Securităţii au avut sarcina fundamentală de a pune în practică, a proteja şi a desăvârşi impostura istorică a regimului. Dincolo de multitudinea de speţe individuale legate de subiect, speţa de fond, speţa represivă, adică raţiunea însăşi a existenţei instituţiei, nu a fost niciodată denunţată sau asumată de vreun fost lucrător marcant al Securităţii. De unde atâta curaj?

Foştii securişti pretind că au lucrat la un serviciu secret normal, că au fost *doar* ofiţeri de informaţii, de carieră şi *atât*, că au apărat doar interesul naţional şi *atât*, invocând aşa-zisul statut de profesionist al domeniului. Dar admiţând acest statut – cum a fost el folosit de cei în cauză, în slujba căror valori şi căror principii? Sistemul de „valori“ şi de informaţii apărate de serviciile comuniste (Securitate, Stasi, KGB etc.) n-are nimic în comun cu sistemul de valori şi informaţii apărat de serviciile secrete din ţările democratice. Dimpotrivă, cele două sisteme de valori se bat cap în cap. Serviciile secrete în Occident apără democraţia, libertatea, statul de drept etc. (deşi mai există şi acolo derapaje). În comunism însă nu există nici libertate şi nici stat de drept. Comunismul este un derapaj continuu. În comunism, virtualmente tot poporul era pus sub urmărire, fiind considerat potenţial trădător al regimului, iar fiecare individ „beneficia“ de prezumţia de vinovăţie. Sistema urmărea şi reprima în primul rând conştiinţele, gândirea, adică exact chintesenţa existenţei umane.

Cine pactiza sau, şi mai „bine“, se livra complicităţii roşii, active, nu era deranjat. Securitatea fiind gardianul înrobirii poporului, cine făcea cel mai mic gest de frondă era imediat luat în colimator. Dacă nu ieşeai din rând, dacă îţi

asumai rolul de victimă, dacă vieţuiai corespunzător canonului şi mai şi te prefăceai că-ţi place, erai lăsat în pace. Dacă nu, erai dat în urmărire operativă. Cuvântul de ordine era dispreţuirea şi umilirea individului ca entitate. Aceasta era „cartela“, „softul“ instituţiei, care se pretindea „apărătoare a interesului naţional“. (Ce fel de interes naţional este acela de a-ţi tortura propriul popor?)

Aşadar marota ofiţerului (funcţionarului) de carieră este, şi ea, tot o diversiune inventată pentru a justifica supravieţuirea post-decembristă, pe poziţii executive, a fostelor elemente ale sistemei securisto-comuniste.

În sfârşit, cine doreşte să înţeleagă trebuie să pornească de la o realitate simplă, validată acum de apartenenţa ţării la structurile euro-atlantice: interesul naţional al României nu s-a aflat niciodată în Tratatul de la Varşovia, ci exact în opusul acestuia, adică în NATO. Oricâte succese ar fi avut securiştii în războiul rece dintre cele două tabere, ei n-au făcut decât să acţioneze, de fapt, împotriva interesului naţional. Mai clar decât atât nu se poate spune.

De altfel, confuzia dintre interesul naţional şi interesulregimului comunist era abil întreţinută la toate nivelurile, dictatorul împreună cu regimul său nefiind nicidecum echivalenţi cu România; din contră, erau duşmanii României, ca dovadă că revoluţia i-a înmormântat. Comunismul anexează întotdeauna interesul naţional, împăunându-se cu valorile patriotice tocmai pentru a-şi disimula propria impostură. De aici pleacă toată *confuzia şi ambivalenţa* perpetuată de cei în cauză pentru a-şi salva „onorabilitatea“. Activitatea Securităţii de serviciu secret clasic, de interes naţional, a existat, ceea ce însă nu absolvă instituţia şi nici pe lucrătorii ei de cealaltă activitate, cea principală, de poliţie politică – profund antinaţională. Din această ambivalenţă ar fi trebuit să rezulte o dilemă ireconciliabilă de conştiinţă a celor în cauză. Căci este un nonsens, o contradicţie în termeni, să slujeşti în acelaşi timp şi interesul naţional, şi opusul lui. Dar *ambivalenţa în comunism* a fost a doua natură, şi a structurilor, şi a oamenilor – şi în parte continuă să fie, scutindu-i pe cei în cauză de orice dilemă, cu atât mai puţin de una de conştiinţă...

10 Supuşi continuu tratamentului dâmboviţean al deriziunii – *Ei şi? Ce dacă?!* –, puţinii disidenţi şi foşti deţinuţi politici care au mai rămas în viaţă şi-au pierdut treptat aureola din primele zile post-decembriste. Forţele sistemei remanente au acţionat puternic pentru demitizarea, macularea imaginii şi compromiterea lor publică, iar ignoranţa şi indiferenţa publicului larg au înlesnit lucrarea.

La fel de adevărat este însă că foştii disidenţi şi deţinuţi politici s-au demitizat şi ei înşişi. Nu e vorba aici de falşii disidenţi (cei care au avut misiune din partea Securităţii să se infiltreze în autentica disidenţă românească, din ţară sau din străinătate, ca provocatori, diversionişti, informatori), ci de adevăraţii disidenţi. De ce îşi distrug ei statuile?

Din câteva motive. Toate ţin de natura umană, ceea ce este de înţeles şi poate chiar de scuzat. Astfel, unii şi-au adus aminte că au o vârstă şi – lipsiţi atâta timp de plăcerile minime ale vieţii – au decis să trăiască altfel decât în prizonieratul nobil care este orice cauză şi orice disidenţă. Pentru a atinge un anumit nivel material, unii şi-au vândut sufletul te miri cui. Alţii (cu posibilităţi materiale) pur şi simplu s-au retras şi nu mai vor să ştie de politică. O altă categorie este a acelora care, sătui să mai trăiască în anormalitatea opiniilor la unison, aleg partizanate doctrinare care-i plasează în poziţii jenante. O altă categorie o reprezintă dezamăgiţii, cei care, răniţi fie de răspunsul ingrat al publicului, fie de comportarea centrifugă a altor disidenţi, se retrag din viaţa publică. În sfârşit, sunt cei cu veleităţi (întemeiate sau închipuite) de lideri executivi. Uneori apare că sunt prea mulţi lideri la o disidenţă atomizată, care nu a avut, la noi, caracter de mişcare, ca în Cehoslovacia sau Polonia. Neexistând atâtea locuri de şefi, unii se supără şi pleacă. Sau ripostează, demitizându-şi colegii de ideal. Din cearta a doi disidenţi nu câştigă nimeni, pierd amândoi. Paradoxul esenţial la aceşti oameni stă tocmai în punctul lor forte, care i-a împins în disidenţă: tăria şi independenţa personalităţii lor. Acum, aceeaşi personalitate le joacă feste, dezbinându-i şi atomizându-i încă o dată, ca sub un blestem.

Dar dacă dăm transfocatorul înapoi, la scara naţiunii, obţinem o altă imagine? Sunt foştii disidenţi numai cazuri izolate sau avem de-a face cu o întreagă tipologie? Este societatea românească – şi de asemenea diaspora din Europa sau America sau de oriunde – mai puţin subiect al tipologiei de mai sus? Din păcate, răspunsul este negativ. Majoritatea românilor de gândire democratică, aproape de pretutindeni, sunt la fel de dezbinaţi, la fel de atomizaţi, la fel de exteriori ideii de apartenenţă la o şcoală de gândire şi acţiune concertată (care să fie dincolo de prietenie sau de duşmănie, să transceadă sentimentele şi pasiunile interpersonale), conducându-se mai mult după umori decât după principii.

În acelaşi timp, există o nevoie interioară imperioasă a unui segment important al populaţiei de a-şi demitiza eroii, de a le minimaliza meritele, de a-i readuce în rând, pentru a putea coabita cu propria lui conştiinţă încărcată de *pactizarea albă sau complicitatea roşie.* Mulţi nutresc o secretă voluptate în a căuta cu

lumânarea, în a vâna greşeli punctuale, mai vechi sau mai noi, ale foştilor disidenţi şi deţinuţi politici, chiar de a le inventa la o adică, încercând astfel să(-şi) demonstreze că, prin comparaţie, nu sunt cu nimic inferiori acestora. Uitate sunt vremurile în care toată lumea tremura de frig şi de frică, în timp ce *nişte nebuni* încercau inimaginabilul sau imposibilul. Acum pe aceşti *nebuni*, câţi mai trăiesc, nimeni nu mai dă doi bani. Rapida relativizare şi degradare a valorilor striveşte societatea românească asemenea unui tăvălug. Amnezia colectivă – dincolo de a fi o formă de autoprotecţie – distruge modele şi repere, fără de care o societate devine o caravană rătăcită în pustiu. Este ceea se întâmplă, la ora actuală, cu societatea românească. Oricâte contraargumente de ordin pragmatic (de schimbare a timpurilor, de necesitate a orientării către viitor şi nu către trecut etc.) se vor aduce, este clar că refuzul cvasi-generalizat al unei table de valori istorico-moral-politice a creat o Românie rătăcită, amorală, venită de nicăieri, care navighează la întâmplare prin secolul XXI.

11 La 20 de ani de la cutremurul cu plăci tectonice de mucava din decembrie 1989, România s-a preschimbat în bună măsură dintr-o ţară în curs de falimentare, aflată la periferia timpului, într-una în curs de democratizare, reintrată în logica Europei. Însă procesul de transformare este în continuare lent, fiind rezultanta intersectării dintre europenismul incisiv, invaziv, civilizator şi autohtonismul retractil, patriarhal, de multe ori retrograd. Progresul este poticnit şi se produce în salturi, într-un fel de cincinale ale democratizării.

Înaintând poticnit pe calea libertăţii visate de cei care au fost ucişi în decembrie ’89 tocmai pentru că visau prea mult, ţara se prezintă acum ca un spaţiu socio-politico-economic eterogen, încâlcit, imprevizibil, cu feţe multiple, schimbătoare ca în oglinzile deformante; este un amestec de normalităţi şi absurdităţi care nu numai că se întrepătrund, dar se mai şi transformă intermitent unele într-altele ca grimasele unui chip fără identitate. De prea multe ori, în România, pregătindu-te să ai de-a face cu o situaţie absurdă, poţi avea surpriza să trăieşi un episod în limitele normalităţii – după cum, aşteptându-te la o întâmplare previzibilă, de rutină socială, poţi să te trezeşti direct în Kafka. În acest sens, se poate spune că România este o ţară reversibilă, fluidă, de tip flux-reflux, care nu învaţă din greşeli, nu fixează bornele, nu securizează paradigmele democraţiei, ci are permanent tendinţa să le revizitеze şi să le revizuiască, evident cu decontările dureroase de rigoare.

Cauzele merg înapoi în timp. De exemplu, primele norme de separare a puterii în stat au venit târziu pe aceste meleaguri. De-abia Carol I, la 1866, iniţiind prima Constituţie, revizuită la 1881, a început să-i înveţe pe români gustul libertăţilor

individuale. (În Anglia, Magna Carta Libertatum fusese promulgată la 1215...) Regele conducea, dar nu guverna, ceea ce nu mai fusese cazul cu niciunul dintre domnitorii români anteriori, de la Mircea cel Bătrân sau Ştefan cel Mare până la Alexandru Ioan Cuza. Dar perioada de ucenicie a libertăţii – până la 1938 – a fost prea scurtă pentru stratificarea unei culturi civice solide.

Venind în prezent, cultura civică a rămas în suferinţă, acum fiind minată şi de remanenţa convieţuirii cu fostul sistem totalitar şi, de asemenea, de recenta istorie tenebroasă, care n-a fost încă adusă la lumină. Mai avem şi o clasă politică neomogenă, care pune în fotoliile executive sau în băncile parlamentare, alături de valori şi caractere, şi briganzi cu gulere albe, profitori ai democraţiei (pe care, de altfel, în sinea lor, nu dau două parale). În sfârşit, trăim într-o societate civilă nestratificată, fără conştiinţă de sine, înclinată spre haos şi anarhie, în loc de disiciplină şi soluţii pe termen lung.
Ignoranţa maselor largi ieşite de sub comunism era explicabilă în primele zile sau luni după decembrie ’89, dar ar fi trebuit să se diminueze odată cu campaniile de informare purtate de organizaţiile societăţii civile, partide, ziare etc. Faptul că, după două decenii şi mai bine, jumătate din populaţie nu se prezintă la vot – într-o ţară care, spre deosebire de Occident, mai are nevoie de multe remedii în mecanismele ei de funcţionare – demonstrează clar deficitul de cultură civică. Dezgustul şi sila de politică şi politicieni, invocate de atâţia absenteişti, sunt un sindrom, nu un remediu. Românii sunt prizonierii sindroamelor, le place să se victimizeze, dar nu caută remedii.

Ambivalenţa comunistoidă remanentă a publicului larg explică în bună măsură mecanismul accesului şi menţinerii la putere a forţelor politice post-decembriste. De exemplu, între 1990 şi 1996, poporul a avut la îndemână de mai multe ori pârghia votului universal şi a votat contra-reformă. Electoratul a preferat zona „sigură“, în care se simţea confortabil, care nu-i dădea angoase în legătură cu viitorul, s-a readăpostit în braţele paternalismului comunistoid şi naţionalist. Între frica de un viitor necunoscut (reforma şi economia de piaţă) şi frica de revenirea unui trecut precar, dar familiar, electoratul a ales-o pe cea de-a doua. În 1996, o majoritate modestă a populaţiei, încropită prin alianţe ad-hoc, a ales noi forţe politice la conducerea ţării. Prea devreme, se pare, din moment ce, dincolo de imaturitatea politică şi lipsa lor de experienţă, performanţa acestor forţe a fost compromisă de data asta *intra-muros*, adică din interiorul structurilor statului – tehnice, funcţionăreşti, administrative etc. –, unde *complicitatea remanentă comunistoidă* s-a manifestat din plin, sabotând, pur şi simplu, sistematic, orice tentativă de schimbare şi de reformă.

Altfel, imaturitatea politică a forţelor reformatoare s-a vădit de la primele alegeri. Uitând că de la ultimul an al parlamentarismului antebelic se scurseseră nu mai puţin de cincizeci şi doi de ani, forţele care se voiau reformatoare au prezentat, în loc de unul, doi candidaţi, marcând o vizibilă inadecvare la noul timp istoric. Niciunul nu trăise în România, amândoi veneau din străinătate, erau „venetici“, poporul rămas în ţară nu se recunoştea în ei pentru că respectabilii repatriaţi nu făcuseră parte din pactizarea cu sistemul impostor, nu erau deci „recognoscibili“, nu purtau nicio vinovăţie, din contră – ei denunţaseră, în ţările în care trăiseră şi în lume, tocmai respectiva impostură. Aşadar, nu puteau, n-aveau cum să fie acceptaţi de cei care fuseseră forţaţi la această pactizare, care mâncaseră tot timpul „salam cu soia“ şi-şi înghiţiseră amarul sub ochiul vigilent al Securităţii, mai şi colaborând cu ea, neavând nici cum, nici unde să fugă. Şi chiar dacă vreunul dintre cei doi ar fi fost ales, nu avea nicio şansă să reziste în funcţie. Uriaşul complex comunistoid-securistic, dizolvat în sistemul sangvin al administraţiei de stat şi în economia privată, l-ar fi rejectat rapid, aşa cum s-a întâmplat, 10 ani mai târziu, cu un alt reprezentant al forţelor reformatoare, ales în fruntea statului, dar izolat acolo.

Pactizarea, colaboraţionismul şi complicitatea cu fostul sistem au avut multe faţete, fiecare fiind o speţă în sine. Câţi au consimţit de formă, câţi şantajaţi, câţi înfricoşaţi, câţi din lipsa oricărei speranţe de schimbare, câţi oportunişti şi câţi din convingere – nu se va şti niciodată. E sigur că foarte mulţi trăitori sub fostul regim au cedat o parte din personalitatea lor farsei comuniste spre a-şi păstra neatins un alt teritoriu mental, un alt *eu*, poate cel autentic. Pe de altă parte, la fel de sigur este că, indiferent de cât de false sau adevărate erau *eurile* oamenilor sub comunism, patru milioane ridicau mâna – chiar dacă mecanic, dar o ridicau! – la şedinţele de partid (aprobaţi tacit sau activ de familiile lor – alte milioane). Toţi urmăreau să-şi securizeze astfel supravieţuirea, încercând să-şi facă viaţa cât mai suportabilă şi urmându-şi, cât de cât, carierele profesionale. Dar cauţionând astfel implicit şi impostura comunistă, şi dictatura, şi falimentul ei. În acelaşi timp, mulţi dintre aceşti ridicători de mână erau, în afara şedinţelor de partid, valori profesionale consacrate, alţii erau chiar vârfuri ale spiritualităţii naţionale, ale ştiinţei, culturii, artei etc. Li se poate face o vină din faptul că – urmându-şi destinul, chemarea, vocaţia – au pactizat, mai ales după ce anii se scurgeau şi devenise clar că americanii n-or să mai vină niciodată? Pot fi excluse, de exemplu, din cultura română operele de mare valoare aparţinând acelor creatori care astfel au forjat spiritualitatea celei de-a doua jumătăţi a secolului XX, în timp ce, paralel sau decalat în timp, pactizau sau chiar făceau gesturi în slujba regimului totalitar-comunist, siluitor de spiritualitate? Iată o altă formă *de ambivalenţă existenţială din acea perioadă,* imposibil de reconciliat din perspectiva unei ţări care şi-a împuşcat dictatorul şi a ales (nu-i aşa?) calea democraţiei. Poate că, în asemenea cazuri, ar fi mai utilă pentru patrimoniu

departajarea între (părţi de) *operă* şi activităţile colaboraţioniste ale *creatorului* (vezi şi cazul Céline), ceea ce ar permite ca prima să nu fie grevată de compromisurile celui de-al doilea.

În comunism, fiecare individ are o poveste, o motivaţie (adevărată sau contrafăcută) a gradului de acceptare, de pactizare, de complicitate, de la alb la roşu. Poate fi adevărat că unii şefi, care aveau valoare profesională certă, au jucat rolul paratrăsnetului de partid, la adăpostul căruia întreprinderea sau instituţia respectivă a funcţionat normal sau chiar a performat în totală distonanţă cu restul marasmului economic sau cultural-dogmatic. Alţii, mulţi, incompetenţi, au pretins ulterior că ar fi jucat şi ei acest rol de paratrăsnet, în realitate nefăcând decât să se promoveze pe ei înşişi exclusiv pe linie de partid. Exemplele pot continua la infinit. Este practic imposibil să epuizezi întreaga paletă a *ambivalenţei existenţiale* sub comunism. Tipologia complicităţii cu regimul comunist este mai bogată şi mai complexă decât stadiile oricărei patologii.

Învederând mai sus amintita *ambivalenţă existenţială remanentă,* nu trebuie să înţelegem că ea ar reprezenta singura cauză a tribulaţiilor retractilei democraţii româneşti. Responsabilitatea precarităţii reformelor şi a ritmului lent de progres revine în primul rând clasei politice, prima chemată să probeze viziune şi curaj. Dacă ne uităm puţin în trecut, observăm că – la momentul de renaştere naţională de la 1918 – clasa politică a fost aceea care a impus, de sus în jos, reformele şi modernizarea ţării. A fost o vreme a ctitorilor. După decembrie ’89, moment care, şi el, ar fi trebuit să fie unul al renaşterii naţionale, clasa politică, cu câteva excepţii, s-a preocupat mai mult de propria supravieţuire şi înavuţire decât de reformele care să scoată România din poziţia de codaşă a Europei de Est. Timpul ctitorilor trecuse de mult.

Mulţi dintre pretinşii „reformatori“ de după ’89 sunt doar farseuri care s-au remorcat, s-au ataşat trendului reformator pentru a profita. Întotdeauna, de cauzele nobile se agaţă şi tot felul de oportunişti, veleitari, cabotini, impotenţi sociali şi profesionali, escroci etc. Păstrând amprenta fanariotă, veche de 300 de ani, a exploatării dregătoriei (funcţiei) publice în scop personal, foarte puţini sunt cei care folosesc politica drept un instrument de propăşire a binelui public. Şi cum ar putea fi altfel, din moment ce politicienii (inclusiv cei aparţinând forţelor reformatoare) nu provin din neant, ci tot din spaţiul carpato-danubian, în care interesul public a fost dintotdeauna pe locul al doilea. Însetaţi de putere, de avantajele ei practice, dar şi orbiţi de miturile ei, recrutaţi, de-a valma, dintre cunoscuţi şi prieteni, doar pe bază de loialitate personală, fără a avea, de fapt, nici expertiză, nici convingeri înnoitoare (ci doar profitoare), mulţi dintre cei

promovaţi de forţele reformatoare au ocupat funcţii de răspundere doar pentru a-şi îmbogăţi CV-ul ori pentru a-şi aranja apoi un post de înalt funcţionar internaţional sau o afacere, într-un cuvânt, pentru a se chivernisi într-un fel sau altul, la fel ca şi cei (dar nu toţi) din rândul forţelor conservatoare.

În acest polimorfism de margine de Europă, o seamă de idei, efecte, concepte, acţiuni, obiceiuri, mentalităţi, reflexe şi psihologii provenind din vechiul regim rămân în funcţiune şi fac jocurile în România. Trăim încă într-o cultură a suspiciunii, a vinovăţiei cetăţeanului faţă de ghişeu. Cetăţeanul însuşi nu-şi dă seama ce i se întâmplă, nu reacţionează, se resemnează ca în faţa unei fatalităţi, refuză acţiunea, complăcându-se într-un fel de aservire fără speranţă, atitudine adoptată şi moştenită de pe vremea comunismului. Absentează masiv de la vot, într-un fel tot ca în comunism, când prezenţa cvasitotală la urne nu ascundea, de fapt, decât tot un absenteism de fond cvasitotal. Complicitatea forţată la care a fost supusă populaţia pentru a putea supravieţui înainte de decembrie ’89 nu a fost asumată, consumată şi depăşită după, ci s-a transformat în tot felul de alte complicităţi, născând astfel o societate politic freudiană, în care culpabilitatea generală, adică frica de trecut, dar şi frica de viitor, insuflată şi întreţinută cu abilitate de structurile remanente, sunt principalele obstacole în calea reformei, principalele cauze ale rezistenţei la primenire.

Pe de altă parte, nu numai comunismul este vinovat de actuala situaţie. Intoxicările şi complicităţile contractate atunci nu acţionează singure. Ele s-au amestecat cu tarele anterioare, naţionale, istorice – pesimismul ancestral, conjuncturismul, hazul de necaz transformat în mijloc de supravieţuire derizorie, emoţionalitatea excesivă, superficialitatea, fanariotismul în dauna corectitudinii, clientelismul în dauna expertizei, nepotismul în dauna competenţei, absenţa sportivităţii în competiţia socială, defecţiunile de organizare, indolenţa, lipsa disciplinei la locul de muncă, lipsa vocaţiei lucrului bine făcut şi terminat etc.

Rezultatul este un fel de *turn Babel à la roumaine,* în care populaţia imită gesturile şi semnalele noii orânduiri, mimează semiotica democraţiei şi a economiei de piaţă, maimuţărindu-le formele de exprimare, fără să fi asimilat cu adevărat niciunul dintre preceptele aferente. În plus, un întreg cortegiu de confuzii fac situaţia şi mai complicată. Astfel, sunt unii care confundă democraţia cu anarhia; alţii – libertatea cu bunul plac; alţii – justeţea şi dreptatea socială cu populismul găunos. Alţii – patriotismul cu xenofobia, adică iubirea de ţară cu ura faţă de străini; alţii – antieuropenismul cu păstrarea specificului naţional etc. Este o confuzie generalizată de concepte care se autoîntreţine, în toate mediile, masele largi fiind prea puţin dispuse (pregătite) să facă

diferenţierile necesare.

Aflat mereu în urma propriei identităţi, ca într-un etern *hysteresis,* mentalul public românesc este astfel copleşit de confuzii, turmentat de scenarite şi manipulări, răstignit între dezvăluiri şi mistificari, când euforizat de aparenţe iluzorii, când deprimat de cruda realitate. Ca urmare, păstrând *ambivalenţa dospită de comunism şi moştenită în decembrie ’89*, ţara nu e, la drept vorbind, nici democraţie în toată puterea cuvântului, dar nici republică bananieră; nici spaţiu balcanic, dar nici european; nici teritoriu cosmopolit, dar nici tribal. Apare astfel că trăsătura de bază a României de azi este aceeaşi ca pe vremea lui Titu Maiorescu, acum 140 de ani – un *areal al formelor fără fond* –, la care se adaugă câteva tuşe de actualitate: *pitorescul semidoctismului generalizat şi factura caleidoscopic-gregară a întâmplării cotidene*.

12 Privită de la distanţă, prima generaţie de patroni şi rentieri români post-decembrişti apare ca insolită şi eterogenă. Privită de aproape, este şi mai şi. Categoria cea mai pitorească îi cuprinde pe cei ce s-ar putea numi *capitalişti pe puncte.* Umblă scorţoşi, dau din umeri ostentativ, poartă ghiuluri turceşti, costume Armani lucioase, ochelari de soare întinşi pe toată faţa şi pilotează maşini bombastice. Au o impertinenţă superioară în priviri şi, cu rare excepţii, nu dau doi bani nici pe activităţile intelectuale şi nici pe cei care le practică. De regulă, se opresc la nivelul manelelor şi al telenovelelor, din care extrag toată plăcerea estetică de care sunt în stare. Te-aştepţi oricând să scuipe seminţe printre dinţi. Vocabularul le este sărăcăcios – un amestec de argou şi americanisme la modă –, trădând o mare goliciune interioară şi absenţe numeroase de la şcoală. Bacalaureatul şi l-au luat între două „ţepe“, iar studiile, în general „de Drept“, şi le completează, ei ştiu cum, pe la diverse universităţi particulare, la rândul lor – multe dintre ele – în criză de credibilitate. Un aer de golăneală îi însoţeşte ca o umbră.

Dacă prezentul l-au rezolvat cât de cât, au probleme cu trecutul pe care încearcă să şi-l remodeleze, cumpărând pedigriuri şi certificate de respectabilitate de tot felul, prin sponsorizări şi acte filantropice. Fac orice ca să-şi asocieze numele cu persoane sau organizaţii onorabile, a căror cauţionare le poate da o nouă identitate. Divorţează de soţiile ante-decembriste – tot un reflex de apărare faţă de un trecut inconfortabil, care nu-i mai reprezintă şi nu mai cadrează cu noul statut social. Îşi redirecţionează potenţialul erotic către tânăra generaţie feminină cu picioare lungi, la rândul ei în mai mare nevoie de bani decât de sentimente. Tupeişti, rumeni în obraji şi sfidători, autocratici în cercul lor strâmt, populat de *yesmeni*, de farisei de modă nouă şi de gură-cască, par că îi imită mai degrabă pe

califii orientali cu harem decât pe mafioţii occidentali cu familie, dar nu reuşesc nici una, nici alta, fiind doar caricaturile modelelor.

Averile acumulate în România în câţiva ani nu se întâlnesc, în străinătate, nici măcar la a treia generaţie. Vile megalomanice şi maşini dintre cele mai sofisticate – la care nici chiar directorii de bancă din Vest n-au acces decât după ani buni de muncă – au răsărit la Bucureşti de pe o zi pe alta, precum ciupercile după ploaie. Nu puţini membri ai acestui nou *establishment financiaro-monden* au o educaţie precară, se comportă în public la limita grobianismului, au un pronunţat aer de derbedeu. Se vede cu ochiul liber că banii i-au catapultat în alt tip de viaţă decât cea din care provin, o viaţă pentru care nu sunt pregătiţi, ale cărei tabieturi le mimează mai bine sau mai rău, până la caricatură, ca un valet care imită stângaci gesturile seniorului. Odraslele respectivilor se „taie" în figuri şi în jeepuri ultimul răcnet, cum nici chiar odraslele magnaţilor occidentali nu-şi pot permite. Normal – din moment ce banii le-au picat din cer, fără nici cel mai mic efort, fără să mişte un deget. *Fiţe* a devenit cuvântul-cheie în lumea tinerilor mondeni, în mare parte de o subcultură jenantă. În cercuri private, distracţia favorită a adulţilor este dansul manelelor, de extracţie turcească, cu texte la limita trivialului, şi aruncatul cu sute de dolari în lăutari, un alt obicei oriental. Cântăreţii de manele, la rândul lor, sunt, în unele cazuri, mai bogaţi decât angajatorii lor. Cultura manelelor bate tot.

Născuţi în bună parte din vidul legislativ al anilor '90, puţini au făcut avere din crearea de plusvaloare. Majoritatea a ales alte căi, negoţul fiind doar una dintre ele şi nu cea mai productivă în bilanţul acumulării private post-decembriste. Provenienţa capitalului de pornire e misterioasă. Potrivit propriilor declaraţii, mulţi ar fi început în ianuarie '90 prin a-şi vinde televizorul şi frigiderul pentru a face rost de capital iniţial. E posibil. Dar puţin probabil... Au mai existat cazuri în care s-au primit din exterior bani de iniţiere a unei afaceri, de la rude sau prieteni. Trebuie adăugate şi repatrierile celor care acumulaseră ceva capital în străinătate, la rândul lor de două feluri – foşti emigranţi autentici şi, separat, agenţi ai lui Ceauşescu conspiraţi în emigranţi. În alte situaţii, funcţionari din Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerţului Exterior, Direcţia de Informaţii Externe, TAROM etc., care îndepliniseră misiuni în străinătate, aveau – pe lângă multe informaţii şi contacte necesare – şi un depozit în valută legal constituit, care a putut reprezenta un mic capital de plecare.

În ţară, cele mai mari venituri legale şi beneficii traductibile financiar, susceptibile de a fi constituit un depozit iniţial, le aveau activiştii şi membrii nomenclaturii partidului comunist şi ai structurilor guvernamentale, ai

structurilor Securităţii, Miliţiei, în mai mică măsură ai Armatei. Lucrătorii de Securitate în special – prin natura relaţiilor de serviciu, având sarcini fie de a asigura interfaţa cu firmele străine, fie de a „apăra“ poporul de orice contacte cu cetăţeni străini – formau, de fapt, singura categorie care avea dreptul legal la aceste contacte, în cercurile cărora erau conspiraţi. Aşadar, faţă de restul societăţii româneşti, ţinută în beznă şi la propriu, şi la figurat, căreia prin lege îi era interzis să posede valută sau să aibă contacte cu străinii, lucrătorii structurilor de Securitate aveau toate relaţiile, toate informaţiile şi, în plus, nu-i controla nimeni dacă aveau valută nedeclarată. Nu le-a fost deci greu, la *Marea răsturnare*, să se transforme peste noapte din urmăritorii cei mai acerbi ai „duşmanilor poporului“ în partenerii lor de afaceri cei mai drăguţi şi afabili, veritabili oameni de încredere, buni la toate. Pe de altă parte, potenţialii investitori străini, încercând să-şi stabilească afaceri în România după decembrie ’89, la cine făceau apel în primul rând? Normal că se adresau acelor români cu care deja avuseseră relaţii de serviciu sau de prietenie în perioada ante-decembristă, adică exact celor aflaţi în categoriile de mai sus. Prin urmare, aceiaşi antemergători ai sistemului totalitar – chiar cei care se ocupaseră programatic cu sugrumarea şi nimicirea oricărei tentative şi oricărei tentaţii de democratizare – s-au aşezat, şi în democraţie, tot în faţă, tot în prima linie, având să formeze, în numai câţiva ani, grosul noilor capitalişti autohtoni.

Dacă au existat funcţionari de stat care, prin sarcinile de serviciu, gestionau banul public – fie în Serviciile Secrete, fie în alte instituţii – şi, la căderea sistemului, şi-au însuşit, pur şi simplu, aceşti bani nu se ştie cu certitudine, nu s-a dovedit. Se ştie doar că persoane care au lucrat din partea statului în străinătate şi care aveau acces la anumite conturi de reprezentare sau de serviciu au devenit peste noapte exorbitant de bogate, ca şi cum ar fi descoperit comoara lui Monte-Cristo.

O altă categorie de noi capitalişti îi cuprinde pe cei care dobândiseră sume ilicite prin exploatarea nenumăratelor restricţii şi lipsuri impuse de dictatură, a penuriei generale, în special în ultimii zece-cincisprezece ani. Măcelari, ospătari, şefi de sală, vânzători de alimentare şi cosmetice, pompagii de benzină, chiar şi librari, apoi diverşi pescuitori în ape tulburi, aşa-zişii bişniţari (de bilete de cinema, de bilete de meci, de orice fel de bilete, aprobări, vize, autorizaţii etc.), apoi cei care păstoreau ghişee, unde cetăţeanul venea cu jalba într-o mână şi cu „atenţiile“ în cealaltă – toţi aceştia strânseseră venituri substanţiale, extra-salariale, dosite la saltea. Şi din rândurile lor s-au recrutat noii capitalişti.

Puţini, foarte puţini, din marea masă a categoriilor sociale trăitoare la limita

subzistenţei (talpa ţării) se regăsesc printre noii capitalişti. Poate doar câţiva revoluţionari descurcăreţi, mai mult sau mai puţin autentici.

Fenomenul căderii comunismului în Europa de Est a reprezentat o ocazie unică în istorie pentru îmbogăţirea peste noapte a câtorva iniţiaţi, prin aşa-numitele *tunuri*. Nicăieri şi nicicând nu s-a produs o transvazare de asemenea proporţii de la stat la particulari. O avuţie uriaşă, strânsă de-a lungul anilor de sistemul monopolist de stat din munca popoarelor lagărului socialist, a devenit peste noapte disponibilă, sub forma privatizării. Privatizarea, în sine, este o întreprindere cât se poate de onorabilă, chiar necesară, fiind singura cale pentru salvarea economiilor falimentare ieşite din comunism. De obicei, capitaliştii din Occident acumulează asemenea averi pe parcursul mai multor generaţii. În România, capitalul era deja acumulat, trebuia doar transferat de la stat în buzunarul noilor capitalişti. Sistemul de spoliere a avuţiei naţionale sub forma „privatizării“ şi a licitaţiilor trucate, prin subevaluări şi comisioane grase – *adică rechiniada post-decembristă* – a fost încă unul dintre mijloacele predilecte de aglutinare a clasei noilor capitalişti.

Mulţi foşti directori au rămas managerii unor întreprinderi de stat, dar, deturnând, din nou, un alt concept onorabil al democraţiei şi economiei de piaţă – şi anume parteneriatul public-privat –, au început o asiduă colaborare cu firme private ai căror patroni erau... tot ei – sau rudele lor. Cu o mână semnau contractul din partea firmei de stat, cu cealaltă luau banii din partea firmei particulare. Sistemul căpuşă a făcut vogă, zoologia a deteriorat România.

Pe acelaşi tipic, au fost devalizate mari bănci de stat, care au ajuns în pragul falimentului. Paguba a trebuit să fie acoperită de guvern de la buget, altfel întreg sistemul financiar ar fi intrat în colaps. S-au îmbogăţit directorii care au aprobat creditele neperformante, dar şi „titularii“ creditelor nerambursate niciodată.
Nu e de mirare că, în felul acesta, conceptul de democraţie a fost puternic compromis în ochii multor ignoranţi, sporindu-se confuzia publicului larg şi creându-se ostilitate faţă de noua orânduire socială. „Dacă *asta* înseamnă democraţie şi economie de piaţă, atunci nu ne trebuie, mai bine era pe vremea lui Ceauşescu!“ s-au auzit voci dezgustate. Orice idee bună, pusă în practică prost sau fraudulos, este automat compromisă. Nu a stat nimeni să explice şi nimeni nu a stat să asculte că *nu asta* înseamnă democraţie şi economie de piaţă. Asta era „democraţia şi economia de piaţă“ *à la roumaine*.

Aşa s-au scurs sume exorbitante de la buget în buzunarul multor actuali magnaţi.

Să ne mai mirăm atunci de diferenţa de salarii şi de nivel de trai dintre România şi alte ţări ieşite şi ele din comunism, care însă au practicat o altă privatizare, cea adevărată? Până la urmă, nicio lege din lume nu este eficientă dacă este grefată pe un organism social caşectic, măcinat de un virus de corupţie care a intrat în celulă. S-a vorbit despre moştenirile diferite cu care ţările au ieşit din comunism, nivelele diferite de tehnologizare, scutirile discriminatorii de datorii etc. Sunt toate argumente valabile. Dar responsabilă de rămânerea în urmă a României şi de sărăcia avansată a populaţiei este, în primul rând, *Marea devalizare* post-decembristă. Butada „Să nu întrebi niciodată un patron cum a făcut primul milion de dolari“ se potriveşte cum nu se poate mai bine noilor capitalişti români. *Establishment*-ul autohton ascunde multe schelete prin dulapuri. Poate de aceea se înghesuie să sponsorizeze biserici şi lăcaşuri de cult. Cumpără indulgenţe.

13 Din primele ore de după fuga aeropurtată a lui Ceauşescu, libertatea de exprimare a răbufnit ca dintr-un cazan îndelung ţinut sub presiune. Dispăruse peste noapte interdicţia de a gândi şi vorbi. Oamenii puteau acum să exprime public gândurile lor şi nu gândurile prefabricate de propaganda de partid.

La început, majoritatea publicaţiilor, schimbându-şi numele, nu şi-au schimbat prea mult conţinutul. Fostul organ central al partidului comunist a încercat să reacrediteze conservatorismul sistemului comunisto-securist, drapat în alte formule. Într-un articol de fond publicat în primele zile post-ceauşiste, cititorii acelui ziar erau anunţaţi că „drumul poporului este drumul socialismului, purificat de tot ceea ce în anii din urmă a dus la întinarea frumoaselor principii socialiste“. Recunoaştem aici continuarea rolului de portavoce (cripto)comunistă şi aservirea ziarului noilor autorităţi politice.

La polul celălalt, fostul al doilea ziar central al propagandei comuniste şi-a păstrat numele, dar şi-a schimbat radical conţinutul. În ianuarie 1989, trei jurnalişti fuseseră arestaţi şi anchetaţi de Securitate, apoi condamnaţi, unul la închisoare, ceilalţi doi la domiciliu forţat, pentru a fi încercat tipărirea clandestină a unui ziar anti-ceauşist. Sub conducerea lor, noul ziar a devenit din secunda întâi şi a rămas ani buni liderul de opinie liberă, contribuind în mod esenţial la evoluţia procesului democratic din România. A fost un ziar devastator la adresa sistemului remanent, a tuturor tertipurilor şi mistificărilor aferente, un ziar care a produs largi transformări de conştiinţă, promovând forţele reformatoare. Pluripartidismul, separarea puterilor în stat, economia de piaţă, garantarea proprietăţii private, libertatea de conştiinţă şi de opinie, recuperarea istoriei, reconcilierea cu comunităţile de altă etnie etc., inclusiv aderarea la NATO şi Uniunea Europeană – pe scurt, întreg setul de principii şi valori

promovat de acest cotidian (unele etichetate de forţele conservatoare drept trădări naţionale!) –, s-au adeverit de-a lungul anilor, dovedindu-şi atât valabilitatea, cât şi necesitatea istorică. Încet-încet, România a venit la ele.

Prin breşa creată de acest jurnal, ca vârf de lance al societăţii civile, libertatea de exprimare avea încet-încet să cucerească mari teritorii ale *mass-media* şi să fie recunoscută de toate cercurile politice şi publicistice drept cea mai genuină cucerire democratică post-decembristă. Rând pe rând, noi nuclee de conştiinţă democratică au prins viaţă şi s-au întărit. Alte ziare şi alţi ziarişti au devenit, la rândul lor, lideri de opinie, unii întorcând-o ca la Ploieşti, *à la roumaine,* fiind aceiaşi care la început nu dăduseră două cepe degerate nici pe democraţie, nici pe principiile ei. Puţini au înţeles de la început drumul pe care trebuia să meargă România, alţii s-au mai luminat pe parcurs, iar alţii n-au înţeles nici până astăzi. Totuşi, în procesul democratizării ţării, presa avea să se plaseze cu un pas înaintea altor instituţii, care – în pofida obligaţiilor constituţionale pe care le aveau – fie l-au încetinit, fie chiar l-au dat înapoi. Spre finalul deceniului ’90, presa îşi consolidase, în mare, poziţia de putere în stat, dar, de-abia în acel moment, *exercitarea conştiinţei de putere a devenit o problemă*.

Ca parte intrinsecă a societăţii româneşti, presa nu poate fi lăsată în afara tabloului României contemporane. Drumul reformator de la presa monocoloră ante- decembristă la varietatea eclectică din anul 20 a fost lung, mai lung decât ar putea părea la prima vedere, şi rezultatele nu sunt tocmai perfecte. Dacă presa a repurtat succese majore în procesul reformei democratice a ţării, nu acelaşi lucru se poate spune despre propriul ei proces de reformă, reforma „internă“. O privire dincolo de uşile redacţiilor ne relevă un univers complex, cu aspecte contradictorii, mult diferit faţă de aşteptările cititorilor, dar – în realitate – nu foarte diferit faţă de restul societăţii.

Deşi nu există profesiune pe lume care să nu aibă norme, restricţii, coduri de conduită, presa română pare singurul corp profesional care nu are nevoie de aşa ceva. Sunt câteva oaze de seriozitate, de vocaţie, de etică profesională, în rest, domnesc haosul, lipsa scării de valori, a preceptelor profesionale şi deontologice. Ziariştii de conştiinţă, de convingere, profesioniştii sunt din ce în ce mai puţini. Pare că în presa românească, oricine şi oricât de grav ar greşi, nimeni n-are nicio responsabilitate – reporteri, redactori, editori, directori, patroni. Pentru ei, publicul este o căldare care înghite orice, în care se poate turna orice.

După 20 de ani, niciun ziar din România nu a ajuns încă să aibă o cartă a sa,

proprie, de conduită editorială, care să conţină norme profesionale şi deontologice, un manual care să-i statueze identitatea publicistică şi tehnoredacţională. La ziarele occidentale lucrurile stau cu totul altfel, există până şi dicţionare, întocmite special de publicaţia respectivă, adevărate instrumente de lucru la care redactorii şi editorii apelează frecvent. Oamenii trimişi pe teren sunt scriitori foarte buni, dar nu în sensul de judecători sau avocaţi, ci în cel de grefieri. Talentul lor cel mai important este permeabilitatea la realitatea de care se ocupă, transpunerea ei cât mai completă şi fidelă în cuvinte şi abţinerea de la orice interferenţă personală cu acea realitate, atât la nivelul stilisticii jurnalistice, cât şi la cel al sentimentelor personale faţă de subiect. Şedinţele editoriale seamănă cu şedinţele de stat-major, în care arta şi ştiinţa războiului sunt înlocuite cu arta şi ştiinţa ziaristicii. În funcţie de locul din ziar şi tipul de articol cu care sunt însărcinaţi (ştire, reportaj, analiză, comentariu etc.), redactorii ştiu câte semne trebuie să aibă materialul înainte de a se apuca de scris. De la preluarea realităţii din teren până la ultimul accesoriu grafic al punerii în pagină, sunt reglementate toate fazele construcţiei ziarului. Este aproape o orologerie, din care în fiecare zi iese montat câte un ceas – numărul cotidian.

În România e cu totul altfel; primii care nu se iau în serios sunt chiar unii ziarişti, care îşi bat joc de propria profesie. Se lucrează majoritar după ureche, într-un empirism de secol XIX, diletantismul este aproape generalizat. Lipsa teoretizării, a conceptualizării, alfa şi omega oricărei profesiuni, este endemică. Concepte elementare gen „off the record“ ori „for the background“ sunt complet ignorate. Piramida celor cinci sau şase întrebări este şi ea, în cvasitotalitatea materialelor, dată peste cap. Citarea trunchiată sau scoasă din context – un fapt comun. Colportarea a tot felul de informaţii inventate, „venite pe surse“, a devenit regulă generală. Jocurile de cuvinte cele mai triviale, cu conotaţii sexuale – un sport naţional. Investigaţia este, de obicei, o adevărată „punere la zid“, din care citarea mai multor surse şi – ceea ce e cel mai grav – a celui incriminat lipseşte cu desăvârşire. Lipsa de măsură şi de discernământ este cvasigenerală. Tabloidizarea câştigă tot mai mult teren. Intoxicările voite sau involuntare fac veacul. Ierarhia din redacţii, bazată pe criterii profesionale, este dată peste cap prin diverse coterii şi „bisericuţe“, prin oferirea de avantaje şi servicii de toate felurile şefilor, majoritatea extraprofesionale.

Haosul din societatea românească se regăseşte şi în presă. Genurile nu sunt bine delimitate, împrumută elemente de la unul la altul. Talk-show-ul politic alunecă uneori în şuetă de cafenea, ba chiar în bălăcăreală ca la uşa cortului, în care „moderatorul“ ia partea unor invitaţi în defavoarea altor invitaţi, spectacolele de divertisment de duminică după-amiază se transformă în striptease de bar de noapte, în care coregrafia a fost înlocuită de o înşiruire fără noimă de mişcări

obscene, filmate obsesiv în contre-plongé, pe sub fustele dansatoarelor, reclamele publicitare exacerbează până la grotesc cârligele sexualiste etc. Când vii din străinătate şi priveşti programele de televiziune, de dimineaţă până seara, ţi se pare că ai de-a face cu o ţară de obsedaţi sexual.

Foarte puţini lideri de opinie au stabilit cu sinceritate, în adâncul conştiinţei lor, că perioada comunistă a fost cancerigenă pentru poporul român. Se vede cu ochiul liber în prestaţia lor o anumită remanenţă de gândire. Or, nu poţi să te zbengui în democraţie, să mai fii şi credibil când emiţi idei de stânga sau de dreapta, dacă în prealabil nu ai fixat, pentru tine şi pentru public, despărţirea de comunism (atât de ideile, cât şi de instrumentarul lui), dacă mereu invoci cele câteva clişee răsuflate din fosta panoplie de propagandă, dacă întreţii astfel, în mod artificial, confuzia şi nostalgia. Este aici o *atitudinte ambivalentă*, profund ipocrită şi imorală. În timp ce ei, personal, beneficiază de toate avantajele democraţiei, în primul rând de libertatea de exprimare şi de conştiinţă, dar şi de un statut material pur capitalist, unii lideri de opinie emană, pe la încheieturile comentariilor şi editorialelor pe care le scriu, evidente efluvii comunistoide. La o privire mai atentă, se vede că stau cu faţa mai mult la fostul regim – deghizându-şi opiniile într-un fel de populism tulbure şi găunos – decât la democraţie, căreia îi tot caută nod în papură la tot pasul. Ambivalenţa aceasta, pe sistemul *una vorbim şi alta fumăm*, este derivata *ambivalenţei existenţiale* – sindromul imunodeficitar dobândit sub comunism şi perpetuat din decembrie ’89 încoace.

Din cauza inflaţiei de ziare şi televiziuni, care, toate, urmăresc nu numai să supravieţuiască, ci şi să prospere, apare, pe de o parte, fenomenul de suprareflectare şi suprainterpretare, creându-se evenimente de presă majore din fapte de realitate minore. Pe de altă parte, apare şi fenomenul de exacerbare. La câte ziare sunt azi în România – faţă de dimensiunile ţării şi ale populaţiei, de capacitatea ei de absorbţie şi de cumpărare – nu există suficientă materie gazetărească, nu sunt suficiente fapte cotidiene de interes public, în stare să satisfacă toate publicaţiile şi să le mai şi diferenţieze între ele. De aici, nevoia de a expanda faptele existente, atâtea câte sunt, şi, la limită, de a le (re)inventa. Paradoxal, s-a ajuns, mutatis-mutandis, la situaţia dinainte de decembrie ’89, adică realitatea este mai mult inventată decât reflectată, doar preceptele şi clişeele comuniste sunt înlocuite cu preceptele şi clişeele populist-senzaţionaliste. Se observă că războaiele se duc mai mult în jurul declaraţiilor, contra-declaraţiilor, comentariilor, comentariilor la comentarii (ocupaţii cumva futile, cronofage şi ineficiente) decât în jurul faptelor propriu-zise.

Nu se ştie cât din inflaţia de ziare are de fapt alte cauze – spălarea banilor,

exercitarea şantajelor sau fabricarea de tribune politice mascate. Oricum, manipulările de presă sunt regula, iar nu excepţia. Foarte puţine se petrec „doar“ din cauza incompetenţei şi nu a intenţiei. În general, se practică un fel de exploatare în orb a bunei-credinţe a cititorilor. De obicei, se prezintă cioburi de adevăr lipite cu un verbiaj partizan din care rezultă un cu totul alt „adevăr“ decât cel din care au provenit cioburile. Unii ziarişti nu înţeleg ce scriu sau despre ce vorbesc, nu stăpânesc subiectul, nu decantează esenţialul de anecdotică şi generalul de particular. Anchetele şi investigaţiile sunt cele mai afectate. Dar şi ştirile. Plecând de la ideea că ştirile negative se vând bine, se face din ţânţar armăsar, se exagerează apocaliptic, ca şi cum de fiecare dată vine sfârşitul lumii. Ştirile, analizele şi comentariile sunt amestecate de-a valma, separaţia faptelor de opinii în cadrul aceluiaşi material – ca şi inexistentă. Cu rare excepţii, realitatea care rezultă din ziare este alta decât realitatea de pe teren. Pentru a ghici cât de cât ce s-a întâmplat cu adevărat, trebuie să fii un bun navigator, un bun decodor, eşti obligat adică la un nou tip de *ambivalenţă, ambivalenţa de precepţie*, care, de altfel, a devenit caracteristica vieţii publice din România acestor ani.

14 Un guvern de nemţi la români nu poate avea succesul unui guvern de nemţi la nemţi. Fără a scuza prestaţiile controversate ale guvernelor, indiferent de culoarea politică, se cuvine să avem în vedere că orice guvernare este de fapt un contract, o relaţie biunivocă între guvernanţi şi guvernaţi. Rezultatele muncii depuse de guvern se reflectă în rezultatele muncii depuse de guvernaţi, dar şi invers. Precarităţile dintr-o parte se transmit în cealaltă parte. Defecţiunile se potenţează reciproc şi se amplifică reciproc. Refuzul normelor, înclinaţia de a păcăli statul, superficialitatea la locul de muncă, potrivit sloganului *merge şi aşa*, ignorarea calităţii produselor şi serviciilor prestate, nerespectarea curăţeniei atât în curtea proprie, cât şi în spaţiile publice – toate contribuie, în mod sigur, la eşecul guvernanţilor. Invers, corupţia, urmărirea prioritară a interesului personal sau de grup, diletantismul miniştrilor – toate scad corespunzător şansele unei vieţi mai bune pentru guvernaţi şi cresc riscul spectrului cel mai temut, sărăcia.

Lipsa clasei de mijloc, pauperizarea generală, sărăcia şi privaţiunile îndurate înainte de decembrie ’89 au creat o presiune invidualistă post-decembristă extremă, în special pe latura de consum, alimentată şi de filmele cu scene opulente venite din Vest. Dorinţa de revanşă consumistă, satisfăcută din abundenţă şi cât mai repede, cu orice preţ, cu orice compromis, a reprezentat din primele zile de libertate, pentru indivizii maselor largi, resortul intim, resortul revenirii la bucuria de a trăi. Era şi mai este o încercare disperată de recuperare a propriei vieţi, scursă în cea mai mare parte la lumina opaiţului comunist, între două îmbucături de gheare de pui, duşuri sporadice cu apă rece, calorifere sloi şi episoade intime consumate în palton. Străinii care vin în România se miră de

lipsa voluntarismului civic. Numai că ei n-au trăit nicio singură zi sub comunism, nu ştiu cum a fost. Nu poţi înţelege un coşmar, dacă n-ai trăit în el, spunea Nadejda Mandelstam. Pe fondul îndestulării materiale din ţările din care vin să promoveze apostolatul civic (întreprindere cât se poate de onorabilă), după ce propria viaţă li s-a desfăşurat fără absenţe de la micile sau marile bucurii umane, e firesc să înceapă să le pese şi de vieţile altora, mai defavorizaţi, să încerce să-i asiste. Dar când tocmai ai ieşit dintr-un spaţiu şi timp în afara timpului, în care viaţa mai tuturor se desfăşura *au relanti*, mai mult mimată decât trăită, redusă la condiţia vegetală, e greu să te orientezi către ajutorarea vieţilor altora până nu încerci să-ţi recuperezi propria viaţă, propriile vise sucombate, atât cât se mai poate şi *dacă* se mai poate.

Sărăcia masivă naşte monştri. Sărăcia generalizată cu care s-a ieşit din comunism este un factor care a influenţat considerabil evoluţia sincopată a României post-decembriste, favorizând haosul de valori morale, deschizând porţile corupţiei, foloaselor necuvenite, matrapazlâcurilor de toate felurile. Pe acest fond, nici cel mai expert guvern din lume nu poate băga bani în buzunarele oamenilor dacă ei nu sunt dispuşi să muncească şi să-i câştige. Sărăcia individuală naşte căi ilegale de surmontare a ei, iar căile ilegale duc la drenarea resurselor şi, pe cale de consecinţă, la adâncirea sărăciei generale. Ruperea acestui cerc vicios se află, desigur, în sarcina guvernului, oricare ar fi el, dar nu se poate face fără consimţământul, cooperarea, participarea celor angrenaţi, nu se poate face fără voinţa şi disponibilitatea lor de a se rupe din ambivalenţa existenţială a lui *Noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc.*

Binomul stat-popor, lipit ca emisferele de Magdeburg, are o condiţie de funcţionare determinată istoriceşte, poate cât poate şi nu poate mai mult la un moment dat. Nu se pot cere de la stat performanţe, altele decât cele pe care oamenii le pot atinge în mod individual. Statul n-are de unde să inventeze performanţe, eficienţă, onestitate. Statul este la fel de bun ca şi funcţionarii care îl compun, care, la rândul lor, sunt la fel de buni ca şi poporul din care provin. Aducerea acestui binom de la un nivel de funcţionare precar şi şchiop la standardul european este sarcina guvernului, dar şi a poporului guvernat. Eforturile unuia fără *îmbarcarea* celuilalt sunt zadarnice. Nu guvernele au intrat în Uniunea Europeană, ci popoarele. Dar în România va mai dura.

15 Păstrând mereu ceea ce N. Iorga a numit *sigiliul Romei*, peste care, mai târziu, s-a adăugat o tuşă groasă, fanariotă, românii – cea mai numeroasă naţie est-europeană – sunt un popor blajin, cu mare capacitate emoţională (imprevizibilitate pozitivă), prietenos, dar nu neapărat extravertit, binevoitor, dar

şi retractil, înclinat spre pasivitate şi defetism, suspicios, neîncrezător, dar şi naiv, cu o puternică tentă patriarhală şi arhaică. De la neîncredere, parcă dintr-o nevoie lăuntrică de compensare, repede cad în extrema cealaltă, a certitudinilor de neclintit, irevocabile, definitive. Au un anumit instinct de conservare şi de supravieţuire în condiţii istorice dintre cele mai dificile.

Popor călcat în picioare din toate părţile, au vocaţia apărării în faţa agresiunii venite din exterior, contrabalansată de lipsa vocaţiei apărării în faţa agresiunii venite din interior. De multe ori sunt cei mai mari duşmani ai lor înşişi. Adeseori naţionalişti (dar nu intoleranţi), din cauza secolelor de confruntare dură cu cele trei imperii vecine, de altă limbă şi spiritualitate, care au transformat poziţia geografică a ţării în destin istoric, împământenind o psihologie defensivă.

Foarte creativi, de natură mai mult idealistă decât carteziană, contemplativi, reactivi mai mult decât pro-activi, cu simţul umorului, care alunecă repede în derizoriu şi băşcălie, ultima transformată adesea din metodă în scop. Inaderenţă la deschidere şi transparenţă. Afinitate pentru coterii, urzeli, intrigi, cabale, moştenite de pe urma stăpânirilor discreţionare care s-au perindat de-a lungul generaţiilor – reconvertită, la nivel individual, în tactici neortodoxe de progres în carieră şi pe scara socio-profesională. Probleme majore în respectarea legii. Virusul înşelătoriei sub toate formele – larg răspândit. Multă improvizaţie la locul de muncă – în dauna respectării regulilor, normelor, standardelor, procedurilor autorizate, care, în multe cazuri, nici nu există.

Tendinţă de a rezolva problemele în salturi, zvâcniri entuziaste, puseuri de activism – în dauna organizării aşezate şi a activităţii sistematice, de anduranţă. Preferinţă pentru oportunism – în dauna construcţiei sârguincioase şi răbdătoare. Binomul disciplină-eficienţă, ca şi inexistent, faţă cu indolentul *merge şi aşa*, simbol al lipsei de conştiinţă profesională. Gândire pasională, viscerală – în detrimentul gândirii obiective, raţionale. Românii au prea puţină luciditate autocritică şi sunt repede înclinaţi să dea vina pe alţii. Verbiaj abundent, la limită – pălăvrăgeală, în detrimentul acţiunii, al faptelor.

Voluntarism, asociativitate, solidaritate civică aproape egale cu zero, în schimb mare capacitate de explozie când se ajunge la o masă critică. Obsesie ancestrală, mioritică, morb naţional, pe bază de invidie şi gelozie, pentru succesul vecinului, colegului, prietenului. Încredere mică în forţele proprii. Incapabili de a se desprinde de micile, pedestrele ranchiuni umane şi, de-aici, incapabili de a-şi recunoaşte şi promova propriile valori (decât, eventual, după validarea venită din

străinătate). Uşor manipulabili, uşor de entuziasmat, uşor de dezamăgit. Refractari la reformă, din cauza componentei arhaice, paternaliste.

Comportamente centrifuge, dificultăţi mari în a forma şcoli de gândire, în a subsuma interesele personale interesului public sau naţional. Sportivitate precară în competiţia socială. Pericolul de a compromite idei, concepte, proiecte meritorii, în procesul de punere în practică, din cauza aprehensiunilor interpersonale, impulsurilor pasionale, resentimentelor, orgoliilor şi vanităţilor deşarte. Prejudecăţile, superstiţiile, arhaismele – mai puternice decât Constituţia. Rar cuvântul dat şi respectat. Modelul existenţial individual şi colectiv grevat de lipsa vocaţiei lucrului bine făcut, terminat şi predat la timp. (Diferă între provinciile istorice Muntenia, Moldova, Transilvania.)

Bogăţie sufletească (mult prea invocată drept scuză pentru ineficacitate şi încremenire în proiect), disponibilitate la compasiune (în special faţă de suferinţă), dar exersată mai mult ca susbstitut al acţiunii practice de eliminare a suferinţei. Lipsă de respect reciproc, deficit de simţ al măsurii, excesivitate, adeseori lăudorăşenie fără temei, grandomanie. Bună-credinţă, bune intenţii şi generozitate, deteriorate de principalul defect – superficialitatea în toate acţiunile, la limită chiar neseriozitatea. (Diferă din nou de la provincie la provincie.) Tendinţă de a trăi fie în trecut (succesele militare şi politice ale marilor voievozi, momentele cruciale ale reîntregirii naţionale), fie într-un viitor neclar. Refuzul prezentului, amânarea letargică a acţiunii imediate. Întârziere istorică, defazaj în atingerea unor stadii de progres minim, în alinierea la evoluţiile Europei civilizate. La români, toate lucrurile bune vin mai târziu şi toate lucrurile rele pleacă mai târziu. Celebra formulă a lui N. Iorga, *Bizanţ după Bizanţ*, cu referire la Evul Mediu românesc, şi-a păstrat aplicabilitatea, traversând toate epocile cu schimbările de rigoare, până după decembrie 1989, când am avut *comunism după comunism*...

16 Totalitarismul comunist a produs mutaţii grave în datele de identitate spiritual-psihologice ale naţiunii. Scara de valori morale, civice şi spirituale a fost răsturnată. Traiul sub comunism a amplificat toate tarele naţiei, de la pasivitatea amorfă, la oportunismul cel mai deşănţat, de tentă abuzivă (calchiată după chipul şi asemănarea nomenclaturii regimului), şi a afectat iremediabil ţesutul organismului social. Noţiunea de muncă a fost ruptă de noţiunea de recompensă financiară. Filosofia traiului de azi pe mâine s-a impregnat profund în modul de gândire şi în comportamentul oamenilor, în dauna proiectelor pe termen lung, de vocaţie, de exprimare specifică a calităţilor individuale. Proiectul comunizant a înlocuit proiectul individual, l-a înghiţit şi l-a dizolvat.

Generaţiile care au traversat acest deşert, închise în *triunghiul frică – autoiluzionare – complicitate roşie*, n-aveau cum să nu fie puternic marcate, traumatizate, schilodite. Astfel s-a format *omul nou, ambivalent*, leneş, dar şi agresiv, umil cu cei mai tari, dar şi tiran cu cei mai slabi, în fapt un fost biet ucenic, care, într-un acces de furie, şi-a ucis vrăjitorul în decembrie ’89, dar a păstrat toate „învăţăturile“ şi năravurile lui, în anii care au urmat, până astăzi.

De aceea, acum, starea obişnuită a societăţii româneşti este *ambivalenţa, de fond, dar şi de percepţie*, concretizată în confuzia dintre om, persoană, individ şi activitatea, lucrarea, acţiunile sale. Confuzia funcţionează în ambele sensuri: oameni cu o activitate minoră sau chiar fără activitate, dar simpatici, plăcuţi, care nu deranjează, yesmeni perfecţi, care spun nu ce cred (de cele mai multe ori nu cred nimic), ci ceea ce vrea interlocutorul să audă, cameleoni perfecţi, fluizi ca lichidul care ia forma vasului în care îl torni, gata la orice compromis şi la justificarea lui credibilă – sunt scoşi în faţă, promovaţi, transformaţi în repere locale sau naţionale, în mituri (false). Abilitatea lor de a fi confortabili în relaţiile interumane este percepută greşit ca valoare a muncii lor. La celălalt pol, oameni cu rezultate şi contribuţie respectabilă, din mâna sau mintea cărora iese o plusvaloare, cât de mică, dar autentică, oameni de acţiune, de fapte concrete, dar inabili sau reticenţi la capitolul conectare interumană, care nu au nici timp, nici energie consumabilă şi nici structură interioară pentru aranjamente, urzeli, intrigi, comploturi, conspiraţii, sunt depunctaţi, daţi la o parte, marginalizaţi, defavorizaţi. Pe scurt, este vorba de confuzia naţională dintre cei (mulţi) care se află în treabă şi cei (puţini) care îşi văd de treabă.

Persistenţa acestei confuzii explică ritmul de melc al evoluţiei societăţii româneşti. Mecanismele psihologice ale României tăcute au rămas la stadiul de supravieţuire, n-au făcut saltul la un stadiu nou, cel de progres şi emancipare. Progresul este o chestiune de fapte, acţiuni, lucrări concrete, şi nu de pălăvrăgeală, vorbe, bârfe, simpatii sau răzbunări interpersonale, cât ar fi ele de justificabile din perspectiva bogăţiei sufleteşti individuale. Bogăţia sufletească, trăsătură care i-a ajutat de multe ori pe români să supravieţuiască, sublimându-se de fiecare dată într-o rezistenţă acerbă la intemperii, se transformă acum, când au dispărut intemperiile, într-un bumerang, care se întoarce şi loveşte concomitent şi progresul de ansamblu, şi progresul individual. Războiul bogăţiilor sufleteşti ţine trenul României pe loc. Ocupaţi până la extenuare cu explicaţii şi para-explicaţii, cu demonstrarea demonstraţiei, subiecţii rămân înţepeniţi în *depoul ambivalenţelor ireconciliabile*, al frustrărilor nerezolvate, complicităţilor neasumate, neterminate, resuscitate, regurgitate, mestecate şi remestecate,

precum şi în cel al noilor complicităţi, alimentate de primele sau contractate după decembrie ’89.

Spirala complicităţilor întrepătrunse şi ambivalenţa existenţială remanentă comunistoidă, care centrifughează în continuare România, se vor atenua în timp, dar nu vor putea să dispară decât odată cu dispariţia biologică a celor care au avut neşansa genetică de a fi fost contemporani cu *funesta bulboană istorică* în care au fost condamnaţi să înoate.

Pleiada de oameni de afaceri mai tineri, care s-a format în ultimii ani, a trebuit să intre, volens-nolens, în relaţii de afaceri cu cei proveniţi din sistemul securisto-comunistoid remanent – majoritari şi puternici datorită premiselor preferenţiale de la care au pornit. Astfel că, de unde înainte de decembrie ’89 complicitatea era forţată, ea a luat acum o altă formă, a devenit necesară, din cauza proiectului capitalist, care, cel puţin în ce priveşte componenta economiei de piaţă, include un unghi amoral. De aceea, inevitabil, chestiunea moralităţii politice ante-decembriste a căzut pe planul doi. Cei mai tineri – deşi nu sunt tributari complicităţii roşii –, doritori fiind să se insereze în proiectul capitalist, deţinut şi controlat aproape în totalitate de remanenţi, au fost nevoiţi să intre în joc, prin aceasta acreditându-şi partenerii drept oameni respectabili. Este greu să nu faci afaceri cu cineva doar pentru că se spune că ar fi fost securist. Mai mult, este la fel de greu să nu faci afaceri – adică să-ţi refuzi un profit – cu cineva despre care chiar se ştie că a fost securist. Reacţia imediată este: *Ce importanţă mai au toate astea acum, când trebuie să prosperăm, să întărim clasa de mijloc, când chiar Europa democrată face afaceri cu respectivii, legitimându-i, credibilizându-i?* Aşadar colaborarea de afaceri este prima care şterge resposabilităţi, vinovăţii, culpabilităţi şi contribuie la „spălarea“ vechii complicităţi politice. Iată deci un alt exemplu de *ambivalenţă profesional-existenţială insolubilă.*

De altfel, pare că în societatea românească cine nu este cât de puţin *ambivalent* nu poate să reuşească în viaţă. Cine n-are cel puţin un „schelet“ în dulap, care să-l legitimeze în ochii altor „depozitari de schelete“ drept „persoană de încredere“, nu se poate ridica la un anumit nivel, nu intră în cărţi...

Mulţi dintre iniţiatorii, asociaţii sau simpatizanţii loviturilor antidemocratice din primul deceniu post-decembrist sunt acum oameni politici bogaţi şi propovăduiesc pe toate canalele egalitarismul şi justiţiarismul! Este vorba tot de un soi de ambivalenţă românească, dar aici nu mai avem de-a face cu fosta complicitate roşie, ci, pur şi simplu, cu o serioasă tară naţională – *cameleonismul*

şi lipsa de caracter – şi a celor care cad cloşcă pe listele partidelor, şi a celor care îi aprobă, şi a publicului care îi votează.

În rest, mentalitatea publică este în continuare necoagulată, eclectică, incluzând, de-a valma, idei de stânga – populiste, colectiviste, dirijiste, autoritariste–, şi de dreapta – capitaliste, corporatiste, individualiste–, toate insuficient sau precar asimilate. Calea de urmat diferă nu numai, de exemplu, de la *intelighenţie* la fermieri, dar şi în interiorul aceluiaşi grup social, de la om la om. Chiar şi la nivelul unui singur individ, se poate observa un gen de *ambivalenţă de orientare*, caracterizată prin pendularea între capitalism şi socialism, ingrediente de dreapta împănează adesea o gândire de stânga, după cum ingrediente de stânga minează o atitudine de dreapta.

Din cauza fostului regim represiv, profilul comportamental al indivizilor s-a polarizat, s-a radicalizat în două componente extreme: autoritar/totalitar şi umil/supus. Modelul de funcţionare a societăţii comuniste – abuziv, extremist – s-a autoreprodus şi după căderea formală a comunismului, clonându-se la nivel individual, devenind modelul tupeist de funcţionare a individului în relaţia cu ceilalţi actori sociali.

Principalele resorturi psiho-socio-politice care diriguiesc România (tăcută şi vocală) sunt, în primul rând, aşa-zisul *freudism politic* (cauzat de fosta complicitate roşie), adică frica nerezolvată faţă de propriul trecut transvazată în frica de viitor, în special frica faţă de economia de piaţă; apoi, sărăcia şi ignoranţa ca stări de fapt, dar şi confortul ignoranţei ca refugiu, ca alibi al duplicităţii dobândite de-a lungul istoriei; apoi *complicitatea lipsei de caracter* – adevărata complicitate care macină din umbră România. Toate acestea, intersectate cu slăbiciunile şi impotenţa partidelor de a se debarasa de elementele venale şi cu tendinţa perpetuă a sechelei securisto-comunistoide de a dirigui şi patrona trebile ţării, compun *modelul comportamental ambivalent* al României de azi.

Ambivalenţa se manifestă şi când vine vorba despre proiectul românesc extern. E bine în Europa, cu cultura ei civică bazată pe prezumţia de nevinovăţie, cu standardele ei de civilizaţie, prosperitate, curăţenie etc., dar „să ne mai lase în pace Europa cu normele, cu preţurile şi competiţia ei!“. E bine cu NATO, e nevoie de NATO când Putin crede nostalgic că dezmembrarea URSS a fost cea mai mare catastrofă geopolitică a secolului XX; e bine că în sfârşit au venit americanii, „dar ce treabă avem noi în Kosovo, în Afganistan sau în Irak; de ce

ne amestecăm noi în problemele antiterorismului, e problema lor, a americanilor, ce ne priveşte pe noi?“.

Din evoluţiile ultimilor ani rezultă că tarele naţionale de caracter şi de exprimare socială nu pot fi tamponate, diminuate, eventual stinse, decât prin alinierea (forţată) la regulile, standardele, preceptele, valorile europene – nici ele perfecte, totuşi valide, funcţionale. Sensibili doar la dictatură, cu instinctele autocontrolului individual atrofiate, apare că soluţia pentru români este tot o „dictatură“, „dictatura“ Europei, care poate conduce – cu toate dezagrementele aferente – la reechilibrarea economică şi socială. Euroscepticii au argumentele lor şi se poate vorbi la infinit pe această temă, dar cert este că, fără obligaţiile impuse de Europa, România nu poate şi nu ştie să progreseze. Fără Europa, România ar fi rămas o democratură şi în acţiune, şi în rezultate, şi în mentalitate, aşa cum a debutat în ianuarie 1990. Pentru ştergerea completă a efectelor celor cincizeci de ani de comunism, ar putea fi nevoie de alţi cincizeci. Antrenată de inexorabilul curent al pan-europenismului, România va asimila, în cele din urmă, mai de voie, mai de nevoie, setul de principii şi valori europene pe care, în momentul de faţă, prea mulţi români îl invocă şi prea puţini îl aplică. La scară istorică, întârzierea se va resorbi. Însă la scara unor generaţii încă în viaţă, ea este fatală. Apare un cosmic sentiment de neputinţă la gândul că vor mai trece multe revelioane şi zile de Paşte irosite, adică multe momente de trezire sau de reînviere nevalorificate, până când amprenta fanariot-comunistoidă va fi înlocuită cu amprenta europeană, ca stare de spirit, de gândire şi de acţiune. Până atunci, continuă să fie o ţară plină de neprevăzut, în care relaţiile sunt mai importante decât instituţiile, pitorească (dar neîngrijită), cu frecvente momente de logică suspendată în faptul cotidian, o ţară cu oameni când frumoşi, când hidoşi. Aceiaşi.

O ţară a oazelor – de profesionalism şi de viaţă onestă, civilizată – despărţite de largi întinderi de plaur secheloid, anarhic, pauper, agresiv şi grobian. Rămâne speranţa, reinventată de fiecare generaţie, a creşterii şi înmulţirii acestor oaze, până la reconfigurarea moral-spirituală a unei noi Românii.

1. E-mail al autorului către P.

Dragă P.,
Văd că nu răspunzi la telefon. Nu mai ştiu nimic despre tine de vreo câteva luni. Sper că eşti bine. Îţi transmit dactilograma în formă, să-i spunem, iniţială... Te rog să faci toate corecturile de rigoare, adăugirile, tăieturile, poţi chiar şi să rescrii unele lucruri, dacă nu-ţi convin sau nu te reprezintă. Grăbeşte-te, am vorbit cu trei editori, toţi sunt foarte interesaţi de subiect. Bineînţeles că m-au întrebat despre cine e vorba, le-am spus că e ficţiune... Poţi să fii liniştită, nimeni nu va şti cine eşti tu, în realitate. Dă-mi un telefon, să comunicăm, totuşi, prin viu grai...
Cu drag,
E.

2. E-mail al lui P. către autor

Dragul meu,
În sfârşit, un semn de la tine! Scuză-mă că nu-ţi telefonez, îmi place mai mult să corespondez prin e-mail. Ştiu că te enervează, dar n-am ce-ţi face. Oricum te fac celebru cu acest roman, aşa că trebuie să mă suporţi, ha! Mă furnică degetele să semnez şi eu, alături de tine... dar nu se poate. Anyway. Am citit manuscrisul. Îmi place foarte mult. Am, totuşi, câteva observaţii. În primul rând, operaţiile estetice trebuie să dispară; apoi, nu reiese clar afinitatea mea pentru realitatea virtuală, singura care ne aparţine de fapt, în care existăm cu adevărat...
Pe urmă, nu reiese clar cât de mult îmi iubesc eu copiii. Mă deranjează şi titlul. De unde ai scos-o că aş fi nimfomană?! Asta e o... derapare literară, o exagerare. Nimfomană e femeia care se culcă mereu cu alţi bărbaţi din cauză că e nesatisfăcută. Or, eu sunt mereu satisfăcută! Realizezi diferenţa? Am crezut că ai înţeles!... Găseşte alt titlu, inventează altceva. În rest, îmi place cum le-ai aşezat, parcă ai fi avut reportofon! (Poate chiar ai avut, spune drept!) În orice caz, latura spectaculară e prinsă bine. Paradoxal, însă, pe mine mă excită cel mai tare partea cu teoria, cu resorturile, cu

motivaţiile. Foarte bine, foarte bine, dragule! În sfârşit, am găsit şi eu pe cineva care ştie să-mi transcrie gândurile. Eşti un grefier perfect. Te-admir mult pentru chestia asta. Iar finalul este majestuos. Atunci, aştept propuneri de titlu. Am toată încrederea în tine.
Best,
Eu

P.S. Îţi retrimit, ataşat, fişierul cu modificările pe care le văd eu. În orice caz, asta nu este o carte pentru copii... dar nici nu-i o carte despre sex. Este despre MINE. Cui i-e frică sau ruşine să n-o citească. Nu tăia nimic!
P.P.S. Scoate neapărat operaţiile estetice.

3. E-mail al autorului către P.

Am primit modificările. Le voi opera. Nu ştiu cine pe cine face celebru... Eu cred că tu vei fi cea mai câştigată. După publicare, lumea s-ar putea să înceapă să bănuiască ceva, or să roiască şi mai tare bărbaţii în jurul tău şi oportunităţile de afaceri, politice etc. se vor înmulţi... Dacă aş fi avut reportofon, ar fi ieşit şi mai bine, pentru că nu mi-am amintit absolut totul, iar notele sunt... note. Oricât de bun grefier aş fi, nu pot să redau pe hârtie un personaj mai încântător decât eşti tu în realitate. Şi probabil nu mi-ai spus chiar tot, mai ai tu câte ceva pus la păstrare pentru... memorii. În privinţa titlului, sunt de acord că tu nu eşti o nimfomană în adevăratul sens al cuvântului, nici pe departe, tu eşti cu totul altceva, dar am folosit cuvântul prin extensie, ca să cădem pe un arhehtip recunoscut de conştiinţa publică. Nu ştiu cum se numeşte femeia satisfăcută tot timpul. Să rămânem la femeia nesatisfăcută, încetăţenită sub termenul de nimfomană. În timpul lecturii, cititorul o să-şi dea seama că tu nu eşti nimfomană. Sau poate, cine ştie, schimbi tu accepţia termenului, îi dai un nou conţinut, faci nu numai vogă, faci şi şcoală, să se răsucească taica Freud în groapă, hm, mai ştii? Cu operaţiile estetice, iarăşi sunt în dezacord. Ce dacă ai făcut operaţii estetice?! Multe femei le-ar face dacă şi le-ar putea permite. Dimpotrivă, vorbind despre ele, dai impresia că nu-ţi pasă. Tu eşti deasupra trivialităţilor de acest gen, fiind mult prea puternică pentru a avea ceva de ascuns, iar energia ta pozitivă înglobează şi dizolvă toate meschinăriile, invidiile, răutăţile etc. Oricum, ambiguitatea persistă asupra persoanei tale de la primul la ultimul rând şi nimeni nu poate să bage mâna în foc că... tu

eşti tu, adică nimeni nu poate să jure că tu, cea din viaţa reală, ai făcut operaţiile estetice din carte. Una e cartea, alta eşti tu. Sunteţi două personaje diferite. Livia din carte are viaţa ei şi destinul ei, între cele două coperţi. Tu ai viaţa ta, în real, nu trebuie făcută confuzie. Să nu amestecăm virtualul cu realul.

Cu drag,

E.

4. E-mail al lui P. către autor

Ba să le amestecăm, virtualul cu realul, ăsta e farmecul vieţii (mele). Am recitit textul corectat. A crescut simţitor cu adăugirile mele. Acum e minunat. Numele personajului – tot un nume latin – e bine ales, face o trimitere subtilă la numele meu. Mă excită să retrăiesc momentele. Aşa cum le povesteşti tu, parcă nu le-aş fi trăit chiar eu, parcă mă uit la un film. EXIST, în această carte. Sunt EU. Adică totul. Te poţi considera fericit, pactul rămâne pact, dar de câte ori voi reciti cartea, va fi ca şi cum aş face dragoste cu tine. Nu râde. Pentru mine e foarte mult. Practic, în felul acesta, noi nu ne vom despărţi niciodată. Eşti cel mai norocos dintre toţi bărbaţii pe care i-am avut...

Best,

Eu

P.S. Abia aştept să văd stupefacţia pe feţele cunoscuţilor (şi necunoscuţilor!) când li se va părea că mă recunosc. Ştiu, dragilor, vă aflaţi într-o ceaţă totală. Parcă aş fi eu şi parcă n-aş fi, nu? Ştiu că autorul nu va dezvălui niciodată cine sunt în realitate. Vi se pare o perversitate neînchipuită? Păi, chiar este. Să vă spun un secret: din această perversitate nu veţi mai putea ieşi, chiar dacă unii dintre voi aţi trecut sau veţi trece prin patul meu. E o realitate virtuală de grad superior. Dacă pe femeia de la capătul Internetului nu puteţi să o atingeţi (deşi o visaţi), pe mine puteţi să mă atingeţi, trăiesc, vă zâmbesc, sunt foarte politicoasă şi foarte afabilă, port decolteuri adânci, uneori bluze transparente, îmi plac pisicile şi semăn cu Rene Russo. (Adică ea seamănă cu mine.) Pe femeia de la capătul Internetului o visaţi din motive... obiective – e departe, n-aveţi cum să puneţi mâna pe ea şi-atunci vă mulţumiţi cu visatul, în timp ce eu exist bine-mersi, aici, în oraş, sunt foarte... reală, am şi un birou în care putem să

facem business (şi nu numai...), şi, cu toate astea, tot mă visaţi, o visaţi pe cea din carte care tot eu sunt, mă visaţi cu ochii deschişi, interesectându-vă cu mine, zâmbindu-ne, vorbindu-ne, dând mâna... Oare eu sunt cea din carte? Sincer, mă întreb şi eu... Poate da, poate nu. Nu veţi şti niciodată! Foarte bine, foarte bine!... Sunt o carnivoră a publicităţii sub formă narcisistă. Am aspiraţia escaladării, uneori chiar împotriva mea. Nu-mi pasă. Faceţi ce vreţi, vorbiţi-mă în toate felurile posibile şi imposibile, bârfiţi-mă, forfecaţi-mă, visaţi-mă, adoraţi-mă, idolatrizaţi-mă... Sunt intangibilă, sunt preoteasa păcatului, vestala lui Eros care guvernează lumea sub portaluri. Eu sunt Napoleon şi dacă nu mă încoronează nimeni, mă încoronez singură, ha! Tabadup, tabada, tabadup! Adios, muchachos!
P.P.S. Încă o dată: schimbă titlul, nu mă reprezintă. Şi te mai rog... te roooog... să inserezi şi corespondenţa noastră, pentru ca publicul să-şi dea seama şi să facă nuanţările cuvenite. Lasă-mi mie ultimul cuvânt... E totuşi cartea mea.

5. E-mail al autorului către P.

Desigur că e cartea ta. Dacă ţii neapărat să schimbăm titlul, ai vrea, de exemplu, să fie România pe înţelesul tuturor*?*

6. E-mail al lui P. către autor

Ce-i asta?

7. E-mail al autorului către P.

Titlul cărţii.

8. E-mail al lui P. către autor

Ai înnebunit?

9. E-mail al autorului către P.

P.,
Să ne lămurim puţin. Îţi trimit, iată, ultima formă. Conţine textul tău şi mai conţine ceva. *De fapt, ideea ne-a venit, mie şi profesorului Şaru V. (ştii tu, prietenul nostru comun), după ce a el a scris un volum de eseuri pe care l-a intitulat* România pe înţelesul tuturor *şi avea nevoie de un pandant, de o bucăţică de zahăr pe care să toarne doctoria amară. Cum îmi povestise, cu ceva timp înainte, că a întâlnit – prin mijlocirea unei doctoriţe de la spitalul* Filantropia *(apropo, nu este adevărat că s-ar fi culcat cu fie-sa, asta a fost invenţia ta) – o avocată repatriată, i-am propus să scriu un roman cu fragmente din volumul lui, asezonate cu episoade din viaţa avocatei, care ar putea reprezenta un prototip al multor est-europeni din ultima jumătate de secol – născută în comunism, expatriată, repatriată etc... Şaru V. a fost de acord, cu condiţia ca, undeva, în cuprinsul cărţii, să apară că el este autorul fragmentelor respective (iată că apare), ca un fel de avanpremieră la publicarea integrală a cărţii lui. Apoi, am pus la cale cum să facem să-mi povesteşti viaţa ta. A aranjat să veniţi împreună la Ziua Statelor Unite, unde am venit şi eu. El urma să mi te plaseze, dar tu ne-ai luat-o înainte şi l-ai pus* pe el să mă plaseze ţie*! Deci, coincidenţă!, şi tu căutai un scriitor care să scrie o carte despre viaţa ta! Gând la gând cu bucurie şi cu sănătate, la drum de seară, la aşternut, cum se spune prin popor... Bineînţeles că am înregistrat, microfonul era montat într-un braţ al fotoliului, ţi-aduci aminte de fotoliul acela, nu?... Şi iată cartea ta. Atâta doar că are inserate fragmentele lui Şaru V. Cred că e OK acum. Rămânem la titlul* România pe înţelesul tuturor*?*

10. E-mail al lui P. către autor

Ascultă, E., nu face pe deşteptu' cu mine! Cum ţi-ai permis? Cum v-aţi permis?! Ce înseamnă porcăria asta, să bagi în cartea MEA pe altcineva?! Asta e cartea MEA şi numai a MEA!! Scoate imediat toate fragmentele-alea idioate! Nu sunt şi nu vreau să fiu zăhărelul nimănui. Voi, bărbaţii, *sunteţi zăhărelul meu. Iar titlul rămâne neschimbat. Deci scoţi fragmentele şi laşi titlul iniţial, clar?*

11. E-mail al autorului către P.

Mă tem că nu eu pot hotărî asta. Am o obligaţie faţă de Şaru V., prin intermediul lui te-am cunoscut pe tine, prin el te-am adus să-mi povesteşti totul, nu pot acum să-l dau la o parte. Aşa a fost înţelegerea cu el de la început, să fim oameni de onoare, zău.... Dacă îl convingi tu să le scoată, eu n-am nimic împotrivă.

12. E-mail al lui P. către autor

Nemernicilor! Şaru V. nu vrea să-şi retragă idioţeniile. Nu pot să cred ce mi se întâmplă! O să vă termin. O să-l termin. O să-şi piardă slujba, o să fie muritor de foame, cerşetor pe străzi, mă culc şi cu rectorul, şi cu ministrul Învăţământului, şi cu şeful de catedră, să-l dea afară, nenorocitul! E cartea MEA, înţelegi, e cartea MEA, el n-are ce căuta în CARTEA MEA!!
Şi tu n-ai voie să-l publici fără acceptul meu, N-AI VOIE!! Dacă mai vrei să mai publici vreodată vreun rând, scoate-l imediat! Altfel, mă culc cu toţi editorii din România sau de unde vrei tu, nu mai pupi un rând publicat toată viaţa ta, te termin şi pe tine!

13. E-mail al autorului către P.

Nu e nevoie de acceptul tău, pentru că tu nu exişti, vreau să spun, Livia nu există în realitate, tu, în realitate, eşti altcineva, nu eşti Livia. Tu eşti, de fapt, clona reală a Liviei. Numai Livia ar putea eventual să-mi dea acceptul, dar ea nu poate vorbi pentru că e închisă între cele două coperţi, mă-nţelegi?

14. E-mail al lui P. către autor

Îţi baţi joc de mine?! Cum am putut să fiu atât de naivă?! Fac conferinţă de

presă, vă dau în vileag, bandiţilor! Mi-aţi furat viaţa! O să înfundaţi puşcăria! Sau vă omor cu mâna mea!

15. E-mail al autorului către P.

P., să fim oameni de onoare, am avut o înţelegere, un pact... De altfel, nu poţi să dai totul în vileag, pentru că ar însemna să te deconspiri. Nu-ţi doreşti asta, nu? Nu-ţi doreşti să fii izolată, să-ţi închidă toată lumea (mai ales femeile, soţiile bărbaţilor de la putere) uşile în nas... Nu-ţi doreşti să emigrezi dn nou, nu? După cum vezi, eşti legată de mâini şi de picioare. N-ai cum să reacţionezi. Las-o aşa cum a căzut, e mai bine pentru toată lumea. Apropo, pot să te invit la masă după lansare? Vine şi Şaru V. Poate facem o seară frumoasă...

16. E-mail al lui P. către autor

Ce nenorociţi sunteţi?! Eu n-am nicio legătură cu ce scrie el acolo! Ce legătură am eu, de exemplu, cu venirea ruşilor? Sau cu guvernul Petru Groza? Sau cu condamnarea lui Maniu şi Brătianu? Sau cu mătuşile roşii ale regelui?! Niciuna. M-am născut cu mult după ce toate astea s-au petrecut. Sau cu scena balconului din ’68 a lui Ceauşescu? Nici măcar n-am fost membru de partid! Ce legătură am eu cu revoluţia, cu teroriştii sau cu mineriadele, cu dublarea acronimelor, cu toate aceste nebunii, când eu nu eram în ţară la momentele respective! Niciuna! Aşadar nu sunt prototipul nimănui! Înţelegeţi odată! Sunt UNICĂ. Sunt EU! NU-MI STRICA POVESTEA, TE ROG... TE ROOOOOG!!! E POVESTEA MEA, DOAR A MEA!!

17. E-mail al autorului către P.

Dacă ai sau nu vreo legătură cu toate pe care le-ai spus... hm... cine ştie?... Oricum povestea nu-ţi mai aparţine. Eşti închisă în ea. Şi nu te-am închis noi.

18. E-mail al lui P. către autor

Atunci cine? Cine m-a închis?